

Đành Buông

Contents

Đành Buông	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	31
7. Chương 7	37
8. Chương 8	44
9. Chương 9	50
10. Chương 10	54
11. Chương 11	61
12. Chương 12	68
13. Chương 13	75
14. Chương 14	82
15. Chương 15	88

Đành Buông

Giới thiệu

Người ta nói, trong tình yêu, kẻ trao đi nhiều thường sẽ là người chịu thiệt thòi. Từ khi kết hôn với a

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/danh-buong>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Lý Hách gửi xe xong xuôi, cởi áo vest rồi đi vào thang máy

Anh là người đàn ông rất tuấn tú, dáng người chuẩn, mày rậm mắt to, ngũ quan sắc sảo, hơn nữa còn có mấy phần hài hước và rất nhiệt tình, anh là mặt hàng tốt trên thị trường hôn nhân nhưng... Anh liếc nhìn chiếc nhẫn cưới trên tay.

Anh kết hôn đã được ba năm

Hôm nay bận rộn nhiều việc nhưng cũng thực sự khiến người ta thấy hưng phấn. Bởi vì anh lại thắng kiện, giúp được một cô gái nghèo bị tai nạn mà mất trí nhớ giành được bồi thường

Anh bước vào thang máy, ấn nút số 5

Nhà là cha mẹ Dương Dương để lại, bỏ qua ban công linh tinh thì cũng hơn 30m², hai phòng ngủ, phòng khách, bếp, nhà vệ sinh. Bọn họ dùng một gian phòng ngủ sắp xếp lại thành thư phòng. Anh thích nhất mỗi đêm hai người mỗi người một bàn làm việc.

Có đôi khi anh sẽ rời bàn mà giúp Dương Dương pha cà phê. Có đôi khi Dương Dương sẽ tắt máy mà đi đến sau anh làm nũng, ôm anh thật chặt từ phía sau rồi hai người nói những câu tình cảm. Rất tiếc công việc của bọn họ khác nhau, nếu không anh rất thích được cùng Dương Dương làm việc

Mọi người đều nói anh tốt số mới lấy được một người vợ tốt như vậy. Bản thân anh cũng nghĩ thế

Dương Dương biết kiếm tiền, từ khi học đại học cô đã bắt đầu viết tiểu thuyết, cách hành văn của cô trôi chảy, tình cảm phong phú, rất hiểu tâm lý độc giả. Năm trước có một tác phẩm được chuyển thể thành phim điện ảnh, đến lúc đó, cô ấy bắt đầu thử sức trong lĩnh vực biên kịch.

Dương Dương làm tốt lắm sao? Anh không hiểu nhưng anh chắc chắn rằng cô ấy sẽ cố hết sức để làm việc. Cô là người con gái luôn cố gắng làm thật tốt mọi việc. Tuy rằng cô nấu ăn không ngon, tuy rằng cô không thích làm những việc gia đình, tuy rằng cô có hơi lười biếng, đôi khi sẽ cáu gắt nhưng có bà vợ nào mà không như vậy?

Cô ấy đã là loại ưu trong hàng ngũ các bà vợ rồi, với Dương Dương, anh rất hài lòng

Lý Hách mở cửa nhà, phát hiện Dương Dương đang ngồi trên sofa, hai chân co lại, tay ôm gối ôm, sắc mặt không tốt. Là không khỏe hay là vì công việc mệt mỏi? Hẳn là cả hai rồi. Anh nhìn vợ mỉm cười

Biết vì sao vợ anh tên là Dương Dương không? Bởi vì mỗi lần anh nhìn cô thì đều không kìm lòng được mà mỉm cười cho nên anh mới gọi cô là Dương Dương, khuôn mặt tươi cười vui vẻ.

- Dương Dương, đã ăn chưa? Anh thay quần áo rồi sẽ nấu cơm ngay đây.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt vô cùng phần nộ. Thời điểm này ai còn nuốt trôi cơm

Lý Hách cười cười, không để ý tới sự tức giận của cô, đi thẳng vào phòng thay áo.

Ra khỏi phòng, phát hiện thấy Dương Dương vẫn không nhúc nhích, vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, anh đi đến bên sofa, ôm eo cô từ phía sau, má kề má cô rồi cười nói:

- Nói cho em một tin mừng nhé. Có nhớ tới cô gái nghèo lần trước anh nhắc đến không? Cô ấy và bà nội cùng đi ra ngoài nhưng bị một chiếc xe tải đâm vào khiến bà nội qua đời ngay tại chỗ còn cô ấy thì mất trí nhớ đó. Vụ tai nạn đó không có nhân chứng vật chứng cũng không biết là ai đã ngồi cùng xe đó, chỉ có lời khai của lái xe nghiêng hẳn về một bên. Hẳn ta nói là cô gái này không có bằng lái xe mới khiến tai nạn xảy ra. Vụ án như vậy vốn sẽ chẳng có luật sư nào chịu nhận nhưng em đoán xem, chẳng em có cách nào để chuyển bại thành thắng không?

Không cần đoán, anh ấy tuyệt đối có cách để chuyển bại thành thắng bởi vì anh ấy là Thường Thắng tướng quân theo lời của người trong ngành. Những vụ án qua tay anh chỉ có thắng chứ không bao giờ thua

Lý Hách thấy cô không đáp thì nói tiếp:

- Anh tìm đến hiện trường vụ án cuối cùng đã tìm thấy một nhân chứng chứng kiến mọi việc, đúng là trời không phụ lòng người, có một nhân viên trạm xăng nói hai bà cháu cô ấy thường đến chỗ bọn họ bơm xăng, vì thế anh tìm trong camera giám sát của trạm xăng được một đoạn video ghi lại rằng hôm đó người

lái xe là người bà chứ không phải là cô gái chưa có bằng lái kia. Sau đó anh tìm những người thân quen của bọn họ, bọn họ đều chứng minh rằng bà nội của cô ấy lái xe vốn rất cứng tay. Bởi vì anh thắng vụ này nên giờ ngoài tiền thuốc men, cô gái đó còn lấy được tiền bồi thường từ phía người gây ra tai nạn nữa

Anh rất vui nhưng Dương Dương lại lạnh lùng hắt một bát nước lạnh:

- Cô ấy có thanh toán phí thuê luật sư không?

Anh khẽ nhăn mũi sau lưng cô. Ai mà lại không biết xấu hổ đi đòi tiền cô gái nghèo khổ bị tai nạn như vậy? Nếu không phải anh kiên quyết không nhận tiền, hỗ trợ tiến hành tố tụng thì mẹ cô ấy còn chỉ định đòi người gây tai nạn chút tiền thuốc men rồi cho qua mọi chuyện luôn. Nhưng anh vẫn nói:

- Trả rồi trả rồi, trước khi lên tòa, anh bảo rằng sẽ không đòi của cô ấy nữa đồng nhưng sau đó thắng kiện, buổi chiều cô ấy và mẹ đã mang 5 vạn đồng đến, nói là muốn cảm ơn anh. Anh vốn không muốn nhận nhưng em cũng biết Tăng Tiểu Muội đó, thấy tiền là mắt sáng lên, lập tức viết biên lai nói rằng đó là tiền phí tố tụng, không cần lại được

Tốt lắm, trong văn phòng đó cuối cùng cũng có người chịu suy nghĩ.

- Nói đi, Dương Dương, sao hôm nay trông em không vui như vậy, có phải là công việc không thuận lợi? Có muốn ra ngoài ăn gì không, hay là anh làm cơm rang cho em nhé

Anh ần ần bả vai vợ, vai cô rất cứng, có thể thấy được cô đã phải làm việc trong thời gian rất dài.

- Không cần.

Cô mặt không chút biểu cảm mà mở ngăn kéo, lấy sổ tiết kiệm gửi ngân hàng ra đưa tới trước mặt anh, nhìn anh không chớp mắt, lạnh lùng hỏi:

- Tiền ở đây đâu rồi?

Bị phát hiện? Tay Lí Hách đang giúp cô mát xa lưng lại, xấu hổ vuốt vuốt tóc:

- Sao tự nhiên em đến ngân hàng làm gì?
- Bình thường em cũng chẳng xem, chỉ có lúc nào giận anh thì mới xem, em phải nhìn vào những con số trên đó rồi tự nhủ với mình: “Xem này, Lý luật sư nhà chúng ta vẫn còn vì gia đình, vì vợ mà cố gắng, anh ấy đang thử thay đổi bản thân, nhận những vụ án mà anh ấy vốn không thích”.

Dương Dương trừng mắt nhìn anh. Nhìn thái độ này của anh thì bọn họ đến bao giờ mới tiết kiệm được 100 vạn để sinh con?

Cô không còn trẻ nữa, hết năm nay là đã 28 tuổi, chỉ chớp mắt là đã 35,45 tuổi. Theo tốc độ này của anh thì chỉ sợ chờ tới khi mãn kinh thì cô mới được sinh em bé

- Em lại vì chuyện gì mà giận giữ đến mức độ này?

Anh buông thong tay, cũng có hơi mệt, ở bên ngoài nói suốt cả ngày trời, thực sự chỉ mong về nhà có thể được yên tĩnh một chút.

- Giang Quốc Tân

Đó chính là bạn học thất nghiệp, sắp li hôn của anh.

- Chuyện đó... đã là chuyện ngày hôm qua rồi, sao còn tính nợ cũ

Anh rất bất đắc dĩ, theo bản năng mà muốn đi vào bếp

- Với em mà nói, chuyện 3 năm trước mới gọi là chuyện cũ được

Cho nên từ khi kết hôn đến giờ, mỗi chuyện khiến cô bực mình thì cô đều có quyền lôi ra nói, nói đến khi cô tự thấy chán mới thôi

- Được rồi, được rồi, em tự gọi cho Quốc Tân, bảo cậu ấy mai không phải đi làm nữa

Anh cũng không tin là cô dám gọi, năm đó Quốc Tân là phù rể của anh

- Vì sao lần nào cũng để em làm người xấu! Cô giận dữ vỗ bàn, người run lên mà quát lớn
- Đúng thế, chuyện này em cũng không làm được. Lúc cậu ấy đến nhờ vả chúng ta em cũng thấy rồi đấy. Vợ cậu ấy rất ghê gớm, nếu cậu ấy không thể đem tiền về thì nhất định cậu ấy sẽ thành người đàn ông bị vợ bỏ.

Anh vỗ vỗ trán mình, muốn giúp bạn bè tranh thủ cơ hội việc làm.

Ý là cô không đủ ghê gớm nên mới để mặc anh muốn làm gì thì làm!

Dương Dương thở sâu, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, hơn nửa ngày mới cầm sổ tiết kiệm lên lắc lắc trước mặt anh:

- Được rồi, tạm thời không truy cứu chuyện Giang Quốc Tân nhưng em hỏi anh, tiền ở đây đâu?

Số tiền này cô không dám động vào, thuần túy chỉ dám nhìn mà thôi nhưng không ngờ vừa quay lại đã không thấy đâu nữa.

- Cho Quốc Tân vay, vợ cậu ấy sắp sinh con phải thuê nhà lớn hơn một chút, sau này đến lúc sinh vợ cậu ấy lại không thể đi làm, bên người cần tiền để đề phòng mọi tình huống

- Nói hay lắm, vợ nhà người ta có thể sinh con, còn em? Em nghèo đến độ không dám sinh con, Lý Hách! Anh tốt với em quá!

Cô tức giận chỉ tay vào anh, điên cuồng mà hét lớn, giận giữ đi đi lại lại trong phòng khách.

Anh cố gắng mỉm cười mà ôm lấy vợ đỡ dành

- Đừng giận, em nghĩ mà xem, anh để cho Quốc Tân đến văn phòng luật làm, cậu ấy sẽ dần dần kiếm được tiền trả lại cho chúng ta. Em yên tâm, Quốc Tân chỉ là hơi xui xẻo thôi, cậu ấy rất có tài năng. Chờ đến khi cậu ấy thi đỗ luật sư thì văn phòng sẽ có thêm 1 luật sư, anh sẽ đem những vụ án không thích giao cho cậu ấy, sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Cái này gọi là đầu tư em ạ

Anh thử thuyết phục Dương Dương, chẳng qua... Tiền tiền tiền. Anh chẳng hiểu vì sao phụ nữ lại coi trọng tiền bạc như vậy, cũng có phải là không sống được nữa đâu

Cô giãy khỏi vòng tay anh, bực bội hỏi:

- Nếu 10 năm nữa anh ấy cũng không thi đỗ thì sao? Nếu anh ấy luôn xui xẻo thì sao? Có phải chúng ta sẽ phải nuôi anh ấy cả đời?

Cô quay mặt về phía anh, chiến thuật tươi cười không có tác dụng.

- Chắc chắn chắc! Vợ yêu lương thiện của anh ơi, sao em phải tự biến mình thành người đánh đá thế chứ. Anh dám cá, nếu Quốc Tân xin em giúp thì em cũng sẽ nhanh chóng đưa tiền cho cậu ấy thôi

Anh vẫn tiếp tục mỉm cười

- Em không! Em sẽ giấu kĩ tiền ở cặp quần

Cô dò xét nhìn anh một cái, cô giận đến bốc hỏa, ruột thắt lại, cô sắp giận tới chết rồi mà anh còn chẳng coi ra gì. Cuối cùng cô phải nói bao nhiêu lời khó nghe nữa thì anh mới hiểu rằng cô thực sự sắp điên lên rồi.

Lý Hách vẫn cười, đi đến trước mặt cô, nâng mặt cô lên rồi thân thiết nói:

- Có biết vì sao anh yêu em không? Anh yêu nhất ở em là thói trong ngoài bất nhất, rõ ràng là người con gái nhân từ, lương thiện, rõ ràng là chẳng tham tiền nhưng lại cứ thích giả vờ làm Mầu dạ xoa. Có một không nào? Nếu em thực sự yêu tiền như thế thì sao tiền ba anh đưa em không nhận?

Anh bóp mặt cô:

- Ấy dà, đúng là đáng yêu không chịu được....

Anh vẫn còn giả vờ vui vẻ. Ngọn núi lửa trong cô đang phun trào rồi đây

- A....

Cô hét lớn một tiếng:

- Là vì tự tôn, tự tôn! Em đã nói mấy trăm lần rồi, em yêu tiền, rất rất yêu tiền. Em chỉ không muốn vứt bỏ tự tôn để người ta giẫm đạp lên thôi

- Nghĩ nhiều quá rồi đó, ai dám giẫm đạp lên em. Em chính là người vợ tốt nhất trên đời này, ngoài em ra anh sẽ chẳng yêu ai khác. Nếu cha mẹ anh làm khó em thì chính là không muốn có con...

Sau đó, anh lại bỏ lơ ba la một tràng dài nhằm thu hút sự chú ý của cô. Anh là luật sư miệng lưỡi ngon ngọt, lại là người tình thích nói những lời có cánh, công lực cãi cọ của cô luôn không thắng được anh

- Em đừng vội, tin vào chồng em đi, em chỉ việc chờ thôi, chờ Quốc Tân thi đỗ thì chính là lúc văn phòng luật phát triển. Anh sẽ lợi dụng uy tín của mình mà nhận nhiều vụ án khác... Nhận thật nhiều vào, cho Quốc Tân bận đến chết đi, ai bảo cậu ấy vay 50 vạn quan trọng nhất của chúng ta. Ai bảo cậu ấy lúc vất vả nhất lại muốn dựa vào anh... Đến lúc đó văn phòng vừa kiếm được tiền vừa có người trông coi, anh có thể đưa em đi du lịch khắp thế giới rồi...

Cứ như vậy, đây là lần thứ mấy trăm cô bị anh thuyết phục. Tuy rằng cô hiểu rõ hơn ai hết rằng anh không coi lời cô ra gì, chỉ coi như cô đến kì sinh lí mà nóng nảy.

Dương Dương thở dài, chiến tranh kết thúc, Lý Hách vẫn không thấu được lòng cô

Nhưng Lý Hách biết Dương Dương thương anh, cũng biết mình thực sự yêu Dương Dương, biết bọn họ sẽ tay trong tay đi đến cuối cuộc đời này...

Anh hôn lên trán cô, sờ sờ mặt cô rồi nói:

- Xem này, gầy quá, gần đây nhất định là làm việc mệt mỏi rồi, phải chăm sóc bản thân chứ, anh nấu gà om dầu vừng cho em nhé

- Không được.... Cô định phản đối

Anh cắt ngang lời cô:

- Không được cho nhiều rượu? Biết rồi, Dương Dương nhà chúng ta chỉ cần uống chút rượu thì sẽ say bất tỉnh nhân sự

- Tối nay em còn có việc phải làm

Từ phản đối trở thành khẽ nhắc nhở

- Không thành vấn đề, em đi tắm đi, 30' nữa là sẽ được ăn gà om dầu vừng rồi

Dương Dương đau đầu nhìn cuốn sổ tiết kiệm trống rỗng lại nhìn theo bóng lưng Lý Hách. Thôi đi, so đo gì chứ, cũng chỉ có anh ấy mới chăm sóc mình cẩn thận được như vậy, mà cô, cũng chỉ còn lại người thân duy nhất là anh.

Sau đó, cũng không có gì bất ngờ, Lý Hách lại không chịu nghe lời cô nói. Cô uống thử một ngụm canh gà, không nhận được nhú mảy:

- Chẳng phải em nói...

Lý Hách nhướng mày. Ấy da, chết rồi, anh quên mất nhưng làm gì có ai nấu gà om dầu vừng lại không cho rượu?

Anh mỉm cười, vỗ vỗ mặt cô nói:

- Chẳng có cách nào cả, anh vốn rất thích chuốc say em, em không biết rằng lúc em say em nhiệt tình, đáng yêu cỡ nào đâu

Cô lườm anh:

- Em còn việc phải làm cho xong nữa

- Ngày mai làm cũng được, tối hôm nay cùng ông xã được không? Ông xã em hôm nay rất giỏi, thắng được vụ án vốn không thể thắng, bà xã phải thưởng cho ông xã mới đúng chứ

Anh ôm lấy cô, dỗ dành cô. Hơi thở ấm áp thổi qua tai cô, người đàn ông này... cô vĩnh viễn không thể làm gì được anh

- Ăn đi, ăn đi... Anh thúc giục cô

Cô theo ý anh, bắt đầu ăn

- Thật ra thoải mái, gặp phải khách hàng như thế này, người đầu bếp đúng là có cảm giác thành công

Anh nâng mặt cô lên, hôn lên đôi môi cô

Ăn xong hai bát canh gà, cô say, say đến độ ôm chầm lấy ông chồng mới một tiếng trước còn làm mình bực mình, say đến độ chủ động dâng đôi môi thơm, say đến độ quên mất đàn ông không thể nuông chiều. Vì thế bọn họ lên giường, cùng nhau chìm đắm. Dương Dương quên mất mình đang trong thời kì nguy hiểm, hơn nữa bọn họ còn chưa tích đủ tiền để nuôi con.

Khi Lý Hách nhẹ nhàng quay về văn phòng luật thì bạn học cũ Giang Quốc Tân vội vàng chạy tới đón

Văn phòng luật tổng cộng được chia thành ba phòng, phòng trong cùng là văn phòng của Lý Hách, bên tay phải là phòng họp nhỏ chuyên để tiếp xúc với khách hàng.

Văn phòng lớn thì ở ngay ngoài cửa, trong văn phòng lớn có 4 bàn làm việc, mỗi người chiếm một góc, bàn nào bàn nấy đều đầy tài liệu, chỉ có bàn của Tăng Tiểu Muội là sạch sẽ gọn gàng nhất. Phía sau cô có máy photocopy và máy in, trên máy photocopy treo một bức tranh sơn dầu

Giữa văn phòng lớn có một chiếc bàn thủy tinh lớn và 6 chiếc ghế dựa, bên cạnh đặt một bồn hoa để trang trí. Đó là bàn để bọn họ họp hành, cả văn phòng nhìn trông rất sạch sẽ sáng sủa, tất cả đều do Dương Dương một tay sắp xếp.

- Lý Hách, chúc mừng cậu

Giang Quốc Tân vui mừng chạy đến ôm tay anh

- Chúc mừng tớ? A... mọi người biết cả rồi à? Không sai, mình lại thắng, bà cố rất cảm kích mình, tặng cho mình hơn 10 quả trứng luộc nước trà, mọi người chia nhau ăn đi, nhớ để cho mình hai quả mang về cho vợ yêu đấy

Lý Hách lấy ra một túi trứng gà luộc nước trà

- Vợ yêu? Lý luật sư, anh thực sự yêu vợ thế sao?

Kế toán Tăng Tiểu Muội chế nhạo, đưa một tập tài liệu đã sửa sang cho anh

- Dương nhiên, vợ anh là người vợ tốt nhất trên đời này

Mặc dù có chút lẩm cẩm, có hơi thực tế, có hơi thích tiền, có hơi không biết làm việc nhà... Nhưng vợ mà, dù thế nào thì vợ mình vẫn là tốt nhất

- Những lời này để dành mà nói với Dương Dương, đừng có nói trước mặt chúng mình, đang kích thích bọn mình không có vợ tốt như cậu sao?

Giang Quốc Tân lườm lườm anh, làm mặt quỷ mà nói

Ai chẳng biết vợ của anh ta rất ghê gớm, chuyện gì cũng quản, còn độc tài hơn cả Hitler, suốt ngày chê anh ta là kẻ không có tiền đồ.

Ấy da, thật không công bằng. Lý Hách sao lại lấy được một người phụ nữ dung túng cho cậu ta đi sớm về muộn mà không thể mang tiền về nhà được? Nếu hôn nhân có hạnh phúc hay không liên quan đến việc thấp hương thờ cúng tổ tiên thì xem ra anh chẳng những không thấp hương mà còn đi cướp bát hương nhà người khác

- Mọi người quên mất chủ đề chính rồi à

Trợ lý Tiểu Triệu là người gắn bó với văn phòng luật sư lâu nhất đi đến trước mặt Lý Hách nói:

- Luật sư Lý, hôm nay có một Mc đến tìm văn phòng của chúng ta, hi vọng có thể làm một chuyên đề về anh, cô ấy nói tiêu đề dự định là “luật sư trẻ tuổi khăng khải vì công lý chính nghĩa, không tham tiền tài – Lý Hách”
- Chương trình TV!

Oa! Lý Hách cả kinh. Xem ra anh càng ngày càng nổi tiếng rồi

- Mình đã nói giúp cho cậu không ít trước mặt Mc kia đấy. Mình nói, cậu không bao giờ muốn thấy người khác chịu khổ, người khác học luật là để kiếm tiền còn cậu thì là muốn giúp đỡ những người không hiểu pháp luật, giữ vững công lí. Thế nào, mình nói hay chưa? – Giang Quốc Tân vội vàng tranh công

Trợ lý A Hưởng cũng nhoi lên nói:

- Em bảo Tăng Tiểu Muội thống kê những vụ án luật sư Lý nhận mà không thu phí trong suốt ba năm qua cho Mc kia, trong đó còn có cả vụ án cô gái kiện cha nữa

Vụ án đó rất nổi tiếng, cha của cô gái đó là một doanh nhân có tiếng, vợ hiện tại của ông ta cũng biết rõ hành vi cưỡng hiếp con gái của vợ trước của ông ta nhưng cũng thờ ơ cho qua, làm bộ không có. Lúc cô gái đó xin mẹ kế giúp đỡ thì người mẹ kế đó chẳng những không giúp đỡ mà còn đe dọa không cho phép cô tiết lộ ra ngoài. Cô gái kia đành phải xin ông bà nội giúp đỡ nhưng lại bị coi là kẻ thần kinh, bọn họ cầu kết với bên bác sĩ mà nói cô bị bệnh tâm thần

Cứ như vậy, cô gái đó ngày càng trở nên kì quái, thường hoảng hốt sợ sệt, thường cười ngu ngơ với mọi người, có đôi khi đang đi trên đường lại nghĩ tới chuyện gì đó mà ngồi bệt xuống đất òa khóc

Lý Hách nhìn thấy cô ấy ở bên đường. Bóng lưng gầy yếu, cô đơn của cô ấy khiến anh thấy đau lòng. Anh không chút nghĩ ngợi đã ngồi xuống cùng cô chuyện trò, cổ vũ cô, mãi đến khi cô gái đó tin tưởng mà kể chuyện của mình ra cho anh nghe

Tuổi 15 chính là độ tuổi đẹp nhất của một cô gái nhưng vì sự đối xử nghiệt ngã của người thân mà thành ra thế này. Lý Hách vừa đau lòng vừa phẫn nộ, anh nói với cô ấy, chuyện này không phải lỗi của cô.

Anh liên lạc với Dương Dương bảo cô ấy đưa cô gái đến bệnh viện kiểm tra. Biết việc này, Dương Dương còn tức giận hơn cả anh, cô dù bận rộn nhưng vẫn dành thời gian đến nói chuyện cùng cô gái kia, cho cô ấy số điện thoại, địa chỉ của mình để cô ấy lúc nào cần thì có thể tìm đến tâm sự. Dương Dương như là mẹ của cô gái đó vậy, trong sự che chở của Dương Dương, vết thương lòng của cô gái đó dần khép lại

Ban đầu, cô gái đó căn bản không dám kiện cha mình, Lý Hách cũng không ép cô nhưng anh dạy cô cách dùng máy ghi âm, khi cha cô ta lại tái phạm thì ghi âm lại, sưu tập chứng cứ

Về sau, dưới sự cổ vũ của Dương Dương, cô gái ấy quyết định lấy hết dũng khí mà kiện cha mình, thay đổi số mệnh của chính mình. Vụ án này tạo nên làn sóng lớn trong dư luận, bởi vì cha của cô ấy là một doanh nhân thành đạt, hơn nữa những người trong gia đình không hề giúp đỡ cô bé mà trở mặt để cho hành vi đồi tiện này được kéo dài trong suốt năm năm trời

Người đàn ông đó, vợ mới, bác sĩ khoa tâm thần và ông bà nội cô bé đều bị phạt, quyền giám hộ cô bé được giao cho mẹ của cô bé. Lý Hách còn giúp bọn họ giành được một khoản tiền cấp dưỡng lớn

Vụ án này thắng lợi, đồng thời thanh danh của Lý Hách cũng vang xa

- Mọi người nói chúc mừng chỉ là vì chuyện này? Tôi còn nghĩ mọi người biết tôi vừa thắng kiện cơ. Lý Hách hớn hờ nói
- Thắng kiện với sếp mà nói chỉ là chuyện bình thường, như cơm bữa thôi mà. Tăng Tiểu Muội cười nói
- Nếu đã thế thì tối này chúng ta đi chúc mừng đi

Giang Quốc Tân đột nhiên đề nghị. Tốt nhất là đi đến nửa đêm mới về, anh thực sự không muốn đối mặt với sự lải nhải của vợ, không muốn nghe vợ căn nhắc bài ca cũ rích: “Lúc đi học thành tích của Lý Hách

chẳng bằng anh nhưng giờ người ta đã là luật sư nổi tiếng rồi, còn anh? Anh chỉ là một trợ lý, thật mất mặt...”. Những lời lẽ này có thể khiến mọi gã đàn ông trên đời trở nên tự ti

- Không được, đã bao lâu rồi cậu không về nhà đúng giờ? Mình sợ bị em dâu mắng lắm, nói tiền lương thì ít mà ngày nào cũng bắt tăng ca về muộn thì cô ấy kiện mình bóc lột lao động mất. Lý Hách nói đùa.
- Yên tâm, cô ấy không hiểu gì về luật cả, cũng tiếc tiền mời luật sư lắm

A Hưởng vội xen vào:

- Hả là nên nhân lúc này chúc mừng đi, ăn xong thì đến KTV hát hò. Đợi sau khi Tv đưa tin thì việc làm ăn của văn phòng chúng ta sẽ tốt lên nhiều lắm đó, đến lúc đó mọi người đều phải bận rộn cả rồi còn đâu
- Đúng đúng, coi như là thưởng trước cho chúng ta. Tiểu Triệu giơ cao tay lên kêu to

Lý Hách bị mọi người vây quanh mà đành phải đồng ý

- Được rồi, thì đi chúc mừng!

2. Chương 2

Dương Dương làm một bàn đầy thức ăn, tuy rằng khả năng bếp núc của cô cũng chỉ bình thường nhưng có sách dạy nấu ăn hỗ trợ nên mấy món ăn trông cũng khá ổn

Hôm nay là sinh nhật cô, hôm qua cô đã dặn Lý Hách về sớm một chút

Buổi chiều Lý Hách phải ra tòa, cô sợ làm phiền anh nhưng vẫn nhắn tin nhắc nhở, anh hẳn là sẽ về nhà sớm thôi, nếu như thắng kiện.

Úp lòng bàn lại, cất rượu vào tủ lạnh rồi kiểm tra lại bánh gato, đó là bánh gato khoai môn mà Lý Hách thích ăn.

Cô rất thích vị caramen hoa quả nhưng vì anh thích khoai môn nên ba năm lấy nhau, bất kể là sinh nhật ai thì cũng đều là bánh gato vị khoai môn

Có phần hơi ngốc đúng không, nhân nhượng đối phương mọi điều, nhưng mà... đây là tình yêu. Con người mà, luôn cam tâm tình nguyện thỏa hiệp vì người mình yêu

Không biết là anh sẽ mang quà gì về? Quần áo, túi xách hay mỹ phẩm? Không đúng, chắc chắn sẽ là một bó hoa hồng bởi vì anh không có thời gian dạo phố mà gọi điện đặt hoa là cách nhanh nhất, tiện nhất. Hơn nữa, hoa hồng là biểu tượng của tình yêu, điều này ai chẳng biết

Cô lắc đầu nhìn nụ cười hạnh phúc của mình qua tấm gương

Lấy trong tủ bộ váy trắng, mỗi lần mặc bộ váy này, anh đều nói cô trông giống tiên nữ, tiên nữ đó... Lặn lội trong xã hội này bao năm, vì tiền, vì thực tế thì còn có thể nói là tiên nữ sao?

Không sao cả, cứ coi như những lời trái lương tâm đi, chỉ cần Lý Hách còn muốn gọi cô là tiên nữ thì cô cũng tin mình vẫn là tiên nữ

Không biết ai đã từng nói, phụ nữ từng kết hôn cũng giống như chiếc xe second-hand, giá thấp vô cùng

Khó trách giờ có rất nhiều cô gái thông minh chỉ cần tình yêu không cần hôn nhân, chỉ cần đàn ông chú ý chứ không muốn trả giá. Cho nên Lý Hách vẫn còn chịu nói dối vì mình thì sao không phải là hạnh phúc?

7:37': cô mang quần áo bước vào phòng tắm

8:10': cô tắm xong, nhìn thoáng qua đồng hồ rồi nghĩ: là vụ kiện không thuận lợi sao? Chờ thêm chút nữa cũng được

Cô đi vào thư phòng, mở máy tính ra làm việc

Ngón tay Dương Dương lướt nhanh trên bàn phím, thỉnh thoảng dừng lại lật sách tìm chút tư liệu. Cô ấy làm việc nhất định rất chăm chú, thường sẽ tiện tay mà quên ăn quên ngủ cho nên chờ đến khi cô ấy ngẩng đầu lên thì đồng hồ trên tường đã lặng lẽ chuyển sang số 11h.

Sao còn chưa về? Quên rồi sao?

Cô lấy di động ra mà gọi cho anh, phải hơn mười tiếng tút thì giọng nói báo chuyển vào hộp thư thoại vang lên nhưng cô cũng không từ bỏ ý định, lại gọi tiếp, gọi hơn mười lần thì vẫn chẳng có ai nghe

Cô ủ rũ mà cười đau khổ, chắc chắn là Lý Hách đã quên

Cô có thể dự đoán được tình huống rồi

Lý Hách về nhà, cô giận dữ với anh sau đó anh sẽ mỉm cười xin tha rồi nói: “Dương Dương đừng giận, đừng giận, anh sẽ đền cho em”.

Đền? Anh đền gì chứ, chỉ cần hôm nay qua cửa thuận lợi thì ngày mai anh ấy sẽ lại bận rộn mà quên biến chuyện này

Sau đó cô sẽ cãi nhai với anh không ngừng, nếu hôm nay anh ấy không thuận lợi, cô cần nhẫn vượt quá mức độ chịu đựng của anh thì anh sẽ nhăn đôi mày rậm mà nói: “Bốn ngày đáng sợ nhất trên đời là Valentine, Noel, ngày kỉ niệm kết hôn và sinh nhật của vợ, sao không gom bốn ngày này vào làm một, chúc mừng luôn ngay trong Tết Nguyên đán cho nhanh?”

Khi đó cô sẽ càng tức giận mà đáp: “Đúng thế, tốt nhất một năm chỉ ăn cơm trong một ngày, sau đó 364 ngày còn lại không cần phải phiền não việc cơm nước, tốt nhất cả năm em chỉ cần trả tiền thuê nhà một tháng chứ không cần tháng nào cũng lo lắng vì tiền thuê nhà, bạn thân của anh chỉ vay tiền một lần, tốt nhất em không cần làm việc mà có người coi em là thiếu phụ nhân mà chăm nuôi!”

Sau đó, anh sẽ bực bội đến điên người mà nói: “Đấy, lại nhắc lại chuyện cũ, thôi, anh đi ra ngoài hóng gió”.

Xong.

Tranh luận âm ỹ cuối cùng anh cũng chỉ né tránh còn cô thì lại hối hận, hối hận vì chồng làm việc một ngày đã đủ mệt mỏi sao còn phải khiến anh đến nhà cũng không muốn về

Kinh nghiệm mặt này cô có nhiều lắm, nhiều đến độ cô không còn muốn lặp lại nữa rồi

Kinh nghiệm dạy cô rằng không nên nghĩ, không nên giận, thời gian để nổi giận chẳng bằng dùng để kiếm tiền

Cô là tiên nữ, một tiên nữ thực tế thích tiền mà cũng thích nịnh

Lúc Lý Hách về nhà thì đã là rạng sáng hôm sau. Hôm nay thật vui, mọi người chơi đến quên thời gian, sau đó anh còn phải đưa bọn họ về nhà

Dương Dương chắc đã ngủ rồi? Gần đây cô ấy có vẻ nhiều việc, ban đêm ngủ không ngon, ngày mai về anh nhất định phải hầm canh gà cho cô bồi bổ mới được

Chuyện phỏng vấn để mai nói với cô ấy đi, Dương Dương mà biết nhất định sẽ vui mừng cho anh, cô ấy luôn tự hào vì những thành tích của anh

Lý Hách buông cặp tài liệu, đi vào phòng bếp mở tủ lạnh, định lấy nước uống nhưng nhìn thấy hộp bánh gato thì tim đập loạn. Bánh gato...

Chết rồi, anh vội mở điện thoại, phát hiện tối nay Dương Dương đã gọi hơn mười cuộc. Nhớ lại, hôm nay... không đã qua ngày mới rồi, hôm qua là sinh nhật của Dương Dương, cô đã nhắc mấy lần rồi nhưng anh lại không chịu để ý...

Xoay người, anh lại thấy trên bàn là những món ăn lạnh ngắt. Nhiều đồ ăn như vậy hẳn cô đã rất tốn công chuẩn bị.

Cô từng oán trách: “Rõ ràng là sinh nhật em mà em còn phải vất vả bận rộn cả chiều”

Anh đáp lại: “Vậy lần sau sinh nhật anh anh sẽ nấu cơm, hơn nữa sẽ làm toàn những món Dương Dương của chúng ta thích nhất”

Anh dễ dàng giải quyết nỗi bức dọc của cô như thế

Trên thực tế, muốn giải quyết sự bất mãn của cô thì rất đơn giản, anh là luật sư, đàm phán là năng lực cơ bản mà Dương Dương lại là người coi trọng tình cảm, dễ bị thuyết phục. Huống hồ cho dù cô thực sự cáu lên thì anh chỉ cần bỏ chạy thì cô sẽ nhanh chóng tự suy ngẫm lại, sau đó sẽ hối hận bản thân lắm điều

Anh hiểu rất rõ tính cách của cô thì mới mãi mãi không bao giờ thất bại

Trước tiên đi tắm cái đã, chút nữa sẽ giải quyết mấy cái này

Lý Hách tu ừng ực hết nửa chai nước, đi vào phòng ngủ lại phát hiện Dương Dương không ở đó. Cô ấy ra ngoài sao? Theo bản năng anh đi về phía thư phòng, thấy cô đang ngủ gật trước máy tính. Thật may vì cô đã không giật dử đến độ bỏ nhà ra đi

Dương Dương từng có lần bỏ nhà ra đi nhưng chỉ ngủ gật có 4 tiếng đồng hồ, bởi vì cô không có bạn lại tiếc tiền thuê khách sạn nên chưa đến 11h đã về nhà, kết thúc trò chơi bỏ nhà ra đi, đó là lần cô về muộn nhất

Anh nhìn bộ váy màu trắng trên người cô thì hơi ngẩn người

Trên thực tế, Dương Dương mặc bộ váy này cũng không phải là rất xinh đẹp nhưng mỗi lần cô mặc anh đều khen cô bởi vì rõ ràng đó là bộ váy mà cô thích nhất

Thấy chưa, anh rất hiểu cô mà, cũng hiểu rằng bản thân không được tức giận, phải luôn dịu dàng thì mới chiếm được thể thượng phong trong cuộc hôn nhân này

Vào thư phòng, Lý Hách lưu văn bản lại cho cô rồi tắt máy tính, cúi người định ôm cô về phòng nhưng anh vừa chạm vào thì Dương Dương đã tỉnh lại

Thấy anh, hàng loạt suy nghĩ lại hiện lên trong đầu cô: có cần cãi nhau không? Có cần mắng anh không? Có cần đòi anh quà sinh nhật không? Có cần chất vấn vì sao anh không nghe điện thoại...

Nhìn thoáng qua đồng hồ cô lại nghĩ: thôi bỏ đi, hỏi nhiều thì sinh nhật cô cũng không quay lại được

- Thả em xuống.

Cô đẩy đẩy tay anh rồi lạnh nhạt nói

Không giận sao? Lý Hách đoán cô chắc sẽ nổi cáu. Anh buông cô ra, mỉm cười dịu dàng nói:

- Em định đi đâu, anh bế em đi

- Anh mau đi tắm đi, người đầy mùi rượu, buổi tối uống rượu?

- Ừm, cùng đồng nghiệp đi chúc mừng, em biết bọn anh chúc mừng...

Cô không đợi anh nói hết đã rời khỏi thư phòng mà đi ra ngoài

Lý Hách nhìn bóng lưng Dương Dương thì vội đuổi theo, ra đến nhà ăn thì thấy cô đang nhìn mâm cơm lạnh ngắt mà thở dài. Anh cười nói:

- Mấy cái này để anh dọn, em đi nghỉ trước đi, hôm nay chắc lại làm việc muộn đúng không? Mệt không? Chờ anh tắm xong, nếu em chưa ngủ thì để anh mát xa cho

Cô nuốt cơn tức vào trong, tự nhắc nhở mình: Không cần tức giận, tức giận vô ích! Cô lại xoay người, hỏi:

- Anh ăn rồi đúng không?

- Ừm

- Em còn chưa ăn, em ăn rồi sẽ dọn, anh đi tắm đi
- Em muốn ăn cơm à? Chờ chút để anh đi hâm đồ ăn
- Không cần, cơm vẫn nóng, hơn nữa em cũng chẳng ăn nhiều đâu

Cô đi vào phòng bếp, bưng bát dưa, xới một bát cơm nóng hổi rồi kéo ghế ra ngồi

Anh hồ nghi nhìn phản ứng của Dương Dương. Cô... rất lạ... Nghĩ lại, nghĩ cẩn thận lại nào. Dương Dương đang dùng chiến thuật gì đây, anh phải hiểu rõ thì mới biết cách mà ứng phó được.

Lý Hách đi tắm, anh cần chút thời gian suy nghĩ thì mới biết bước tiếp theo nên ứng chiến kiểu gì

Biết anh rất quen với mỗi lần cãi vã trước kia, sẽ nghĩ mọi cách để giành phần thắng nhưng với cô mà nói, hôn nhân chính là một phần của cuộc sống, cô có thể đôi khi tùy tiện nhưng chưa bao giờ muốn sử dụng mưu kế với chồng mình

Dương Dương cúi đầu ăn cơm, nhìn đồ ăn lạnh ngắt mà không khỏi buồn bã. Một giọt nước mắt chảy dài theo gò má

Lần thứ 100 cô nghi ngờ tình yêu mà anh dành cho cô có lẽ chỉ là chót lưỡi đầu môi chứ không phải là từ đáy lòng

Lần thứ 200 suy nghĩ, cứ tiếp tục cuộc hôn nhân này, có lẽ cô sẽ đợi được ngày anh thay đổi... hoặc là không thể

Anh tắm rất nhanh, lúc ra khỏi phòng tắm Dương Dương nghe có tiếng động nên vội lau nước mắt

Lý Hách ra phòng ăn, thấy cô như chẳng có gì xảy ra mà ăn cơm thì anh lấy bát ra, gấp một miếng cà tím, khoa trương nói:

- Oa, Dương Dương nhà ta nấu ăn càng ngày càng tiến bộ, ăn ngon ghê!

Cô bĩu môi, không trả lời.

- Món miến xào này cũng ngon lắm. Anh cẩn thận quan sát biểu cảm của cô

Dương Dương thở dài, buông bát rồi hỏi:

- Em không ăn nữa, anh có muốn ăn không?
- Ồ! Anh không ăn nữa

Anh vẫn còn đang nghiên cứu phản ứng của cô

Cô gật gật đầu rồi mang đồ ăn vào bếp, đồ còn ăn được thì cất vào tủ lạnh làm bữa trưa mai, đồ đã hỏng thì đổ thẳng vào thùng rác

Anh giúp cô lau dọn bếp, vừa làm vừa tìm đề tài tán gẫu với cô

- Hôm nay anh lại thắng kiện, cứ tưởng là khó lắm cơ, lúc về đến văn phòng lại nghe được một tin tốt khác, có muốn biết là tin gì hay không?

Anh xếp lại ghế rồi đón lấy bát cô vừa rửa mà lau khô nhưng cô cũng không nói gì.

Lý Hách tiếp tục nói:

- Có một chương trình TV muốn tới phỏng vấn anh, có thể sẽ khiến danh tiếng phòng luật của chúng ta được lan xa hơn, chúng ta nhất định sẽ nhận thêm được nhiều vụ án nữa
- Chúc mừng anh!

Dương Dương đáp ngắn gọn

Rửa bát xong, cô xoay người trở về phòng

Thái độ của Dương Dương khiến anh rất bất an, lúc cô xoay người rời đi, anh vội nắm lấy tay cô mà kéo cô vào lòng mình rồi ôm lấy cô

- Xin lỗi, anh quên mất sinh nhật của em

Cô cắn cắn môi:

- Không sao, cũng không phải lần đầu tiên, em cũng dần quen rồi
- Hôm nay anh bận nhiều việc.

Lòng anh rất áy náy

- Em biết, anh bận làm người tốt

Cô sao có thể gây trở ngại sự nghiệp thần thánh của anh được, chưa biết chừng vì thế mà còn bị dày xuống 18 tầng địa ngục cũng nên. Giọng cô chua xót

- Em đang tức giận.

Lý Hách nói thẳng vào vấn đề mấu chốt

Anh thà rằng cô nổi giận cũng không mong cô như bây giờ, không nóng không lạnh khiến anh sợ hãi. Cô thở dài, đẩy anh ra rồi ngẩng đầu bình thần nhìn anh

- Có tác dụng sao? Em giận thì anh sẽ thay đổi thái độ, sẽ nhận những vụ án li hôn có thể kiếm ra tiền sao? Em giận thì anh sẽ về nhà đúng giờ với em sao? Em giận thì anh sẽ chịu nghe lời em nói, nghĩ xem anh thực sự muốn gì sao? Không đâu. Anh chỉ cần áp chế được cơn giận của em hoặc bỏ đi là anh thắng. Lý Hách, có thể đừng coi em là luật sư đối thủ mà luôn cố gắng giành phần thắng, thử coi xem trở thành vợ xem được không?

- Em vốn là...

- Không phải đâu, em chỉ là người anh nói yêu thôi. Nếu thực lòng yêu em thì anh sẽ giống như em, suy nghĩ mọi việc vì đối phương, em sẽ vui vì anh vui, khó chịu vì anh khó chịu, sẽ luôn đặt anh ở trong tim chứ không phải ở ngoài miệng. Tối nay, nếu không quá mệt mỏi thì hãy nghĩ đến việc li hôn đi có được không?

Cô mệt mỏi, mệt đến không còn tâm tình để nổi cáu nữa

Tim như bị ai bóp mà đau đớn

Anh không nghĩ gì cả. Lý Hách vội ôm chặt eo cô, ôm chặt cô vào lòng, một sự hoảng hốt khó hiểu dâng lên

- Anh sẽ không nghĩ gì cả, anh yêu em, đừng chia tay gì hết. Anh nói rồi, chờ đến sau này em không đi được nữa thì anh sẽ thành gậy chống, thành xe lăn của em

Nhưng cô cũng không biết bản thân có thể chống đỡ đến lúc đó hay không

Dương Dương lặng lẽ không nói càng khiến Lý Hách hoảng sợ. Anh lắc đầu, vội vã hôn lên mái tóc, hôn lên môi cô, hôn lên trán cô như muốn dùng nụ hôn mà xóa đi những lời nói không lí trí kia của cô

Cô ấy đang tức giận, tức giận anh không cùng ở bên cô trong ngày sinh nhật, giận anh bận rộn, giận anh quên... Cô ấy đang giận, đúng, "chỉ là" tức giận. Dương Dương sẽ không giận dai. Anh không ngừng tự trấn an bản thân

- Dương Dương, chúng ta có thể cãi cọ như trước kia, em có thể ba ngày ba đêm mặc kệ anh, cũng có thể dùng mọi cách mà biểu đạt sự bất mãn của em với anh nhưng em đừng rời bỏ anh...

Không bỏ đi sao? Nhưng cô đã bắt đầu sợ hãi sự chờ đợi này, sợ hãi bản thân sẽ phải trả giá những gì, sợ hãi mình sẽ thay đổi, mình sẽ trở nên hung dữ hơn...

- Dương Dương, anh nói rồi, hôn nhân là chuyện cả đời, là chuyện không thể hối hận. Anh không hối hận, cũng không cho em hối hận. Anh biết hôm nay mình quá đáng, không nên quên sinh nhật em, không nên đi chúc mừng với đồng nghiệp...

Cô không trả lời, chỉ lẳng lặng nghe những lời đường mật của anh, lẳng lặng dựa vào vòm ngực quen thuộc

Cô không hiểu nổi bản thân mình, vì sao người đàn ông khiến cô giận dữ, đau lòng, bất mãn và cô đơn như vậy vẫn có thể khiến cô an tâm khi dựa vào lòng anh?

3. Chương 3

CHƯƠNG 02

Dương Dương kiểm tra lại một lượt quà tặng nhà chồng

Hôm nay là tết Trung thu, ngoài một số món quà theo truyền thống thì cô còn phải chuẩn bị quà cho cha mẹ chồng và em gái chồng. Năng lực của cô có hạn mà cha mẹ chồng lại là người có ơn dưỡng dục, mỗi lần chọn quà đều khiến cô nghĩ nát cả óc

Xét đến cùng, vẫn phải cảm ơn Lý Hách, anh là người đàn ông tính tình ôn hòa mà cố chấp, anh sẽ không giận dữ nổi cáu với anh cả, nhưng một khi anh đã kiên quyết thì mười trâu cũng không kéo lại được

Cô là người phụ nữ anh đã kiên quyết ở bên cả đời, dưới sự dịu dàng, kiên trì của anh, dù cha mẹ chồng không thích cô nhưng cô vẫn có thể thuận lợi bước vào cổng lớn nhà họ Lý, thuận lợi cùng bọn họ bên nhau trong những ngày lễ tết quan trọng

Nhìn những món quà này, Dương Dương thở dài, cô ngồi lên sofa, ôm lấy gối ôm rồi chôn đầu mình vào

Mỗi lần về nhà chồng cô đều rất căng thẳng, cô yêu cầu mình phải chuẩn bị thật chu đáo, không để mẹ chồng có cơ hội phê bình nhưng rất hiển nhiên, cho tới giờ sự cố gắng của cô còn chưa đủ. Cô thở dài một hơi, uống hai viên thuốc cho dạ dày rồi hít thật sâu để thả lỏng cảm xúc

Tiếng chuông điện thoại vang lên, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói vui vẻ của Lý Hách.

- Dương Dương, anh ở dưới lầu rồi, có cần anh lên bê đồ xuống cho em không?
- Không cần đâu, chờ em 5' thôi

Cô vội ngồi bật dậy, khoác áo khoác, lúc đi lướt qua gương, cô tự mỉm cười cổ vũ mình

Đây cũng là điều Lý Hách sẽ làm, cô tin anh cũng giống như cô vậy, mỗi lần về nhà đều cảm thấy rất áp lực nhưng anh quen dùng nụ cười để tháo gỡ sự lo lắng của cô.

Cô biết Lý Hách rất mệt mỏi, anh phải làm cầu nối giữa cha mẹ và mình, giảm xung đột đến mức thấp nhất nhưng với năng khiếu luôn không khiến cha mẹ chồng vừa lòng, mỗi lần gặp là một lần khó chịu, không nói những lời khiêu khích thì sao có thể xả được nổi bực dọc trong lòng?

Bình thường khi xảy ra sự cố, Lý Hách sẽ không ra mặt phản đối cha mẹ, anh sẽ cười mà nói tránh qua chuyện khác khiến cho hai người vui vẻ, sau đó sẽ lặng lẽ nắm lấy bàn tay dưới bàn của cô. Sự an ủi không cần dùng lời lẽ này vừa khéo có thể khiến cô đỡ thấy chua xót trong lòng

Mỗi lần như vậy, cô đều rất cảm kích anh

Có phải là vì thế mới khiến cô thấy, có anh ở bên thì cô sẽ luôn được an toàn.

Dương Dương vội thay giày rồi khóa chặt cửa, đi ra cầu thang máy. Thang máy vừa mở thì đã thấy khuôn mặt tươi cười của Lý Hách.

- Chẳng phải bảo anh không cần lên sao?
- Anh nghĩ em nhất định phải xách nhiều đồ, sợ em một mình vất vả thôi.

Anh đón lấy mấy túi quà, ôm eo cô rồi cùng đi vào thang máy

Thấy cô đang cười nhưng cả người cứng ngắc, anh biết nỗi lo lắng của cô nên tới gần cô, khẽ hôn lên trán cô rồi dịu dàng nói:

- Đừng lo lắng, còn có anh nữa

Không sai, có anh... Chính vì những lời này mới khiến cô ỷ lại vào anh, yêu thương anh. Anh là người đàn ông dịu dàng, đáng tin cậy, chỉ cần những khi không bận rộn, anh sẵn sàng làm mọi việc vì cô.

- Em không sao mà

Người cô dần thả lỏng, sau đó khẽ mỉm cười tự cổ vũ mình

Nửa tiếng sau, bọn họ đã đến nhà họ Lý, người vui mừng chào đón Dương Dương chỉ có cô em chồng Lý Vi, cô ấy làm việc ở nhà xuất bản, bởi vậy hai người có rất nhiều chủ đề để nói chuyện

- Lại tặng quà sao, thích quá, đúng là chị dâu tốt.

Lý Vi đón lấy túi quà rồi vui vẻ ôm Dương Dương thật chặt

- Để con giúp mẹ chuẩn bị bữa tối

Cô chào hỏi mẹ chồng rồi nói

- Không cần, cô ấy là khách, phòng bếp nhà chúng tôi không chào đón người ngoài.

Mẹ chồng cô lãnh đạm từ chối

Sắc mặt Dương Dương hơi sững sờ nhưng vẫn miễn cưỡng mà cười

Lý Vi nhăn mũi, lè lưỡi nhìn mẹ rồi làm ngáo ộp:

- Nói cái gì thế, chỗ như phòng bếp ai mà thích đến, chị dâu, chúng ta ra vườn nói chuyện phiếm, mọi thứ đều có cô giúp việc chuẩn bị rồi

Nói xong cô không nhiều lời, kéo Dương Dương rời khỏi phòng khách

Lý Hách làm như không nghe thấy những lời mẹ nói, ngồi lên sofa rồi đưa quà cho cha mẹ

- Cha mẹ, quà này là do con dâu của hai người hao hết tâm sức mà chọn, cha mẹ xem đi

- Cũng không có nhiều tiền, sao phải làm mấy cái hình thức này, sợ người ta không biết cô ta có tiền sao?

Bà Lý lăm bầm đôi câu nhưng vẫn mở quà ra, nhìn thấy bên trong là một chiếc khăn lụa thì tiện tay vút lên bàn

Ông Lý cũng mở hộp ra, thấy bên trong là chiếc áo lông dê, dù không phải là hàng hiệu nhưng ông cảm thấy cô con dâu này rất tinh mắt, những món quà đều rất hữu dụng.

Ba năm qua, ông dần dần thay đổi cái nhìn với cô con dâu này. Ngoài việc cô rất có lòng thì bước ngoặt lớn nhất là lần ông sai người mang chi phiếu qua nhưng lại bị cô đem trả lại

Lần đó bản thảo của Dương Dương không thuận lợi nên không lấy được tiền nhuận bút, ngày nộp tiền thuê văn phòng và phát lương tới gần, Lý Hách suy nghĩ mãi rồi mới mở miệng nói với cha, ông đã cho bọn họ một tờ chi phiếu. Nhưng cô con dâu biết chuyện thì lập tức trả tờ chi phiếu về. Khi đó cô ấy nói:

- Trước khi kết hôn con đã nhận lời sẽ dùng hết sức mà giúp Lý Hách thực hiện giấc mơ, giờ con còn có sức lực đó. Nếu đến một ngày con không thể ủng hộ anh ấy thì xin cha hãy tiếp nhận việc này

Ông hỏi:

- Không thấy mệt sao?

Cô cười đáp:

- Rất vất vả, nhưng tình yêu và hôn nhân chẳng phải vốn là một con đường gian nan rồi sao? Nghe nói lúc trước cha gây dựng sự nghiệp cũng rất vất vả, mẹ chẳng phải cũng ủng hộ cha tiến lên đó thôi?

Về sau ông nghe nói, cô đi vay ngân hàng để giải quyết tình cảnh trước mắt. Sau đó ông hỏi con mình, chuyện tiền nong xử lý thế nào? Lý Hách nói với ông rằng cô con dâu của ông đã ngủ trong thư phòng suốt mấy đêm liền

Cô ấy là người con gái cao ngạo, mà ông lại rất nể trọng những người phụ nữ như vậy

- Mẹ nói thế khiến người ta đau lòng lắm đấy, quà tặng này chính là biểu đạt lòng hiếu thảo của con mà. Lý Hách ôm mẹ, thân thiết nói.

- Lần nào cũng dùng chiêu này, không chán à. Cuối cùng bà Lý mới chịu mỉm cười

Bà dựa vào vai con trai, không nhịn được mà lắc đầu thở dài. Đứa con này cái gì cũng tốt, chỉ là quá có chủ kiến, nếu nó chịu nghe lời cha mẹ thì sao có chuyện đi lấy người con gái thấp kém kia? Hại bà không ngóc nổi đầu dậy trước mặt bạn bè

- Không chán, không chán, có mẹ để làm nũng chính là người hạnh phúc nhất

- Con đó, rõ ràng là có tài, đẹp trai lại khéo nói, có đứa con gái nào không thích, sao lại chọn cô ta làm vợ nữa? Keo kiệt bủn xỉn. (Fuck, phải nuôi anh chồng như này thì thừa tiền mà mua đồ hiệu tặng cho bà đấy. Cái loại mẹ chồng dở hơi)

Bà nhìn ra ngoài, thấy bóng con gái và Dương Dương đang nói nói cười cười. Bà càng nhìn càng thấy khó chịu, nếu không phải vì con trai bà tỏ rõ thái độ, Dương Dương không về nhà thì anh cũng không về nhà thì bà sao phải chịu đựng loại con dâu thế này.

- Không có tiền mua đồ hiệu thì nhìn qua trông không “sang” nhưng mà vợ của Lý Hách con dâu cần hàng hiệu để tô điểm, khí chất cô ấy có đủ khiến người khác mê hồn rồi.

Lý Hách cũng nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Anh thừa nhận Dương Dương không đủ xinh đẹp nhưng cô lại có khí chất thanh thuần, có thể khiến người bên cạnh cô cảm thấy thoải mái, vui vẻ. Cô là người càng ở gần càng thấy thú vị

- Không phải là nói rất biết kiếm tiền sao? Em gái con coi nó như thần tượng, xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi.

Bà cố gắng phủ nhận, trước khi Dương Dương vào cửa bà đã rất có thành kiến với cô rồi

- Mẹ, mẹ không phải không biết, văn phòng luật của con rất tốn kém. Lý Hách cười nói với mẹ

- Nói đến đây lại càng làm mẹ bức mình, mẹ sao lại sinh ra hai anh em con làm gì chứ, không đứa nào chịu về làm công ty của cha. Được rồi, con muốn làm luật sư thì nên làm luật sư biết kiếm tiền chứ, cứ nhận những vụ án không kiếm được tiền chẳng phải là quá rồi hơi à?

- Không phải rồi hơi, mẹ không biết những người được con giúp xong vui vẻ cỡ nào đâu

- Bọn họ vui nhưng mẹ không vui. Con nhận những vụ li hôn đi, kiếm nhiều tiền vào, đừng có khiến mẹ không thể ngẩng mặt lên nhìn con dâu được

- Không đâu? Mẹ, mẹ cứ thế này mà gọi là không ngóc đầu lên được sao? Thế thì đến lúc mẹ thực sự ngẩng đầu lên thì Dương Dương nhà con còn thở được sao?

- Dương Dương? Đúng là không chịu nổi. Cha mẹ người ta không phải không đặt tên, sao con cứ gọi cái tên kì quái này thế

- Dương Dương, Dương Dương. Mỗi lần con mệt mỏi đến nỗi tung, chỉ cần thấy cô ấy là có thể mỉm cười. Mỗi lần bức bối đến phát điên, chỉ cần thấy cô ấy là con có thể thoải mái vui vẻ. Những lúc khó chịu, thất vọng cô ấy lại có thể khiến con có thêm hi vọng phấn đấu. Cho nên, cô ấy là Dương Dương của con

Nhắc tới Dương Dương, anh có rất nhiều điều muốn nói.

Bà Lý hừ lạnh một tiếng:

- Viết tiểu thuyết là vợ con chứ có phải con đâu, đàn ông con trai nói những lời sến súa thế này thật mất mặt

Khi bà bắt đầu đẩy anh ra, Lý Hách cũng không để ý mà lại ôm bà. Anh tin chắc, nhất định có một ngày, mẹ sẽ vì tình yêu của anh mà tiếp nhận Dương Dương.

- Đừng nói nữa, ra ngoài nướng thịt đi, đã chuẩn bị tốt lắm rồi

Ông Lý thoải mái đặt chiếc áo vào trong hộp quà, trong lòng nghĩ: mai nên mặc chiếc áo này đi làm.

Ra ngoài vườn, than đã cháy hồng, gió khê thổi, ánh trăng bắt đầu nhô cao. Thời tiết Trung thu năm nay rất thoải mái.

- Hai người đang nói chuyện gì mà vui vẻ thế?

Thấy Dương Dương và Lý Vi đang trò chuyện thì Lý Hách hỏi

Dương Dương không trả lời, chuyên tâm nướng thịt, thực hiện trách nhiệm của một nàng dâu

Lý Vi nói:

- Nhà xuất bản bọn em có kế hoạch xuất bản một cuốn sách du lịch, em định nhờ chị dâu giúp
- Sách du lịch sao? Không được, chị dâu em chưa từng xuất ngoại

Tim lại bị kéo lên, tuy rằng anh hiểu du lịch đến đâu thì điểm cuối cùng cũng vẫn là nhà nhưng vừa nghĩ đến việc Dương Dương sẽ vắng nhà thì anh lại hoảng sợ, lo lắng

- Chính là vì chưa đi nên mới tìm chị ấy mà. Dựa vào ấn tượng đầu tiên của chị ấy với những đất nước đó mà viết truyện. Yên tâm, lộ phí sẽ do nhà xuất bản thanh toán, nếu bán chạy thì còn có thể viết tiếp nữa cơ...
- Lộ phí ai thanh toán cũng không được, vợ anh không xa anh được.

Lý Hách từ chối, thái độ không vui

- Là chị dâu không rời xa anh được hay là anh không xa chị dâu được? Lý Vi nhướn mày nhìn anh
- Bất kể là ai cũng không xa nhau được, em đừng có mà lảng vảng gần chị dâu em nữa. Huống chi cô ấy viết tiểu thuyết, không có kinh nghiệm viết sách du lịch.

Anh không muốn có bất kì điều gì dây dưa với việc “chia xa”, điều đó sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của anh và Dương Dương.

- Kinh nghiệm thì dần dần tích lũy mới có, huống chi em thích chủ đề “tình yêu” mà chị có thể viết. Ngoài việc giới thiệu về những thắng cảnh, nhân vật lịch sử, hành trình cụ thể như bình thường, mỗi một địa điểm có thêm một truyện ngắn về tình yêu gắn với địa điểm đó, bất luận là thơ ca hay truyện ngắn đều được. Em tin chắc chị ấy sẽ làm rất tốt

Lý Vi vênh mặt, chị dâu nhà cô khiến cô được sĩ diện rất nhiều với các đồng nghiệp

- Cho dù Dương Dương làm tốt thì anh cũng không cho cô ấy đi.
- Vì sao, anh sao có thể hạn chế giấc mơ của chị được? Không công bằng, trước giờ với lý tưởng của anh chị dâu lúc nào cũng tuyệt đối ủng hộ cơ mà
- Lý Vi, em nghĩ sai rồi, giấc mơ duy nhất của chị dâu em chính là anh, anh trai em đấy

Anh đi đến bên Dương Dương, ôm eo cô, dựa cằm lên vai cô, động tác chiếm hữu rất rõ ràng

- To còi thật đấy. Lý Vi quay mặt đi
- Đừng cãi nhau với anh con, con không mệt sao, nó là luật sư đó

Ông Lý dứt lời, mọi người đều cười ầm lên, đề tài cũng chuyển sang hướng khác, nhất thời không khí trở nên hòa thuận ấm áp. Đây là lần đầu tiên Dương Dương là đề tài nhưng không khiến mọi người cãi cộ

- Cũng chẳng phải thế đâu, cái này gọi là con tự ôm nỗi khổ vào thân, đều tại cha cả đó, tự nhiên lại sinh ra gã con trai mồm mép thế làm gì

Lý Vi ngồi xuống bên cạnh cha rồi dựa vào vai ông

Ông Lý chỉ cười cười

Đối với con trai, ông là một người nghiêm khắc, cố chấp nhưng với cô con gái không nhẽo – người tình kiếp trước (Có câu nói, con gái chính là người yêu từ kiếp trước của người cha) thì ông lại rất dịu dàng. Bởi vậy khi Lý Hách quyết định học luật thì gia đình như có chiến tranh mà khi con gái quyết định học Trung văn thì lại chẳng có chuyện gì xảy ra

- Tôn trọng chút đi, gã con trai mà em nói tên là Lý Hách, là anh trai ruột của em đó

Lý Hách dựa vào Dương Dương, nắm lấy bàn tay đang kẹp thịt của cô, hai người cùng lật thịt.

- Phụ nữ cần gì giấc mơ, giấc mơ lớn nhất của phụ nữ chính là chồng con

Bà Lý đột nhiên chen vào hai câu khiến cho không khí trở nên tồi tệ hơn rất nhiều

Dương Dương nhìn Lý Hách một cái, biết anh đang tìm đề tài khác để giúp cô hòa giải. Cô nhìn anh lắc đầu, lần này cô sẽ tự xử lý

- Đúng thế thưa mẹ!

Dương Dương nhìn bà Lý rồi gật đầu, không tranh cãi.

Bà ta xem như không nhìn thấy sự ngoan hiền của Dương Dương, quay đầu hỏi con trai:

- Đã kết hôn 3 năm rồi sao còn chưa sinh con? Đã đến bệnh viện kiểm tra xem là vấn đề từ ai chưa?

Lời này sắc bén khiến mọi người tái mặt.

Lý Hách lặng lẽ vượt lưng Dương Dương như để trấn an rồi cười nói với mẹ mình:

- Mẹ, mẹ đừng coi thường “năng lực” của con trai mẹ, yên tâm đi, chờ văn phòng của con ổn định một chút thì nhất định sẽ sinh cho mẹ đứa cháu trắng trẻo mập mạp thông minh.
- Thế cũng cần có gien tốt mới được. Bà lại mỉa mai

Khóe miệng Dương Dương khẽ giật, cô mỉm cười khẽ với Lý Hách. Cô không giận, so với những lời khó nghe cô từng phải nghe thì cái này cũng chẳng đáng là gì

Anh thấu hiểu mà vỗ vỗ mu bàn tay cô rồi lại nói sang chuyện khác, thu hút sự chú ý của mẹ mình sang việc nhận phỏng vấn, nhắc đến mấy vụ thắng kiện gần đây. Không khí được hai anh em nhà họ Lý điều tiết mà lại trở nên ấm cúng, Dương Dương cũng tránh được một kiếp nạn.

Sau khi kết thúc bữa tối, Dương Dương và Lý Hách rời đi. Chờ cửa vừa đóng lại, Lý Vi đã hai tay chống nạnh, chỉ vào mẹ mà giận dữ nói:

- Mẹ, mẹ thật quá đáng!
- Mẹ quá đáng gì?

Bà Lý ho nhẹ hai tiếng, hiểu việc mình gây khó dễ cho Dương Dương cũng có chút quá đáng nhưng bà không thích cô con dâu này. Nghĩ đến việc con phải chấp nhận, thỏa hiệp cô ta, người làm mẹ như bà rất đau lòng

- Mẹ đừng có lúc nào cũng nhắm vào chị dâu nữa, nếu đổi là người khác thì sớm đã bị mẹ và anh làm cho bực mình mà li hôn rồi

Cô cho rằng những bà mẹ chồng ác khẩu chỉ xuất hiện trong phim ảnh, không ngờ nhà cô còn có ví dụ chứng minh sinh động

- Có mà ngược lại thì có, nó lúc nào cũng dính lấy anh con, không chịu buông tha anh con thì có.
- Mẹ, sao mẹ không hiểu thế nhỉ, không phải chị dâu không bỏ được anh mà là anh không thể rời khỏi chị.
- Nói đi nói lại, chẳng qua cũng chỉ vì tiền. Chờ bọn nó li hôn thì chuyện tiền nong văn phòng luật mẹ lo, lúc trước đều tại cha con kiên quyết không chịu giúp nó, nếu cha con chịu giúp thì anh con đã không tùy tiện kết hôn với cô ta như thế

Anh nào có kết hôn tùy tiện. Ngoài việc không có gia thế, bằng cấp như mẹ mong muốn thì cô không thấy chị dâu có gì thiếu sót, thậm chí so ra còn giỏi hơn con gái của mẹ nhiều

- Trời ạ....

Lý Vi dùng sức tự vỗ vỗ trán mình, giận dữ đến độ cứ xoay vòng vòng trong phòng khách:

- Mẹ, mẹ đúng là khiến người ta không thể nói gì nữa mà. Con thấy cả đời này con không dám lấy chồng rồi, nếu gặp phải mẹ chồng như mẹ thì đúng là sống không bằng chết.

- Mẹ có nói là mẹ muốn làm mẹ chồng của cô ta sao?

- Mẹ...

Lý Vi còn định phản đối nhưng ông Lý lại giành lời cô:

- Không muốn con bé là con dâu thì coi nó là khách đi, giữ lịch sự với nó là được, đừng có thái độ như thế. Ông nói xong rồi cầm quà con dâu tặng đi về phòng.

Cái gì? Ông biết rõ con trai cưới Dương Dương là vì lẽ gì mà vẫn còn nói được những lời này!

Bà nhìn bóng lưng chồng mà sửng sốt, lẩm bẩm:

- Ông già kia bị con hồ li tinh mua chuộc từ bao giờ thế?

Lý Vi bất đắc dĩ mà mắt tròn trắng, chị dâu mà là hồ li tinh thì lại tốt quá, tốt nhất là đá anh mình ra thật xa, vĩnh viễn đừng trở về nơi đã bị khinh thường này nữa.

4. Chương 4

Lúc xe dừng trước cửa nhà, Lý Hách hỏi:

- Đi tản bộ một chút nhé?

Dương Dương nghiêng đầu nghĩ nghĩ, biết vì sao anh lại đề nghị như vậy nên chỉ cười nói:

- Yên tâm, em không sao

- Anh biết, thái độ hôm nay của mẹ so với trước kia chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng mà... em có mệt không? Nếu không mệt, chúng ta hẹn hò đi

Hẹn hò? Lần hẹn hò cuối cùng là chuyện đã bao lâu rồi?

Bình thường khi đàn ông đề nghị chuyện này có nghĩa là anh ta đã làm chuyện có lỗi với vợ, vậy hôm nay cảm giác có lỗi của Lý Hách là vì mẹ của anh, chuyện tiền nong hay là... chuyện khác?

- Đừng miễn cảm như vậy. Không phải là anh muốn chuộc lỗi gì cả, anh chỉ nghĩ, Trung thu hẵn nên là một ngày vui vẻ chứ không phải là một ngày mệt mỏi

Anh chỉ liếc mắt đã nhìn thấu được tâm tư của cô, xuống xe, đi đến bên kia, anh mở cửa xe cho cô rồi tháo dây an toàn

Dương Dương cười cười, xuống xe, ôm lấy cánh tay Lý Hách mà nói:

- Em xin lỗi, đây là thói quen của mọi bà vợ thôi, khi chồng tốt với mình, vô duyên vô cớ tặng quà, bỗng dưng nói những lời ngon tiếng ngọt thì ai cũng đều nghi ngờ chồng mình ngoại tình hết đó!

- Cuối cùng anh đã hiểu vì sao càng ngày càng có nhiều vụ li hôn rồi

Anh cười rồi nắm tay Dương Dương, hai bàn tay đan vào nhau rồi kéo tay cô vào túi áo của mình. Cô là của anh!

- Vì sao?
- Bởi vì lòng tin của vợ dành cho chồng càng ngày càng thấp.
- Có lẽ vì thực tế đã có rất nhiều án lệ không hay rồi

(*án lệ: những bản án điển hình, tiêu biểu được pháp luật thừa nhận để dẫn chiếu cho những vụ án tương tự. Hình thức xử án này rất phổ biến trong pháp luật Anh Mỹ nhưng ở Việt Nam thì chưa được công nhận)

- Bởi thế suy ra, truyền thông đại chúng không phải là điều tốt lành gì

Cô xoay người mỉm cười hỏi:

- Lúc nào thì chiếu cuộc phỏng vấn của anh?
- Bắt đầu biên tập xong rồi, phóng viên đã đưa qua bản chỉnh sửa cho anh xem qua, chắc tuần này hoặc tuần sau sẽ chiếu, đến lúc đó bọn họ sẽ báo lại cho anh.
- Sau đó thì thành người nổi tiếng rồi

Cô thực sự rất phục con mắt tinh đời của mình, Lý Hách quả đúng là người có tài

- Đây cũng có phải lần đầu anh được phỏng vấn đâu, ba năm nay bao nhiêu tạp chí phỏng vấn anh rồi còn gì

Dương Dương lườm anh rồi nói:

- Nhưng TV thì khác, sau khi văn phòng luật nổi tiếng hẳn là sẽ có thêm nhiều khách hàng hơn nhĩ
- Trời ơi, điều em nghĩ thì ra là thế này, anh còn cho rằng em sẽ thấy chồng em có tài mà tự hão, cảm thấy mình gả đúng người cơ

Anh dừng bước, xoay người nhìn cô, khẽ véo má cô

- Em cũng đã cảm động rồi, giờ vẫn nên nghĩ đến chuyện thực tế

Cô tự chỉ vào đầu mình, nghiêm mặt nói

- Mỗi lần em nói chuyện như vậy anh sẽ nghi ngờ, người vợ xuất trần thoát tục, không vương khói lửa nhân gian của anh có phải đã bị ai lên đối đi rồi không

Anh kéo ngón tay đang chỉ đầu của cô xuống, nâng mặt cô lên

- Hối hận rồi sao? Có muốn đổi người khác không

Cô cũng nâng mặt Lý Hách lên. Thật tuần tú, dù nhìn anh đến lần thứ một vạn cũng không thấy chán

- Không cần, từ em anh đã có thể hiểu một điều, bất kể là tiên nữ nào, chỉ cần bước vào hôn nhân đều sẽ trở nên tục khí
- Làm sao bây giờ? Tìm một người phụ nữ, không cần tiến tới hôn nhân xem sao?

Cô nhướn mày, khiêu khích nói với anh.

- Thôi đi. Loại đàn bà muốn làm bồ nhí thì đã chẳng phải là tiên nữ. So ra thì một tiên nữ tục khí còn hơn ma quỷ nhiều

Anh cúi người hôn chụt lên môi Dương Dương.

Dương Dương thở dài, vùi người vào lòng anh

- Giờ nghĩ lại, tiến tới hôn nhân không phải là chuyện gì tốt cả, chỉ yêu đương thôi là tốt rồi

Không cần chịu trách nhiệm, không cần trải qua nhiều thực tế, không cần bởi vì những chuyện lật vạt khác mà phân tâm, cả ngày sống trong bong bóng màu hồng là tốt rồi

- Anh lại cảm thấy, mỗi sáng rời giường có thể thấy bên cạnh có một người con gái đáng yêu đang buồn ngủ cười ngu ngơ, chảy nước dãi vì vẻ tuấn tú của anh, lúc về nhà, cho dù có cãi nhau cũng tốt hơn một mình ôm TV mà tưởng tượng nhiều

Anh ôm lấy cô, khẽ vỗ vỗ lưng cô, anh thích cảm giác hai người gần gũi như vậy

- Anh có bao giờ nghĩ xem vì sao lại muốn kết hôn với em không?

Cô ngẩng đầu lên hỏi anh

- Có

- Vì sao?

- Chỉ là cảm thấy cùng cô gái này đi đến hết cuộc đời sẽ rất tốt, nếu không nhanh chóng ra tay thì sẽ bị người đàn ông khác cướp đi mất, vì thế... kết hôn thôi.

Anh luôn nghĩ, cô là vật báu của riêng anh, những gã đàn ông khác đừng có mà mơ! Nghĩ đến đây, anh đột nhiên cảm thấy rất vui.

- Anh đang vui mừng vì cướp được hàng tốt giá rẻ sao? Cô hơi đẩy anh ra

Lý Hách bật cười. Dương Dương nhà cô đúng là tiểu thuyết gia, hình dung từ rất phong phú.

- Không phải, em không phải là hàng tốt giá sale, em là hàng hiệu rất đắt tiền

Có gì khác biệt không? Chẳng qua chỉ đổi vài chữ, tân trang lại bề ngoài nhưng bên trong vẫn là một. Miệng lưỡi luật sư không thể tin được.

- Dương Dương, vì sao em muốn kết hôn?

Đến lượt anh hỏi, hẹn hò ba tháng đã quyết định lấy một người đàn ông thì phải cần dũng khí cỡ nào.

- Bởi vì cô đơn.

Cô không hề nghĩ ngợi mà trả lời anh

Năm cô tốt nghiệp trung học, cha mẹ cô đều qua đời, họ hàng hai bên bình thường cũng không quá thân thiết, hơn nữa lại thêm tính chất công việc của cô nên cô giống như kẻ độc hành vậy

Anh gật gật đầu, ôm cô vào lòng rồi tiếp tục chậm rãi đi về phía trước.

- Nhưng sau khi kết hôn, có đôi khi em cảm thấy mình còn cô đơn hơn cả trước khi kết hôn, lúc ấy, em sẽ tự hỏi mình, kết hôn là đúng hay sai

Cô đột nhiên nhớ tới một câu, rồi nói tiếp:

- Có người từng nói, người viết truyện là vì rất thích nói chuyện nhưng lại không có người chịu nghe nên đành phải nói cho máy tính nghe. Nếu đúng thế thì hóa ra em lại là người thích nói chuyện, cần người làm bạn, không chịu được cô đơn. (Thế thì mình là đứa thích kể chuyện của người khác :v)

Cô nói nhiều cũng không hoàn toàn là vì chuyện tiền nong, còn bởi vì cô đơn... Lý Hách thở dài, anh nắm chặt tay Dương Dương, chân thành mà nói:

- Anh xin lỗi!

Cô lắc đầu:

- Nghe nói mỗi người khi bước vào hôn nhân đều phải học hỏi thêm rất nhiều, có lẽ thích nghi với cô đơn là điều mà em phải tự học hỏi

Ai bảo chồng cô tài tình như vậy, bắt phàm như vậy, anh chính là người mà cô liếc mắt một lần đã chọn được

Không sao cả, chỉ cần có tình yêu thì bọn họ có thể vượt qua mọi thử thách, nắm tay nhau đi đến cuối đường, cho dù đường đi có những khó khăn, trong cuộc sống có những tranh chấp, oán trách nhưng cũng vẫn có thể vững bước mà đi tới, chỉ cần... có tình yêu

Anh ngửa đầu, thở sâu rồi nói:

- Đã bao lâu rồi chúng ta không nói chuyện thoải mái được như vậy?
- Ừm, không cãi nhau, không giận dỗi, chỉ là nói chuyện đơn thuần, cảm giác rất tốt

Dương Dương cười híp mắt lại, cô đâu nhất thiết phải trở thành người đàn bà chanh chua đâu?

- Về sau chúng ta nên hẹn hò thường xuyên thôi
- Anh có thời gian rảnh sao?
- Bạn thì bận nhưng cũng vẫn nên thử thay đổi, bởi vì anh thích vợ anh không cầu giận

Cho anh chút thời gian, chờ Quốc Tân thi đỗ, chờ văn phòng dần dần ổn định, chờ anh không còn việc gì cũng phải tự làm thì anh sẽ có thời gian

- Nghe qua thì cuối cùng là em đang giận
- Đúng, anh đã khiến em phải giận dữ rất nhiều

Hơn nữa vì văn phòng luật mà cũng khiến cô phải cực nhọc

- Anh là đang nhắc nhở em nên thay đổi sao? Cô nhìn anh dò xét
- Những lời anh, nghe có mùi thuốc súng đây!

Anh cười to rồi kéo cô vào lòng

Dương Dương cũng cười. Lúc trước khi anh coi cô là luật sư đối thủ thì chính cô cũng coi anh là quân địch cứng đầu... Lần sau thử không giận dữ, không suy nghĩ nhiều xem sao

- Vợ à! Anh khẽ gọi
- Chuyện gì?
- Em rất thích công việc mà Lý Vi đề nghị sao?
- Thích!
- Vì sao?
- Em chưa từng xuất ngoại, mọi hiểu biết đều từ trên mạng mà có, em cũng muốn biết cảm giác khi đứng trong phòng gương của lâu đài Versailles soi gương thì sẽ có gì khác biệt, em muốn biết nếu ở Cửu Trại Câu thì có thể cảm thấy mình là Tiểu Long Nữ hay không, em có rất nhiều điều tưởng tượng về thế giới bên ngoài, rất muốn được chứng thực nó
- Nếu anh không phản đối thì em sẽ nhận công việc đó chứ?

Cô nghiêm túc suy nghĩ rồi trịnh trọng trả lời:

- Không đâu
- Nhưng em nói thích mà
- Nhưng việc đó rất tốn thời gian, mà tiền nhuận bút lại không đủ để ổn định cuộc sống

Cô nói thật lòng nhưng lại khiến tim anh thất lại

Anh muốn hoàn thành giấc mộng của mình thì lại phải hi sinh giấc mơ của cô, anh thành công thì cũng có nghĩa là phải hi sinh thành công của cô, hi vọng của anh phải dùng sự hi sinh của cô mà đổi lại....

Anh cố nén sự chua xót trong lòng, xoay người nhìn cô, dùng sức nắm chặt bắp vai cô, anh không hiểu mình phải nói bao nhiêu lời xin lỗi với cô mới đủ

- Sao vậy?

Cô không hiểu vì sao anh đột nhiên trở nên khác lạ như vậy

- Đi làm đi, nếu đó là điều em thích thì đừng nghĩ ngợi nhiều

Chỉ mấy câu này nhưng cô lại có thể thấy được cảm giác hối lỗi của anh. Ngẫm lại, anh là một người đàn ông tốt, biết chăm sóc, lương thiện, nếu không phải vì quá bận rộn thì cô tin anh sẽ đối xử với cô rất tốt

- Em sẽ làm, nhưng mà chờ văn phòng luật của anh ổn định đã
- Nếu văn phòng không thể ổn định?

Cô cười đáp:

- Nếu đến ngày nào đó em không chờ nổi nữa thì em sẽ đăng báo, tìm chồng mới

Anh ôm cô, lại rất muốn nói lời xin lỗi với cô

- Được, đến ngày không chịu đựng nổi anh nữa thì hãy đăng báo đi

Ngoài miệng anh nói như vậy nhưng anh lại tự thề với mình, tuyệt đối không thể để cô chờ đợi quá lâu được

Hôm nay trăng rất tròn, hôm nay không khí rất tuyệt vời, cô dựa vào vòm ngực ấm áp của anh, hương thơm quen thuộc vẫn vút, cô hơi hiểu ra một điều, là cái gì đã khiến cô dù chịu bao khổ cực như vẫn luôn vui vẻ chấp nhận.

- Ông xã...
- Sao thế em?
- Nếu anh luôn luôn yêu em thì em sẽ không rời khỏi anh đâu.
- Được!

Anh mỉm cười, nụ cười vừa ngọt ngào lại vừa chua xót:

- Anh yêu em, rất yêu em... Dương Dương của anh!

Anh cúi xuống hôn lên môi cô. Anh rất yêu đôi môi của cô, tươi mát như bình rượu mới mở, mùi thơm thuần dịu, càng uống càng say lòng người...

Điện thoại vang lên vào lúc 7h tối, là Lý Hách sao?

Chắc thế rồi, anh sẽ đúng giờ gọi điện về mà dặn cô ăn cơm, nếu lười nấu thì ra ngoài mua đồ ăn, đừng dùng café lấp bụng.

Lý Hách thử thay đổi bản thân, cô có thể cảm nhận được.

Tuy rằng anh vẫn rất bận rộn, bận đến long trời lở đất nhưng sẽ thường xuyên nhắn tin hoặc gọi điện, luôn có thể hình ảnh xuất hiện trước khi cô cảm thấy cô đơn, khéo léo đuổi nỗi cô đơn đó đi

Nhấc điện thoại lên, kẹp bên tai, ngón tay cô vẫn tiếp tục lướt trên bàn phím, môi khẽ mỉm cười, tưởng tượng về mặt của anh ở đầu dây bên kia khi vừa đọc tài liệu vừa dặn dò cô.

- Alo, chào cô, tôi là Chu Dự Dân, tôi không phải là nhân viên tiếp thị gì đâu, tôi chỉ muốn tìm người tên là Dương Dương để nói chuyện thôi, nếu cô là Dương Dương, hơn nữa nếu cô không vội thì có thể cho tôi 30' được không?

Cô thoáng kinh ngạc, lời kịch này rất quen, giọng nói cũng không lạ, a, cô nghĩ ra rồi!

- Anh là..
- Đúng, là tôi. Tôi không có công điều tra cô đâu, chỉ là vừa khéo điện thoại nhà tôi có hiện số, tôi cho rằng công bằng là điều rất quan trọng, tôi từng cho cô 30', cô hẳn nên tặng lại tôi 1800s

Cô cố gắng lý giải thông tin đối phương truyền tới, nghĩ, đúng thế, sao không nghĩ tới máy có hiện số, về sau không thể gọi loạn cho người lạ được nữa

Chu Dự Dân không đợi cô đáp lời đã tiếp tục nói chuyện.

- Tôi tên là Chu Dự Dân, lúc còn ở trong nước, cha mẹ đã bỏ số tiền lớn để cho tôi qua Canada du học, nơi đó hoàn cảnh rất tốt, việc học cũng không có gì khó khăn nhưng tôi lại khó thích ứng với hoàn cảnh lạ, lúc nào cũng chỉ muốn về Đài Loan. Cha mẹ tôi biết chuyện thì rất tức giận, bọn họ không hiểu, vùng đất như thiên đường này vì sao mà tôi lại không thích, vì sao cứ đòi quay về Đài Loan mà chịu áp lực học hành? Bọn họ muốn tôi hết hi vọng nên nói, trừ phi tốt nghiệp đại học ở bên đó xong, bằng không thì đừng nghĩ đến việc quay về Đài Loan. Khi đó tiếng Anh của tôi rất tệ, văn hóa khác biệt khiến tôi đi học nhưng không có bạn. Hơn nữa những lời cha mẹ nói khiến việc duy nhất tôi có thể làm chỉ là liều mình học tập mà thôi. Dần dần, thành tích học của tôi càng ngày càng tốt, học ngành Y ở trường John Hopkins, sau khi tốt nghiệp tôi quay về Canada làm bác sĩ, lấy được người con gái tôi yêu đã lâu. Chúng tôi đều là những người Hoa thành công

- Sau này cha mẹ về hưu cũng sang Canada, đó là giấc mơ cả đời của bọn họ nhưng bọn họ cũng giống tôi, văn hóa và cuộc sống khác biệt khiến bọn họ cảm thấy rất khó thích nghi, hơn nữa cũng không nở rời xa những người bạn thân thiết nên cuối cùng, bọn họ quay về Đài Loan, quay về địa ngục náo nhiệt đến điên cuồng này. Sau đó tôi nói với bọn họ rằng tôi không muốn ở lại Canada, nhưng lần này người ngăn cản tôi lại chính là vợ tôi. Tôi yêu cô ấy nhưng cô ấy lại càng yêu thiên đường. Chúng tôi tranh chấp, cãi nhau hết lần này qua lần khác. Tất cả mọi người đều nghĩ tôi điên rồ. Vứt bỏ công việc tốt với mức lương hậu hĩnh và người vợ tôi yêu tha thiết, tôi cũng tự thấy mình điên mất rồi, nhưng... Đối với quyết định không lí trí này, tôi lại chẳng hề hối hận.

Dương Dương không biết từ bao giờ mình đã dừng việc gõ phím, cô như chìm vào câu chuyện của anh, tưởng tượng cảnh một thanh niên một thân một mình lập nghiệp nơi xứ người

- Chỉ cần không hối hận thì sẽ chẳng sao cả

Nghe xong câu chuyện dài kia, cô đưa ra kết luận này

- Nhưng có đôi khi cảm thấy hối hận thì sao?

Anh không cần hỏi ý kiến ai nhưng đột nhiên lại muốn biết ý kiến của Dương Dương. Có phải là anh... rất cô đơn?

Cô dùng “nhất chỉ thần công” mà gõ ra hai chữ “Hối hận” rồi nói:

- Vậy cũng chẳng sao cả, cuộc đời vốn là những sự hối hận chằng chéo nhau

- Cô lúc nào cũng chuẩn bị ra hai loại đáp án để đáp lại người khác sao?

Anh đang cười sự khôn khéo của cô

- Đây là cách không đắc tội người khác

Cô mỉm cười, tự thừa nhận rằng khả năng an ủi người khác của mình dở tệ.

- Cô còn nói rằng mình không có bạn sao, tôi cảm thấy cô hẳn là sẽ có nhiều mối quan hệ, nhân duyên rất tốt

- Đây là lần đầu tiên có người nói khả năng giao tiếp của tôi tốt, nếu không phải anh là một người tốt thì anh chính là kẻ quá dối trá

Chu Dự Dân cũng mỉm cười, ở đầu kia điện thoại

Cô cũng cười, ở đầu dây bên này

Hai tiếng cười xa lạ như đang nhuộm lên hai tâm tình tốt. Người chưa từng gặp nhau cũng có thể thành bạn bè sao? Cô không biết nhưng cô rất có hảo cảm với Chu Dự Dân

- Vấn đề giữa cô và chồng cô đã giải quyết được chưa?

- Anh là người từng kết hôn, hẳn là rất hiểu, cuộc sống hôn nhân lúc nào cũng sẽ nảy sinh những vấn đề khác nhau, chờ đợi hai người cùng giải quyết

- Tôi đồng ý, chỉ là cách giải quyết của mỗi người lại rất khác nhau, cho nên hai người...

- Tạm thời thì an toàn vượt qua cửa này.

Cô cho anh đáp án mà anh muốn.

- Vậy là tốt rồi.

- Hôm nay tôi gọi điện thoại cho cô là muốn nói với cô một câu, tiền rất quan trọng nhưng so với hôn nhân thì nó chẳng là gì cả. Ngữ khí của anh vô cùng thành khẩn.

- Anh chắc chắn rằng anh chính là Chu Dụ Dân, một bác sĩ từ Canada trở về Đài Loan chứ không phải là Lý Hách chồng tôi?

Anh cười khanh khách đáp:

- Xem ra Lý Hách cũng hay nói với cô như vậy

- Không sai, tôi cho rằng chỉ luật sư mới am hiểu việc dùng ngôn ngữ để tẩy não người khác, thì ra bác sĩ cũng vậy

- Những bác sĩ có tài ăn nói thì sẽ có nhiều bệnh nhân muốn tới khám hơn. Đúng rồi, điện thoại bàn nhà cô có hiện số không?

- Có, làm gì?

- Lưu số của tôi lại, lần sau khi nào không tìm thấy ai để tâm sự thì tôi lại cho cô 30'

- Đừng nói trùng hợp anh chính là bác sĩ tâm lý đấy nhé. Tôi không vung tiền để tìm người tâm sự đâu

- Tôi biết cô sẽ không tiêu tiền linh tinh, cô chỉ biết gọi điện thoại lung tung mà cướp 30' của người khác thôi

Cô lại bị anh chọc cười, bởi vì khiếu hài hước của anh

- Được, tôi sẽ lưu số của anh lại, mỗi khi tôi muốn cướp bóc ai, người đầu tiên tôi nghĩ đến sẽ là anh

- Được rồi, tạm biệt, Dương Dương.

- Cảm ơn anh, tạm biệt, bác sĩ!

Cô cúp máy, lại vui đầu vào công việc. Cô cầm di động, lưu số điện thoại của Chu Dụ Dân

5. Chương 5

CHƯƠNG 03

Đầu tháng, cô đến ngân hàng lấy tiền rồi chuẩn bị đưa đến văn phòng luật sư của Lý Hách.

Hôm nay vừa giao bản thảo xong, cô định tự thưởng cho mình một ngày nghỉ, nếu Lý Hách rồi có lẽ có thể cùng nhau ăn trưa

Lý Hách nói không sai, sau khi cuộc phỏng vấn được chiếu, văn phòng luật sư càng nổi tiếng hơn, càng nhiều người vì ngưỡng mộ vị luật sư chính trực này mà mặc kệ có phải là miễn phí hay không đều sẽ tìm tới cửa

Tuần trước, kế toán Tăng Tiểu Muội gọi điện cho cô nói tháng này văn phòng luật sư chính thức có thu nhập, khoảng hơn 10 vạn đồng, mặc dù so với số tiền cần để duy trì văn phòng còn chưa đủ nhưng đây là đã có sự thay đổi

Vừa đẩy cửa văn phòng thì đã thấy Tiểu Triệu đi tới

- Chị dâu, sao hôm nay đến sớm vậy?

- Ở nhà cũng chẳng có việc gì nên đến sớm một chút, Lý Hách đâu?
- Ở bên trong ạ!

Tiểu Triệu cười, mắt híp lại, dựa sát vào cô rồi khẽ nói:

- Luật sư Lý đang nhận một vụ li hôn đó
- Anh ấy chịu nhận những vụ li hôn? Dương Dương rất nghi ngờ đôi tai mình
- Vâng, bên trong là một vị phu nhân, chồng cô ấy nhiều tiền lắm, nếu luật sư có thể giúp cô ấy nhận được khoản tiền cấp dưỡng lớn thì... vụ này cũng thu về không ít đâu

Tiểu Triệu chỉ vào trong phòng họp

Dương Dương nhìn cảnh cửa phòng họp khép chặt mà thấy thật khó tin

Lý Hách luôn nói, án gì cũng có thể nhận chỉ riêng việc giúp người khác li hôn thì sẽ không bao giờ làm

Cô hỏi vì sao? Lý Hách nói anh tin vào nhân quả báo ứng, sợ giúp người li hôn thì sẽ báo ứng đến chính mình. Cô chẳng bao giờ tin chuyện ma quỷ anh nói, chỉ coi đó là cái cớ nhưng quả thật là chết anh cũng không nhận án li hôn.

- Chị dâu, có phải chị cũng thấy ngạc nhiên không? Em cảm thấy sau lần phỏng vấn đó, hình như luật sư Lý đã thay đổi

Chính xác không phải là sau lần phỏng vấn mà là Trung thu, sau lần hẹn hò đó, cô hiểu, anh đang dần thay đổi

- Hi vọng là thế!
- Lý luật sư mà cứ thế này thì chị dâu được hưởng phúc rồi.

Dương Dương cười, trả lời:

- Cám ơn.
- Quốc Tân và A Hưởng đâu?

Bọn họ là hai trợ lý của văn phòng, Quốc Tân là bạn cũ của Lý Hách, lúc bọn họ kết hôn, Quốc Tân là phù rể, vợ của Quốc Tân cô cũng quen

- Lý luật sư bảo bọn họ đến cục cảnh sát tìm tài liệu gì đó rồi

Cô gật gật đầu, đưa phong bì tiền cho Tăng Tiểu Muội rồi bảo cô ấy kí vào, đóng dấu.

- Bà chủ, chị ngồi tạm đi, hợp đồng này chắc phải lâu đây, lúc vừa vào cô gái kia có vẻ hơi lẳng nhăng

Tăng Tiểu Muội nhăn mũi có vẻ không có cảm tình đối với người sắp giúp văn phòng luật có được “thu nhập dồi dào” kia

- Không được nói xấu thần tài.

Tiểu Triệu khẽ dí trán cô

- Em có nói sai đâu, cô ta trông có vẻ rất lẳng lơ, chưa biết chừng là cô ta bắt cả hai tay trước còn chồng cô ta mới là người bị hại. Tăng Tiểu Muội le lưỡi nhìn vào phòng họp
- Chị dâu, chị đừng để ý Tăng Tiểu Muội, cô ấy luôn có thành kiến với những người phụ nữ xinh đẹp hơn mình

Nghe bọn họ đầu vô mồm, Dương Dương cười lớn. Tuổi trẻ thật tốt!

- Không quấy rầy mọi người nữa, chị sang bên quán trà Thanh Thủy ngồi đây, nếu Lý Hách rảnh thì bảo với anh ấy chị ở đó đợi anh ấy ăn cơm trưa. Nếu không thì thôi, khoảng 2 tiếng sau chị cũng về nhà thôi

Quán trà Thanh Thủy ở gần văn phòng luật, cũng khá sạch sẽ, đồ cũng khá hợp khẩu vị, mọi người trong văn phòng thường xuyên đến đó để giải quyết bữa trưa.

- Vâng ạ, bọn em sẽ chuyển lời

Tiểu Triệu tiến Dương Dương ra cửa rồi mới quay vào. Cậu rất có cảm tình với Dương Dương, anh cảm thấy Dương Dương chính là mẫu người ấm áp như nước, không quá rực rỡ khiến người ta cảm thấy không thoải mái. Anh từng nghe Quốc Tân kể chuyện chị dâu và Lý luật sư cãi nhau nhưng anh không tài nào tưởng tượng nổi, người như Dương Dương cũng sẽ đi cãi cọ với người khác. Hẳn là nói mấy câu đã bị Lý luật sư thu phục rồi.

Tầng Tiểu Muội thấy bà chủ đi rồi thì mỉm cười đầy tai quái, cô cố ý không gõ cửa mà xông vào phòng họp:

- Sếp, bà chủ đang ở Thanh Thủy...

Mới nói đến đây thì hai mắt cô đã trợn trừng lên, miệng giật giật. Cô... muốn đến miếu thờ mà thu hồi sự kinh ngạc này lại...

Dương Dương mở quyển sách ra, đây là quyển sách cô mua từ nhiều năm về trước, tác giả rất nổi tiếng, giờ không chỉ là một tác gia mà còn là Mc trên TV, radio nữa. Tác gia đó trải qua cuộc li hôn, rút ra những kinh nghiệm xương máu mà viết cuốn sách này, bán rất chạy, sau đó được xưng là “chuyên gia lương tính”.

Nên giải thích ra sao về những hiện tượng này? “Đánh người tay đau”? “Không trải qua giá lạnh, hoa mai sao tỏa hương?” Hoặc là... “Thất bại là mẹ thành công”?

Cô không biết phải giải thích thế nào nhưng so với những người phụ nữ li hôn xong đã nản lòng, sa đọa thì tác giả này hiển nhiên là linh hoạt hơn nhiều

Thời gian trước, ý nghĩ chia tay luôn tồn tại trong đầu cô, nhất là những lúc tức giận với Lý Hách

Cô thường xuyên nghĩ cẩn thận lại xem vấn đề có phải là ở chính mình không? Là vì cô ích kỷ, ghen tỵ không muốn thấy anh đối xử với người khác tốt hơn cô? Hay là cô vẫn muốn tìm nhiều sự quan tâm từ anh hơn, bởi vì không có được nên mới giận dữ?

Biết anh chịu nhận những vụ li hôn, cô khẽ thở phào

Anh thực sự đã thay đổi. Từ sau hôm đó, dù bận mấy cũng sẽ nhắn tin cho cô, cũng cố gắng giảm bớt những lần xã giao, đem việc về nhà làm, tháng này còn kiếm được 10 vạn đồng, lại chấp nhận vụ án li hôn khiến người ta kinh ngạc. Bất kì ai cũng không thể phủ nhận, anh đang thay đổi, đang cố gắng để hòa hợp cuộc hôn nhân này

Dựa vào thành ghế, Dương Dương co người lại, cô cảm thấy được bao bọc như vậy rất an toàn, hạnh phúc, vì vậy mà cô cũng rất thích những lúc được Lý Hách ôm

Chỗ ngồi nơi này sắp xếp có hơi giống kiểu chia phòng nhỏ, dù không chính thức chia phòng nhưng vì ghế dựa rất cao nên luôn khiến khách hàng có cảm giác riêng tư hơn

Đang nghĩ thì cửa quán mở ra, cánh cửa va vào chuông gió tạo nên những tiếng leng keng, là có khách, bọn họ chọn vị trí bên ngoài, ngay cạnh chỗ của cô

- Lý luật sư nhà chúng ta đứng ra rất khác, hôm qua lúc anh ấy quyết định nhận vụ án li hôn kia, mắt em thiếu chút nữa thì rớt xuống đất luôn

Đó là A Hưởng, cậu ấy đi theo Lý Hách đã nhiều năm, hai người là cộng sự tốt. Cậu ấy rất nghĩa khí, lúc trước khi Lý Hách bị đuổi, cậu vốn năng lực làm việc không tệ nhưng cũng chẳng nói hai lời mà từ chức đi theo Lý Hách. Bởi vậy, văn phòng vừa mở Lý Hách đã mời cậu ấy cùng tham gia

Dương Dương đang đọc sách nhưng giọng nói khoa trương của A Hưởng khiến cô chú ý. Cô đặt quyển sách xuống bàn, khẽ bê cốc nước lên nhấp một ngụm, chuyên chú nghe lén nhân viên bàn tán về Lý Hách.

- Em thì biết gì, không biết thì đừng có nói lung tung.

Giang Quốc Tân tức giận trừng mắt nhìn A Hưởng một cái.

- Em có nói lung tung đâu, Lý luật sư vốn đánh chết cũng không chịu nhận những vụ li hôn nhưng giờ anh ấy chịu thỏa hiệp vì văn phòng, nếu chị dâu biết tin này nhất định sẽ rất vui

Dương Dương mỉm cười. A Hưởng nói đúng, cô quả thực rất vui.

Một hàng chữ trên sách đột nhiên hiện lên trong tầm mắt, sách nói – hôn nhân là cuộc kinh doanh đôi bên phải cùng cố gắng mới có thể thành công, không thể dựa vào sự cố gắng, thỏa hiệp của một phía được.

- Ai... Thôi đi, thôi đi, đổi đề tài, nhắc đến chuyện này lại khiến anh thấy lương tâm bất an. Giang Quốc Tân khổ sở đầm ngực.
- Cái này thì liên quan gì đến lương tâm?

A Hưởng hừ một tiếng, cho rằng anh đang làm trò cười

Giang Quốc Tân nhìn trái nhìn phải, anh là người thẳng tính, bí mật này... Anh khó xử nhìn A Hưởng, dùng sức vỗ đầu rồi hét to một tiếng

- Ái! Sắp nghẹn mà chết rồi!

Anh ra ra sức mà vò đầu bứt tóc, nếu anh mà bị hỏi trước tuổi thì Lý Hách nhất định phải chịu trách nhiệm

- Này này, anh lên cơn gì thế, sắp thi nên học bài đến mức thần kinh à?

A Hưởng tặc lưỡi hỏi. Cả văn phòng ai chẳng biết, nếu lần này Quốc Tân thi trượt nữa thì phải đổi vợ mới rồi

- Anh, anh.... Anh... A Hưởng!

Anh nằm rạp xuống bàn, dùng sức nắm chặt tay A Hưởng, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Nếu anh nói bí mật này cho em thì em có giữ kín nó không?
- Bí mật gì? Nói gì mà nghiêm trọng thế? Thề với thốt gì chứ?

A Hưởng xì một tiếng

- Bởi vì bí mật anh sắp nói cho em rất kinh khủng, tuyệt đối không được để cho Tiểu Triệu, Dương Dương và Tăng Tiểu Muội biết, ngay cả Lý Hách cũng không được cho anh ấy biết là em đã biết

Cái gì mà anh ấy biết mình biết? Nói năng kiểu quái gì thế? A Hưởng nhún nhún vai

- Thôi gớm quá, muốn nói thì nói ra đi, tỏ vẻ thần bí gì nữa
- Không phải anh tỏ vẻ gì đâu mà là chuyện rất nghiêm trọng, nếu lộ ra là chết người đó. Em có chịu thề không? Nếu không thề chết anh cũng không nói cho em đâu!

Dương Dương nhú mày. Nếu không phải Giang Quốc Tân nói “Tuyệt đối không thể để cho Dương Dương biết” thì cô thực sự đã chạy qua mà đập bàn hỏi: “Giang Quốc Tân, đừng quên tiền lương của anh là lấy từ túi tôi, nói! Có bí mật gì không thể cho tôi biết?”

- Được rồi, được rồi! Em thề, tuyệt đối không nói cho người thứ ba nghe, mau nói đi!

A Hưởng bị sự tò mò của mình thôi thúc nên đành phải đầu hàng

Giang Quốc Tân lại nhìn trái phải, xác định không có người quen thì mới nói:

- Em có biết người tìm Lý Hách để bàn việc li hôn là ai không?
- Là vợ của triệu phú Vương Sùng Lâm mà?
- Đúng thế, cô ta là vợ của Vương Sùng Lâm, tên là Nghiêm Hân, cũng chính là bạn gái cũ của Lý Hách đó. Năm đó bọn họ yêu nhau đến chết đi sống lại, cả trường không ai không biết. Một là sinh viên ưu tú khoa pháp luật, một là mỹ nữ khoa Anh Văn, một đôi kim đồng ngọc nữ đi trên đường thu hút ánh nhìn của bao người đó
- Thế sao sau này lại chia tay?

- Có biến. Sau khi tốt nghiệp, Lý Hách đi thực hiện nghĩa vụ quân sự, Nghiêm Hân thì được một công ty đại diện mời làm model. Không lâu sau cô ta quen Vương Sùng Lâm. Nghiêm Hân chính là loại đàn bà thấy đàn ông là mắt sáng lên. Hơn nữa cô ta có dung mạo, có bằng cấp, Vương Sùng Lâm thấy cô ta đương nhiên cũng thích nên dùng hết sức mà theo đuổi
 - Cho nên Lý luật sư bị knock out?
 - Em nói xem, Vương Sùng Lâm dùng một ngàn đôla hồng, nhẫn kim cương 5 carat tấn công, loại như Lý Hách chỉ biết nói pháp luật, thảo luận tính nhân văn này nọ, lại cũng không giống công tử nhà giàu bình thường thích khoe khoang. Nghiêm Hân có biết gì về gia thế nhà Lý Hách đâu. Tình huống như vậy, ai thắng ai thua chẳng cần nói cũng rõ rồi còn gì
 - Sau đó thì sao?
 - Tham gia quân ngũ sợ nhất là bình biến, em không tưởng tượng được sao? Lúc đó Lý Hách như bong bóng xì hơi, suy sụp vô cùng, lúc đó bọn anh ai cũng lo cậu ấy sẽ tự sát
 - Có gì rắc rối nữa sao?
 - Không có. Nhưng mà cậu ấy vừa xuất ngũ thì bắt đầu đi làm, đặt toàn bộ sức lực vào công việc, nói thật, bọn anh vẫn cảm nhận được, cậu ấy không còn vui vẻ như trước kia nữa. Nghiêm Hân kia cũng rất quá đáng, lúc kết hôn còn gửi thiệp mừng cho Lý Hách, chẳng biết tìm cô ta làm bằng gì nữa.
 - Đám anh em bọn anh bất bình thay cho Lý Hách, chửi bới Nghiêm Hân chẳng ra gì nhưng cậu ấy thì ngược lại, không những không tức giận mà còn nhướn mày, lạnh lùng nói với bọn anh: “Đừng chửi loạn, mọi người không hiểu chuyện đâu”. Chuyện đã đến nước này rồi mà cậu ấy còn cố bảo vệ Nghiêm Hân. Em có thể tưởng tượng được cậu ấy yêu cô ta đến mức nào chưa.
 - Gia cảnh nhà Lý Hách cũng không tệ, đương nhiên sẽ giúp cậu ấy xem mặt đủ kiểu. Cậu ấy cũng chẳng từ chối ai, mỗi lần yến tiệc đều tham dự. Bọn anh thấy rất lạ, cậu ấy còn trẻ sao phải tích cực như thế? Kết quả, em biết cậu ấy nói sao không?
 - Nói sao?
 - Cậu ấy nói: “Dù sao cũng chẳng phải Nghiêm Hân thì là ai cũng thế thôi”. Chính thái độ quá bình thản này khiến cha mẹ cậu ấy hoảng sợ, sợ cậu ấy tùy tiện lấy ai đó rồi không được hạnh phúc, sẽ chẳng biết trách nhiệm thuộc về ai nữa
 - May là Lý luật sư lấy được chị dâu, chị dâu thật tốt, rất tận tâm với Lý luật sư.
 - Nói thì nói thế nhưng em cũng gặp Nghiêm Hân rồi đấy, là đàn ông thì em sẽ chọn ai?
- Giang Quốc Tân hỏi vặn lại khiến A Hưởng cứng họng:
- Cho nên ấy à, đến giờ cha mẹ Lý Hách vẫn nghĩ là cậu ấy vì chán nản nên mới tìm đại một người mà kết hôn, bởi vậy mới đối xử với Dương Dương như người ngoài
 - Như vậy, giờ Lý luật sư và Nghiêm Hân...
- A Hưởng nhăn mặt. Anh cảm thấy bất bình thay cho chị dâu, nếu Lý luật sư thực sự thích Nghiêm Hân kia... Chị dâu có phải là rất đáng thương không?
- Luôn không nhận những vụ li hôn nhưng vì sao đột nhiên lại chịu nhận, em không nghi ngờ sao? Giang Quốc Tân thở dài...
 - Có lẽ chỉ đơn giản là muốn kiếm thêm tiền, giảm bớt gánh nặng cho chị dâu thôi
- Giang Quốc Tân thực sự muốn đâm vào cái đầu đà điệu ngược này một cái mà. Anh nói:
- Đừng lừa mình dối người nữa, em có tin giờ bảo Lý Hách nhận vụ li hôn khác cậu ta sẽ từ chối thẳng thừng không?
 - Ý của anh là Nghiêm Hân là trường hợp đặc biệt với Lý luật sư?

- Đêm qua Lý Hách tìm anh nói chuyện, cậu ấy nói năm đó Nghiêm Hân là vì thay cha trả nợ nên mới lấy Vương Sùng Lâm. Cô ta nói lúc ấy tuổi trẻ nông cạn, cho rằng chỉ cần trong lòng vẫn yêu Lý Hách là đủ rồi. Cô ta còn nói, cô ta vốn tưởng không có tình yêu, lòng phẳng lặng như nước thì cũng có thể an phận sống một đời. Nào ngờ Vương Sùng Lâm có bồ nhí rồi còn sinh con riêng nữa. Cô ta không nhẫn nhịn được nên mới muốn ly hôn.

- Cô ta nói cái này làm gì, chẳng lẽ còn muốn “dầu lìa ngó ý còn vương tơ lòng” với Lý luật sư sao?

- Em thấy sao? Nếu không phải muốn kích động lòng thương người của Lý Hách thì việc gì phải khóc lóc kể lể kiểu: “Vương Sùng Lâm lăm tiền nhiều của, nhất định sẽ tìm được luật sư tốt nhất khiến em li hôn rồi sẽ mất hết tất cả, ngay cả quyền giám hộ con gái cũng chẳng còn”.

- Không xong rồi, Lý luật sư nhà chúng ta vốn rất giàu lòng thương người, xem thế này... nếu nói lại tình xưa, hơ, đầu Lý luật sư mọc dòi chắc?

- Anh lo lắng nhất chính là điều này. Em cũng biết Lý Hách và Dương Dương quen nhau chưa được bao lâu đã kết hôn, kết hôn xong vì tiền mà cũng cãi vã nhiều lần rồi. Giờ Nghiêm Hân đã quay lại... Biết không, bọn họ còn hẹn ngày kia mang con gái Nghiêm Hân đến vườn bách thú chơi đó

Giang Quốc Tân dựa vào bàn. Anh đã hết lòng mà cảnh cáo Lý Hách không thể làm vậy nhưng Lý Hách chẳng những không để ý mà còn nói đầy lí lẽ, nào là mình đang làm tròn trách nhiệm của một luật sư... Ôi mệt quá, nếu để Dương Dương biết thì phải thu dọn tàn cục sao đây?

- Làm sao bây giờ? Chị dâu phải làm sao đây?

- Cho nên anh mới buồn rầu đây. Dương Dương là người con gái tốt nhưng ai cũng nói mối tình đầu khó quên. Hơn nữa cuộc sống an nhàn mấy năm nay khiến Nghiêm Hân còn mạn mà hơn so với thời học đại học. Cô ta không như Dương Dương, Dương Dương cả ngày chỉ ở trong nhà lo kiếm tiền, không biết chăm chút bề ngoài. Thậm chí là cô ấy đến cả một đứa con để giữ chân chồng cũng không có...

- Có lẽ chuyện không như chúng ta nghĩ. Cho dù tình cảm đã qua, có lấy lại cũng chẳng còn như xưa nữa đâu. A Hưởng chần chừ nói

- Em định lừa ai? Người em nên giấu diếm không ở đây, tỉnh táo chút đi!

A Hưởng bị Giang Quốc Tân trách mà nói không nên lời.

Cho nên A Hưởng cũng đồng ý rằng cô và Nghiêm Hân là không thể so sánh?

Giống như bị ai bóp cổ, Dương Dương cảm thấy thở cũng không nổi, tim không bị đánh nhưng lồng ngực như bị xé rách vô số lần... sau đó... rách nát!

Cô như con rối gỗ, ngồi ngầy ra nơi đó, vẻ mặt trở nên mơ hồ, thất thố

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Câu hỏi của A Hưởng in lại trong tâm trí cô nhưng cô tìm mãi cũng không tìm ra được đáp án.

Cô không phải là người phụ nữ kiên cường thế nhưng cô không xông lên mà ép hỏi Giang Quốc Tân, hỏi anh ta là đang kể tin đồn hay là nói những lời thật lòng đây. Cô cứ ngồi đó, ghi nhớ từng câu nói của bọn họ vào lòng rồi cứ lặp đi lặp lại.

Còn tưởng rằng cho dù cuộc hôn nhân của bọn họ có rất nhiều vấn đề nhưng ít nhất có một điều không thể phủ nhận là Lý Hách yêu cô, rất rất rất yêu cô

Bởi vì rất yêu cô nên dù oán trách, cãi cọ nhau đến đâu thì cũng có thể để gió cuốn đi. Bởi vì anh yêu cô nên dù bức tức đến đâu cô cũng không muốn làm tổn thương anh. Bởi vì anh yêu cô nên dù cha mẹ anh làm khó cô cô cũng đều coi như không có gì.

Nhưng ai mà ngờ, kết quả lại là “Dù sao cũng chẳng phải Nghiêm Hân thì là ai cũng thế thôi”.

Thì ra cô không phải là mối tình đầu của anh, thì ra cô chưa từng được anh yêu thương, thì ra anh luôn miệng nói yêu cô chỉ là vì anh quá lương thiện... mọi thứ đều chỉ là giả dối

Sợi tơ mảnh gắn kết giữa bọn họ đứt phụt!

Cô hoảng hốt, sự thật cô chưa từng nghĩ đến này khiến tình yêu trong cô như nổ tung thành tro tàn, như có nơi nào đó trong cô chảy máu khiến cho cô đau đớn. Ngực cô như trống rỗng, tựa như nơi đó chưa từng có tình yêu.

Sự trống rỗng đó khiến chân tay cô hoảng loạn, cô run rẩy bưng ly nước lên định uống cạn, muốn dựa vào chút ngọt lành của đồ uống để làm dịu đi sự chua xót của bản thân nhưng nào ngờ, càng uống lại càng cảm thấy tan nát cõi lòng.

Chớp mắt... một giọt nước mắt trong veo rơi vào ly nước tạo nên những gợn sóng lăn tăn...

Cô nhớ tới khi ở ngoài cổng nhà họ Lý bị mẹ chồng chế giễu: “Lý Hách nhà chúng tôi phải cưới công chúa chứ sao có thể lấy nô tỳ về được”

Ngày đó, những hạt mưa lất phất tạo nên những gợn sóng nhỏ trên vũng nước, cô đếm từng gợn sóng, lặng lẽ khóc... Thì ra, công chúa mà mẹ chồng cô nghĩ là Nghiêm Hân, những gợn sóng đó đã báo hiệu ngày hôm nay.

Những mệt mỏi bao năm qua như dâng lên, cô buông ly, nằm gục xuống bàn. Thật quá mệt mỏi, sao có thể mệt mỏi đến vậy. Là đêm qua cố gắng hoàn thành deadline không ngủ? Hay là vì yêu người đàn ông không yêu mình, hối hận mà mệt mỏi?

Cứ như vậy chịu thua sao?

Không được, quá không công bằng, cô đã trả giá nhiều như vậy, ai cũng không có quyền ép cô lùi bước. Nhưng... không nhận thua thì sao? Sau khi biết được sự thật kia, chẳng lẽ cô còn có thể bình tĩnh, giả như không có Nghiêm Hân, giả như mình vẫn rất ổn, tiếp tục nhận lấy những câu “Anh yêu em” giả dối của Lý Hách?

Những âm thanh hỗn loạn nhiễu loạn lòng cô, cô không biết mình đã ngồi đó bao lâu, không biết Giang Quốc Tân và A Hương rời đi từ bao giờ, cô phải rất cố gắng mới có thể ép bản thân bình tĩnh lại

Đúng! Bình tĩnh! Cô cần chứng minh sự thật, chứng minh lời Giang Quốc Tân nói là thật hay giả. Cô không thể chỉ tin lời một bên mà làm oan Lý Hách, có lẽ... Giang Quốc Tân nghĩ sai rồi... Đột nhiên trong lòng cô có chút hi vọng dâng lên. Đúng thế, có lẽ Giang Quốc Tân sai rồi!

Hít một hơi thật sâu, cô ép bản thân nuốt nước mắt vào trong, cho dù trong ly là thứ chất lỏng chua chát nhưng cô vẫn ngẩng cao đầu, uống một hơi cạn sạch

Dương Dương lấy trong túi ra một chiếc bút, viết vài hàng chữ rồi đi đến bên quầy, nhờ nhân viên phục vụ giúp mình một việc. Nhân viên kia đồng ý.

Cô lấy điện thoại bàn của quán, bấm dãy số quen thuộc rồi đặt tờ giấy trước mặt nhân viên kia, đó là màn kịch ngắn do cô tự tay viết ra

- Alo, chào anh, xin hỏi anh là luật sư Lý Hách đúng không ạ?

Nhân viên phục vụ nhớ kỹ những câu chữ trên giấy.

- Đúng rồi, xin hỏi cô có chuyện gì cần tôi giúp đỡ sao?

- Có người bạn nói với tôi rằng anh là luật sư rất tốt, tôi cần sự giúp đỡ của anh, xin anh giúp tôi li hôn được không?

Đầu dây bên kia không cần suy nghĩ, không chút do dự đáp:

- Xin lỗi, tôi không nhận những vụ li hôn, tôi có thể cho cô số điện thoại của luật sư khác, cô có thể nhờ anh ấy giúp...

Không đợi Lý Hách nói xong, Dương Dương đã cúp máy, hào phóngboa cho nhân viên phục vụ

- Cảm ơn cô, cô đã giúp tôi một việc rất lớn

Cô thoáng gật đầu rồi xoay người rời khỏi quán trà Thanh Thủy

Dương Dương không biết mình phải làm thế nào, cô chỉ biết chắc chắn một điều, Giang Quốc Tân nói không sai còn giả thiết của A Hưởng chỉ là lừa mình dối người mà thôi

Cô lầm lũi bước đi, cô đâu phải là nàng tiên cá mà mỗi bước chân đi đều đau thấu tim gan...

Cô không biết vì sao mình cứ cố muốn lật lại chuyện cũ, không phải đã chứng thực rồi sao? Cô còn muốn biết thêm gì nữa? Biết ba năm qua mình đã ngu xuẩn cỡ nào? Biết thứ tình yêu mình ôm ấp bấy lâu nay chẳng qua chỉ là cái xác không hồn mà thôi?

Đồ ngốc, chẳng lẽ cứ phải tự chứng kiến cảnh bản thân trở thành bọt biển hư vô thì cô mới chịu thừa nhận rằng nàng tiên cá chỉ hợp để sống nơi đại dương kia?

Từng bước từng bước đều rất gian nan nhưng sự cố chấp lại dâng lên. Cô lặng lẽ nuốt sự chua xót vào lòng.

6. Chương 6

CHƯƠNG 03

Đầu tháng, cô đến ngân hàng lấy tiền rồi chuẩn bị đưa đến văn phòng luật sư của Lý Hách.

Hôm nay vừa giao bản thảo xong, cô định tự thưởng cho mình một ngày nghỉ, nếu Lý Hách rồi có lẽ có thể cùng nhau ăn trưa

Lý Hách nói không sai, sau khi cuộc phỏng vấn được chiếu, văn phòng luật sư càng nổi tiếng hơn, càng nhiều người vì ngưỡng mộ vị luật sư chính trực này mà mặc kệ có phải là miễn phí hay không đều sẽ tìm tới cửa

Tuần trước, kế toán Tăng Tiểu Muội gọi điện cho cô nói tháng này văn phòng luật sư chính thức có thu nhập, khoảng hơn 10 vạn đồng, mặc dù so với số tiền cần để duy trì văn phòng còn chưa đủ nhưng đây là đã có sự thay đổi

Vừa đẩy cửa văn phòng thì đã thấy Tiểu Triệu đi tới

- Chị dâu, sao hôm nay đến sớm vậy?
- Ở nhà cũng chẳng có việc gì nên đến sớm một chút, Lý Hách đâu?
- Ở bên trong à!

Tiểu Triệu cười, mắt híp lại, dựa sát vào cô rồi khẽ nói:

- Luật sư Lý đang nhận một vụ li hôn đó
- Anh ấy chịu nhận những vụ li hôn? Dương Dương rất nghi ngờ đôi tai mình
- Vâng, bên trong là một vị phu nhân, chồng cô ấy nhiều tiền lắm, nếu luật sư có thể giúp cô ấy nhận được khoản tiền cấp dưỡng lớn thì... vụ này cũng thu về không ít đâu

Tiểu Triệu chỉ vào trong phòng họp

Dương Dương nhìn cảnh cửa phòng họp khép chặt mà thấy thật khó tin

Lý Hách luôn nói, án gì cũng có thể nhận chỉ riêng việc giúp người khác li hôn thì sẽ không bao giờ làm

Cô hỏi vì sao? Lý Hách nói anh tin vào nhân quả báo ứng, sợ giúp người li hôn thì sẽ báo ứng đến chính mình. Cô chẳng bao giờ tin chuyện ma quỷ anh nói, chỉ coi đó là cái cớ nhưng quả thật là chết anh cũng không nhận án li hôn.

- Chị dâu, có phải chị cũng thấy ngạc nhiên không? Em cảm thấy sau lần phỏng vấn đó, hình như luật sư Lý đã thay đổi

Chính xác không phải là sau lần phỏng vấn mà là Trung thu, sau lần hẹn hò đó, cô hiểu, anh đang dần thay đổi

- Hi vọng là thế!
- Lý luật sư mà cứ thế này thì chị dâu được hưởng phúc rồi.

Dương Dương cười, trả lời:

- Cám ơn.
- Quốc Tân và A Hưởng đâu?

Bọn họ là hai trợ lý của văn phòng, Quốc Tân là bạn cũ của Lý Hách, lúc bọn họ kết hôn, Quốc Tân là phù rể, vợ của Quốc Tân cô cũng quen

- Lý luật sư bảo bọn họ đến cục cảnh sát tìm tài liệu gì đó rồi

Cô gật gật đầu, đưa phong bì tiền cho Tăng Tiểu Muội rồi bảo cô ấy kí vào, đóng dấu.

- Bà chủ, chị ngồi tạm đi, hợp đồng này chắc phải lâu đây, lúc vừa vào cô gái kia có vẻ hơi lằng nhằng
- Tăng Tiểu Muội nhăn mũi có vẻ không có cảm tình đối với người sắp giúp văn phòng luật có được “thu nhập dồi dào” kia
- Không được nói xấu thần tài.

Tiểu Triệu khề dí trán cô

- Em có nói sai đâu, cô ta trông có vẻ rất lẳng lơ, chưa biết chừng là cô ta bắt cả hai tay trước còn chồng cô ta mới là người bị hại. Tăng Tiểu Muội le lưỡi nhìn vào phòng hợp
- Chị dâu, chị đừng để ý Tăng Tiểu Muội, cô ấy luôn có thành kiến với những người phụ nữ xinh đẹp hơn mình

Nghe bọn họ đầu vô mồm, Dương Dương cười lớn. Tuổi trẻ thật tốt!

- Không quấy rầy mọi người nữa, chị sang bên quán trà Thanh Thủy ngồi đây, nếu Lý Hách rảnh thì bảo với anh ấy chị ở đó đợi anh ấy ăn cơm trưa. Nếu không thì thôi, khoảng 2 tiếng sau chị cũng về nhà thôi

Quán trà Thanh Thủy ở gần văn phòng luật, cũng khá sạch sẽ, đồ cũng khá hợp khẩu vị, mọi người trong văn phòng thường xuyên đến đó để giải quyết bữa trưa.

- Vâng ạ, bọn em sẽ chuyển lời

Tiểu Triệu tiễn Dương Dương ra cửa rồi mới quay vào. Cậu rất có cảm tình với Dương Dương, anh cảm thấy Dương Dương chính là mẫu người ấm áp như nước, không quá rực rỡ khiến người ta cảm thấy không thoải mái. Anh từng nghe Quốc Tân kể chuyện chị dâu và Lý luật sư cãi nhau nhưng anh không tài nào tưởng tượng nổi, người như Dương Dương cũng sẽ đi cãi cộ với người khác. Hắn là nói mấy câu đã bị Lý luật sư thu phục rồi.

Tăng Tiểu Muội thấy bà chủ đi rồi thì mỉm cười đầy tai quái, cô cố ý không gõ cửa mà xông vào phòng hợp:

- Sếp, bà chủ đang ở Thanh Thủy...

Mới nói đến đây thì hai mắt cô đã trợn trừng lên, miệng giật giật. Cô... muốn đến miếu thờ mà thu hồi sự kinh ngạc này lại...

Dương Dương mở quyển sách ra, đây là quyển sách cô mua từ nhiều năm về trước, tác giả rất nổi tiếng, giờ không chỉ là một tác gia mà còn là Mc trên TV, radio nữa. Tác gia đó trải qua cuộc li hôn, rút ra những kinh nghiệm xương máu mà viết cuốn sách này, bán rất chạy, sau đó được xưng là “chuyên gia lương tính”.

Nên giải thích ra sao về những hiện tượng này? “Đánh người tay đau”? “Không trải qua giá lạnh, hoa mai sao tỏa hương?” Hoặc là... “Thất bại là mẹ thành công”?

Cô không biết phải giải thích thế nào nhưng so với những người phụ nữ li hôn xong đã nản lòng, sa đọa thì tác giả này hiển nhiên là linh hoạt hơn nhiều

Thời gian trước, ý nghĩ chia tay luôn tồn tại trong đầu cô, nhất là những lúc tức giận với Lý Hách

Cô thường xuyên nghĩ cẩn thận lại xem vấn đề có phải là ở chính mình không? Là vì cô ích kỉ, ghen tỵ không muốn thấy anh đối xử với người khác tốt hơn cô? Hay là cô vẫn muốn tìm nhiều sự quan tâm từ anh hơn, bởi vì không có được nên mới giận dữ?

Biết anh chịu nhận những vụ li hôn, cô khẽ thở phào

Anh thực sự đã thay đổi. Từ sau hôm đó, dù bận mấy cũng sẽ nhắn tin cho cô, cũng cố gắng giảm bớt những lần xã giao, đem việc về nhà làm, tháng này còn kiếm được 10 vạn đồng, lại chấp nhận vụ án li hôn khiến người ta kinh ngạc. Bất kì ai cũng không thể phủ nhận, anh đang thay đổi, đang cố gắng để hòa hợp cuộc hôn nhân này

Dựa vào thành ghế, Dương Dương co người lại, cô cảm thấy được bao bọc như vậy rất an toàn, hạnh phúc, vì vậy mà cô cũng rất thích những lúc được Lý Hách ôm

Chỗ ngồi nơi này sắp xếp có hơi giống kiểu chia phòng nhỏ, dù không chính thức chia phòng nhưng vì ghế dựa rất cao nên luôn khiến khách hàng có cảm giác riêng tư hơn

Đang nghĩ thì cửa quán mở ra, cánh cửa va vào chuông gió tạo nên những tiếng leng keng, là có khách, bọn họ chọn vị trí bên ngoài, ngay cạnh chỗ của cô

- Lý luật sư nhà chúng ta đứng ra rất khác, hôm qua lúc anh ấy quyết định nhận vụ án li hôn kia, mắt em thiếu chút nữa thì rớt xuống đất luôn

Đó là A Hưởng, cậu ấy đi theo Lý Hách đã nhiều năm, hai người là cộng sự tốt. Cậu ấy rất nghĩa khí, lúc trước khi Lý Hách bị đuổi, cậu vốn năng lực làm việc không tệ nhưng cũng chẳng nói hai lời mà từ chức đi theo Lý Hách. Bởi vậy, văn phòng vừa mở Lý Hách đã mời cậu ấy cùng tham gia

Dương Dương đang đọc sách nhưng giọng nói khoa trương của A Hưởng khiến cô chú ý. Cô đặt quyển sách xuống bàn, khẽ bẻ cốc nước lên nhấp một ngụm, chuyên chú nghe lén nhân viên bàn tán về Lý Hách.

- Em thì biết gì, không biết thì đừng có nói lung tung.

Giang Quốc Tân tức giận trừng mắt nhìn A Hưởng một cái.

- Em có nói lung tung đâu, Lý luật sư vốn đánh chết cũng không chịu nhận những vụ li hôn nhưng giờ anh ấy chịu thỏa hiệp vì văn phòng, nếu chị đâu biết tin này nhất định sẽ rất vui

Dương Dương mỉm cười. A Hưởng nói đúng, cô quả thực rất vui.

Một hàng chữ trên sách đột nhiên hiện lên trong tầm mắt, sách nói – hôn nhân là cuộc kinh doanh đôi bên phải cùng cố gắng mới có thể thành công, không thể dựa vào sự cố gắng, thỏa hiệp của một phía được.

- Ai... Thôi đi, thôi đi, đổi đề tài, nhắc đến chuyện này lại khiến anh thấy lương tâm bất an. Giang Quốc Tân khổ sở đầm ngực.

- Cái này thì liên quan gì đến lương tâm?

A Hưởng hừ một tiếng, cho rằng anh đang làm trò cười

Giang Quốc Tân nhìn trái nhìn phải, anh là người thẳng tính, bí mật này... Anh khó xử nhìn A Hưởng, dùng sức vỗ đầu rồi hét to một tiếng

- Ái! Sắp nghẹn mà chết rồi!

Anh ra ra sức mà vò đầu bứt tóc, nếu anh mà bị hói trước tuổi thì Lý Hách nhất định phải chịu trách nhiệm

- Này này, anh lên cơn gì thế, sắp thi nên học bài đến mức thần kinh à?

A Hưởng tặc lưỡi hỏi. Cả văn phòng ai chẳng biết, nếu lần này Quốc Tân thi trượt nữa thì phải đổi vợ mới rồi

- Anh, anh.... Anh... A Hường!

Anh nằm rạp xuống bàn, dùng sức nắm chặt tay A Hường, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Nếu anh nói bí mật này cho em thì em có giữ kín nó không?

- Bí mật gì? Nói gì mà nghiêm trọng thế? Thề với thốt gì chứ?

A Hường xì một tiếng

- Bởi vì bí mật anh sắp nói cho em rất kinh khủng, tuyệt đối không được để cho Tiểu Triệu, Dương Dương và Tăng Tiểu Muội biết, ngay cả Lý Hách cũng không được cho anh ấy biết là em đã biết

Cái gì mà anh ấy biết mình biết? Nói năng kiểu quái gì thế? A Hường nhún nhún vai

- Thôi gồm quá, muốn nói thì nói ra đi, tỏ vẻ thần bí gì nữa

- Không phải anh tỏ vẻ gì đâu mà là chuyện rất nghiêm trọng, nếu lộ ra là chết người đó. Em có chịu thề không? Nếu không thà chết anh cũng không nói cho em đâu!

Dương Dương nhú mồm. Nếu không phải Giang Quốc Tân nói “Tuyệt đối không thể để cho Dương Dương biết” thì cô thực sự đã chạy qua mà đập bàn hỏi: “Giang Quốc Tân, đừng quên tiền lương của anh là lấy từ túi tôi, nói! Có bí mật gì không thể cho tôi biết?”

- Được rồi, được rồi! Em thề, tuyệt đối không nói cho người thứ ba nghe, mau nói đi!

A Hường bị sự tò mò của mình thôi thúc nên đành phải đầu hàng

Giang Quốc Tân lại nhìn trái phải, xác định không có người quen thì mới nói:

- Em có biết người tìm Lý Hách để bàn việc li hôn là ai không?

- Là vợ của triệu phú Vương Sùng Lâm mà?

- Đúng thế, cô ta là vợ của Vương Sùng Lâm, tên là Nghiêm Hân, cũng chính là bạn gái cũ của Lý Hách đó. Năm đó bọn họ yêu nhau đến chết đi sống lại, cả trường không ai không biết. Một là sinh viên ưu tú khoa pháp luật, một là mỹ nữ khoa Anh Văn, một đôi kim đồng ngọc nữ đi trên đường thu hút ánh nhìn của bao người đó

- Thế sao sau này lại chia tay?

- Có biến. Sau khi tốt nghiệp, Lý Hách đi thực hiện nghĩa vụ quân sự, Nghiêm Hân thì được một công ty đại diện mời làm model. Không lâu sau cô ta quen Vương Sùng Lâm. Nghiêm Hân chính là loại đàn bà thấy đàn ông là mắt sáng lên. Hơn nữa cô ta có dung mạo, có bằng cấp, Vương Sùng Lâm thấy cô ta đương nhiên cũng thích nên dùng hết sức mà theo đuổi

- Cho nên Lý luật sư bị knock out?

- Em nói xem, Vương Sùng Lâm dùng một ngàn đôla hồng, nhẫn kim cương 5 carat tấn công, loại như Lý Hách chỉ biết nói pháp luật, thảo luận tính nhân văn này nọ, lại cũng không giống công tử nhà giàu bình thường thích khoe khoang. Nghiêm Hân có biết gì về gia thế nhà Lý Hách đâu. Tình huống như vậy, ai thắng ai thua chẳng cần nói cũng rõ rồi còn gì

- Sau đó thì sao?

- Tham gia quân ngũ sợ nhất là binh biến, em không tưởng tượng được sao? Lúc đó Lý Hách như bong bóng xì hơi, suy sụp vô cùng, lúc đó bọn anh ai cũng lo cậu ấy sẽ tự sát

- Có gì rắc rối nữa sao?

- Không có. Nhưng mà cậu ấy vừa xuất ngũ thì bắt đầu đi làm, đặt toàn bộ sức lực vào công việc, nói thật, bọn anh vẫn cảm nhận được, cậu ấy không còn vui vẻ như trước kia nữa. Nghiêm Hân kia cũng rất quá đáng, lúc kết hôn còn gửi thiệp mừng cho Lý Hách, chẳng biết tìm cô ta làm bằng gì nữa.

- Đám anh em bọn anh bất bình thay cho Lý Hách, chửi bới Nghiêm Hân chẳng ra gì nhưng cậu ấy thì ngược lại, không những không tức giận mà còn nường mồm, lạnh lùng nói với bọn anh: “Đừng chửi loạn,

mọi người không hiểu chuyện đâu”. Chuyện đã đến nước này rồi mà cậu ấy còn cố bảo vệ Nghiêm Hân. Em có thể tưởng tượng được cậu ấy yêu cô ta đến mức nào chưa.

- Gia cảnh nhà Lý Hách cũng không tệ, đương nhiên sẽ giúp cậu ấy xem mặt đủ kiểu. Cậu ấy cũng chẳng từ chối ai, mỗi lần yến tiệc đều tham dự. Bọn anh thấy rất lạ, cậu ấy còn trẻ sao phải tích cực như thế? Kết quả, em biết cậu ấy nói sao không?

- Nói sao?

- Cậu ấy nói: “Dù sao cũng chẳng phải Nghiêm Hân thì là ai cũng thế thôi”. Chính thái độ quá bình thản này khiến cha mẹ cậu ấy hoảng sợ, sợ cậu ấy tùy tiện lấy ai đó rồi không được hạnh phúc, sẽ chẳng biết trách nhiệm thuộc về ai nữa

- May là Lý luật sư lấy được chị dâu, chị dâu thật tốt, rất tận tâm với Lý luật sư.

- Nói thì nói thế nhưng em cũng gặp Nghiêm Hân rồi đấy, là đàn ông thì em sẽ chọn ai?

Giang Quốc Tân hỏi vặn lại khiến A Hưởng cứng họng:

- Cho nên ấy à, đến giờ cha mẹ Lý Hách vẫn nghĩ là cậu ấy vì chán nản nên mới tìm đại một người mà kết hôn, bởi vậy mới đối xử với Dương Dương như người ngoài

- Như vậy, giờ Lý luật sư và Nghiêm Hân...

A Hưởng nhăn mặt. Anh cảm thấy bất bình thay cho chị dâu, nếu Lý luật sư thực sự thích Nghiêm Hân kia... Chị dâu có phải là rất đáng thương không?

- Luôn không nhận những vụ li hôn nhưng vì sao đột nhiên lại chịu nhận, em không nghi ngờ sao? Giang Quốc Tân thở dài...

- Có lẽ chỉ đơn giản là muốn kiếm thêm tiền, giảm bớt gánh nặng cho chị dâu thôi

Giang Quốc Tân thực sự muốn đắm vào cái đầu đà điệu ngọc này một cái mà. Anh nói:

- Đừng lừa mình dối người nữa, em có tin giờ bảo Lý Hách nhận vụ li hôn khác cậu ta sẽ từ chối thẳng thừng không?

- Ý của anh là Nghiêm Hân là trường hợp đặc biệt với Lý luật sư?

- Đêm qua Lý Hách tìm anh nói chuyện, cậu ấy nói năm đó Nghiêm Hân là vì thay cha trả nợ nên mới lấy Vương Sùng Lâm. Cô ta nói lúc ấy tuổi trẻ nông cạn, cho rằng chỉ cần trong lòng vẫn yêu Lý Hách là đủ rồi. Cô ta còn nói, cô ta vốn tưởng không có tình yêu, lòng phẳng lặng như nước thì cũng có thể an phận sống một đời. Nào ngờ Vương Sùng Lâm có bồ nhí rồi còn sinh con riêng nữa. Cô ta không nhẫn nhịn được nên mới muốn ly hôn.

- Cô ta nói cái này làm gì, chẳng lẽ còn muốn “dấu lìa ngó ý còn vương tơ lòng” với Lý luật sư sao?

- Em thấy sao? Nếu không phải muốn kích động lòng thương người của Lý Hách thì việc gì phải khóc lóc kể lể kiểu: “Vương Sùng Lâm lắm tiền nhiều của, nhất định sẽ tìm được luật sư tốt nhất khiến em li hôn rồi sẽ mất hết tất cả, ngay cả quyền giám hộ con gái cũng chẳng còn”.

- Không xong rồi, Lý luật sư nhà chúng ta vốn rất giàu lòng thương người, xem thế này... nếu nói lại tình xưa, hơ, đầu Lý luật sư mọc dòi chắc?

- Anh lo lắng nhất chính là điều này. Em cũng biết Lý Hách và Dương Dương quen nhau chưa được bao lâu đã kết hôn, kết hôn xong vì tiền mà cũng cãi vã nhiều lần rồi. Giờ Nghiêm Hân đã quay lại... Biết không, bọn họ còn hẹn ngày kia mang con gái Nghiêm Hân đến vườn bách thú chơi đó

Giang Quốc Tân dựa vào bàn. Anh đã hết lòng mà cảnh cáo Lý Hách không thể làm vậy nhưng Lý Hách chẳng những không để ý mà còn nói đầy lí lẽ, nào là mình đang làm tròn trách nhiệm của một luật sư... Ôi một quá, nếu để Dương Dương biết thì phải thu dọn tàn cục sao đây?

- Làm sao bây giờ? Chị dâu phải làm sao đây?

- Cho nên anh mới buồn rầu đây. Dương Dương là người con gái tốt nhưng ai cũng nói mối tình đầu khó quên. Hơn nữa cuộc sống an nhàn mấy năm nay khiến Nghiêm Hân còn mẫn mà hơn so với thời học đại học. Cô ta không như Dương Dương, Dương Dương cả ngày chỉ ở trong nhà lo kiếm tiền, không biết chăm chút bề ngoài. Thậm chí là cô ấy đến cả một đứa con để giữ chân chồng cũng không có...
- Có lẽ chuyện không như chúng ta nghĩ. Cho dù tình cảm đã qua, có lấy lại cũng chẳng còn như xưa nữa đâu. A Hưởng chần chừ nói
- Em định lừa ai? Người em nên giấu diếm không ở đây, tỉnh táo chút đi!

A Hưởng bị Giang Quốc Tân trách mà nói không nên lời.

Cho nên A Hưởng cũng đồng ý rằng cô và Nghiêm Hân là không thể so sánh?

Giống như bị ai bóp cổ, Dương Dương cảm thấy thở cũng không nổi, tim không bị đánh nhưng lồng ngực như bị xé rách vô số lần... sau đó... rách nát!

Cô như con rối gỗ, ngồi ngầy ra nơi đó, vẻ mặt trở nên mơ hồ, thất thố

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Câu hỏi của A Hưởng in lại trong tâm trí cô nhưng cô tìm mãi cũng không tìm ra được đáp án.

Cô không phải là người phụ nữ kiên cường thế nhưng cô không xông lên mà ép hỏi Giang Quốc Tân, hỏi anh ta là đang kể tin đồn hay là nói những lời thật lòng đây. Cô cứ ngồi đó, ghi nhớ từng câu nói của bọn họ vào lòng rồi cứ lặp đi lặp lại.

Còn tưởng rằng cho dù cuộc hôn nhân của bọn họ có rất nhiều vấn đề nhưng ít nhất có một điều không thể phủ nhận là Lý Hách yêu cô, rất rất rất yêu cô

Bởi vì rất yêu cô nên dù oán trách, cãi cọ nhau đến đâu thì cũng có thể để gió cuốn đi. Bởi vì anh yêu cô nên dù bức tức đến đâu cô cũng không muốn làm tổn thương anh. Bởi vì anh yêu cô nên dù cha mẹ anh làm khó cô cô cũng đều coi như không có gì.

Nhưng ai mà ngờ, kết quả lại là “Dù sao cũng chẳng phải Nghiêm Hân thì là ai cũng thể thôi”.

Thì ra cô không phải là mối tình đầu của anh, thì ra cô chưa từng được anh yêu thương, thì ra anh luôn miệng nói yêu cô chỉ là vì anh quá lương thiện... mọi thứ đều chỉ là giả dối

Sợi tơ mảnh gắn kết giữa bọn họ đứt phụt!

Cô hoảng hốt, sự thật cô chưa từng nghĩ đến này khiến tình yêu trong cô như nổ tung thành tro tàn, như có nơi nào đó trong cô chảy máu khiến cho cô đau đớn. Ngực cô như trống rỗng, tựa như nơi đó chưa từng có tình yêu.

Sự trống rỗng đó khiến chân tay cô hoảng loạn, cô run rẩy bưng ly nước lên định uống cạn, muốn dựa vào chút ngọt lành của đồ uống để làm dịu đi sự chua xót của bản thân nhưng nào ngờ, càng uống lại càng cảm thấy tan nát cõi lòng.

Chớp mắt... một giọt nước mắt trong veo rơi vào ly nước tạo nên những gợn sóng lăn tăn...

Cô nhớ tới khi ở ngoài cổng nhà họ Lý bị mẹ chồng chế giễu: “Lý Hách nhà chúng tôi phải cưới công chúa chứ sao có thể lấy nô tỳ về được”

Ngày đó, những hạt mưa lất phất tạo nên những gợn sóng nhỏ trên vũng nước, cô đếm từng gợn sóng, lặng lẽ khóc... Thì ra, công chúa mà mẹ chồng cô nghĩ là Nghiêm Hân, những gợn sóng đó đã báo hiệu ngày hôm nay.

Những mệt mỏi bao năm qua như dâng lên, cô buông ly, nằm gục xuống bàn. Thật quá mệt mỏi, sao có thể mệt mỏi đến vậy. Là đêm qua cố gắng hoàn thành deadline không ngủ? Hay là vì yêu người đàn ông không yêu mình, hối hận mà mệt mỏi?

Cứ như vậy chịu thua sao?

Không được, quá không công bằng, cô đã trả giá nhiều như vậy, ai cũng không có quyền ép cô lùi bước. Nhưng... không nhận thua thì sao? Sau khi biết được sự thật kia, chẳng lẽ cô còn có thể bình thản, giả như không có Nghiêm Hân, giả như mình vẫn rất ổn, tiếp tục nhận lấy những câu “Anh yêu em” giả dối của Lý Hách?

Những âm thanh hỗn loạn nhiều loạn lòng cô, cô không biết mình đã ngồi đó bao lâu, không biết Giang Quốc Tân và A Hưởng rời đi từ bao giờ, cô phải rất cố gắng mới có thể ép bản thân bình tĩnh lại

Đúng! Bình tĩnh! Cô cần chứng minh sự thật, chứng minh lời Giang Quốc Tân nói là thật hay giả. Cô không thể chỉ tin lời một bên mà làm oan Lý Hách, có lẽ... Giang Quốc Tân nghĩ sai rồi... Đột nhiên trong lòng cô có chút hi vọng dâng lên. Đúng thế, có lẽ Giang Quốc Tân sai rồi!

Hít một hơi thật sâu, cô ép bản thân nuốt nước mắt vào trong, cho dù trong ly là thứ chất lỏng chua chất nhưng cô vẫn ngẩng cao đầu, uống một hơi cạn sạch

Dương Dương lấy trong túi ra một chiếc bút, viết vài hàng chữ rồi đi đến bên quầy, nhờ nhân viên phục vụ giúp mình một việc. Nhân viên kia đồng ý.

Cô lấy điện thoại bàn của quán, bấm dãy số quen thuộc rồi đặt tờ giấy trước mặt nhân viên kia, đó là màn kịch ngắn do cô tự tay viết ra

- Alo, chào anh, xin hỏi anh là luật sư Lý Hách đúng không ạ?

Nhân viên phục vụ nhớ kĩ những câu chữ trên giấy.

- Đúng rồi, xin hỏi cô có chuyện gì cần tôi giúp đỡ sao?

- Có người bạn nói với tôi rằng anh là luật sư rất tốt, tôi cần sự giúp đỡ của anh, xin anh giúp tôi li hôn được không?

Đầu dây bên kia không cần suy nghĩ, không chút do dự đáp:

- Xin lỗi, tôi không nhận những vụ li hôn, tôi có thể cho cô số điện thoại của luật sư khác, cô có thể nhờ anh ấy giúp...

Không đợi Lý Hách nói xong, Dương Dương đã cúp máy, hào phóng boa cho nhân viên phục vụ

- Cảm ơn cô, cô đã giúp tôi một việc rất lớn

Cô thoáng gạt đầu rồi xoay người rời khỏi quán trà Thanh Thủy

Dương Dương không biết mình phải làm thế nào, cô chỉ biết chắc chắn một điều, Giang Quốc Tân nói không sai còn giả thiết của A Hưởng chỉ là lừa mình dối người mà thôi

Cô lầm lũi bước đi, cô đâu phải là nàng tiên cá mà mỗi bước chân đi đều đau thấu tim gan...

Cô không biết vì sao mình cứ cố muốn lật lại chuyện cũ, không phải đã chứng thực rồi sao? Cô còn muốn biết thêm gì nữa? Biết ba năm qua mình đã ngu xuẩn cỡ nào? Biết thứ tình yêu mình ôm ấp bấy lâu nay chẳng qua chỉ là cái xác không hồn mà thôi?

Đồ ngốc, chẳng lẽ cứ phải tự chứng kiến cảnh bản thân trở thành bọt biển hư vô thì cô mới chịu thừa nhận rằng nàng tiên cá chỉ hợp để sống nơi đại dương kia?

Từng bước từng bước đều rất gian nan nhưng sự cố chấp lại dâng lên. Cô lặng lẽ nuốt sự chua xót vào lòng.

7. Chương 7

Cô quay lại văn phòng luật, ngẩng cao đầu, đẩy cửa ra

Thấy Dương Dương, Tăng Tiểu Muội, Tiểu Triệu, A Hưởng và Giang Quốc Tân đều tròn tròn mắt

A Hưởng theo trực giác vội đứng chắn trước cửa phòng họp:

- Chị dâu, Lý luật sư đang bận
- Vẫn là bận vụ li hôn đó à?

Theo bản năng, cô khẽ cười lạnh

- Ồm... ờ... không có, không phải... là... là một vụ án khác

Tiểu Triệu không biết nói dối, xem ra cậu ấy cũng đã nghe đến câu chuyện tình yêu của Lý Hách. Người mềm lại, Dương Dương cảm thấy sự cố chấp của mình càng lúc càng nực cười

- Không sao, chị nói với Lý Hách mấy câu thôi rồi đi ngay

Cô mạnh mẽ bước tới bên cửa, nắm lên nắm nắm cửa. Tăng Tiểu Muội không nghĩ ngợi gì, vội kéo Dương Dương ra, không cho cô mở cửa thậm chí còn kéo cô ra xa phòng họp một chút

- Cái này... không tiện lắm đâu... Chị à, chúng ta đến văn phòng của sếp ngồi chờ đi, chắc luật sư Lý sắp ra rồi
- Mọi người đang lo lắng gì thế?

Cô chẳng qua là muốn xem một chút, Nghiêm Hân mà bất kì người đàn ông nào cũng muốn trông thế nào, nếu có thể rút ngắn khoảng cách thì có lẽ cô sẽ cố gắng thử một lần nhưng nếu khác biệt quá lớn thì dù cố gắng thế nào cũng chỉ là phí công. Cô có thể nghĩ đến việc rút lui có trật tự.

- Chúng em lo lắng... làm gì... làm gì lo lắng gì đâu... Chị dâu nhìn nhầm rồi. Hay là... hay là tới đây uống cốc nước đi đã

A Hưởng lấp bắp nói rồi đi đến bên Dương Dương, vươn tay mời cô vào văn phòng

Cô nhìn thẳng vào bọn họ, không hề muốn nhường bước. A Hưởng và Tiểu Triệu nhìn nhau, cả hai đều không biết nên làm gì mới tốt

Đang lúc đám người giảng co thì cửa bật mở, Lý Hách và Nghiêm Hân đi ra, ánh mắt Dương Dương đảo qua Nghiêm Hân một vòng. Thật đau lòng nhưng cô không thể không ngầm đồng ý, Giang Quốc Tân nói không sai!

- Dương Dương, sao em lại đến đây?

Nhìn thấy cô, Lý Hách hoảng hốt, vội bước đến bên cô, khẽ hỏi

- Hôm nay là đầu tháng, hơn nữa em có chút việc muốn nhờ anh

Cô cố ép mình mỉm cười, không muốn tại thời điểm này, trước mặt nhiều người lại bị yếu thế

- Được, chờ anh một chút, anh tiễn khách

Thấy Lý Hách vội tiễn Nghiêm Hân ra cửa mà không giới thiệu hai người thì Dương Dương cười thê lương. Bất kể là về kinh ngạc khi nãy của anh hay sự cố gắng không giới thiệu hai người với nhau cô đều cho rằng đó là vì chột dạ.

Thấy Dương Dương cúi đầu, không biết là đang nghĩ gì. Mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, trường hợp này rất khó đối phó

Lý Hách không tốn nhiều thời gian đã vội quay vào, anh thở phào một hơi, cười hỏi Dương Dương:

- Ăn chưa?
- Ăn rồi, anh còn chưa ăn sao? Thế đi ăn luôn đi, em chỉ định nói mấy câu rồi đi luôn

Cô không muốn anh lừa tôi gạt nhưng con người... luôn có những lúc thân bất do kỷ

- Nói nhiều cũng không sao, giờ anh rồi mà

Anh cười híp mắt lại, kéo tay cô định vào văn phòng

Dương Dương lắc đầu, dè tay anh lại:

- Thực sự không có gì đâu, em biết là anh bận, chỉ nói mấy câu thôi
 - Được rồi, em nói đi
 - Em hẹn với mấy người bạn cũng viết sách mấy ngày tới đi du lịch một chuyến, tối Chủ nhật sẽ về, anh ở một mình được chứ?
 - Thì ra là chuyện này, nghe khẩu khí nghiêm túc của cô anh còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, lòng thầm hoảng hốt cơ
 - Em nên đi nghỉ ngơi từ lâu rồi, nếu em nói sớm cho anh thì chưa biết chừng chúng ta có thể cùng đi
- Anh khẽ vỗ vỗ vai cô.

Dương Dương cười khỏ nhìn lại Lí Hách. Không thể nào, anh sao có thể rảnh rỗi được. Bất kể là trước kia hay bây giờ đều như vậy, anh chỉ là khách sáo vậy thôi, nhưng vợ chồng với nhau cần gì phải thế? Có lẽ là vì, cô chưa bao giờ là người vợ mà anh mong muốn...

- Là đột nhiên nổi hứng đi thôi, không có kế hoạch từ trước

Anh khách khí cô cũng khách khí, anh diễn trò thì cô cũng phải diễn phối hợp.

- Thế à, ừ anh biết rồi, để anh đưa em đến chỗ tập hợp nhé
 - Giờ em phải về nhà chuẩn bị hành lý để đi, chiều anh còn có việc đúng không, em tự đi cũng được mà
- Lí Hách gạt đầu.

- Đúng rồi, hội em đột nhiên có kế hoạch này là vì có một người bạn muốn ly hôn, bọn em muốn ở bên cạnh cô ấy để khuyên nhủ cô ấy nhưng nếu cô ấy vẫn kiên quyết li hôn thì anh có thể giúp làm luật sư cho cô ấy không?

Cô lại thử một lần nữa dù rằng đã biết rõ đáp án

Anh vô cùng thân thiết mà xĩa xĩa trán cô rồi nói:

- Lại nữa rồi, anh đã nói nhiều lần rồi, chuyện xấu phá hoại nhân duyên của người khác thế này anh không làm đâu

Anh không hề để ý, khi nói những lời này, A Hương, Tiểu Triệu, Tăng Tiểu Muội đều thở dài.

Dương Dương cũng làm bộ không phát hiện, cười nói:

- Chỉ một lần thôi cũng không được sao? Đó là một người bạn rất tốt của em, cô ấy sự giúp đỡ mà.
- Không được, một lần cũng không được, anh tuyệt đối sẽ không phá vỡ nguyên tắc của mình đâu

Dương Dương cũng không cố nài ép, cô khẽ gạt đầu. Thử một lần không đủ còn muốn thử lại lần nữa sao. Nếu không phải không tin vào chính mình thì chính là ngốc nghếch rồi. Mà cô cho rằng, cả hai đều đúng.

- Được rồi. Tiền tháng này em đưa cho Tăng Tiểu Muội rồi, em về nhà thu dọn hành lý đây
- Ừ, chơi vui nhé, đến nơi nhớ gọi điện cho anh đấy
- Em biết rồi

Dương Dương cũng không nói nhiều, cô rời khỏi văn phòng luật, bước chân có chút dồn dập, bởi vì cuối cùng cũng không khống chế nổi những giọt nước mắt kia...

Cửa vừa đóng, cô mơ hồ nghe thấy Tiểu Triệu oán giận mà nói:

- Lý luật sư, anh thăm rồi...

Lí Hách thăm sao? Không, cô cảm thấy người thăm là mình mới đúng.

Cô ở khách sạn đợi hai ngày, sau đó đi đến vườn bách thú

Rời đi là vì không chắc chắn có thể diễn trò trước mặt Lý Hách, anh là một luật sư, ngoài tài ăn nói xuất chúng thì khả năng quan sát cũng không tồi.

Hồi nhỏ cô giáo dạy mọi người, ôm cây đợi thỏ là việc làm cực kì ngu dốt nhưng ngoài việc ngốc nghếch này thì cô còn có cách nào.

Ông chồng luật sư của cô từng dạy, muốn định tội danh cho ai đó thì cần có đầy đủ chứng cứ cho nên cô cũng phải “thu thập đủ” chứng cứ để định tội.

Cô mua quần áo mới, kiểu dáng rất thịnh hành, trong tủ quần áo của cô tuyệt đối không xuất hiện loại quần áo này. Cô chưa từng đi giày cao gót, buộc tóc lên cao, trang điểm như những thiếu nữ mới trưởng thành, đeo kính râm màu nâu, xách túi xách lớn đang rất thịnh hành, hơn nữa còn trang điểm rất đậm. Cô rất chắc chắn rằng, dù Lý Hách đứng ngay trước mặt thì anh cũng sẽ không nhận ra cô.

Đợi hơn hai tiếng, cuối cùng cũng thấy Lý Hách xuất hiện. Cô vội xếp hàng mua vé sau đó xoay người nhìn lại, thấy cách đó không xa là Lý Hách, Nghiêm Hân và một cô bé khoảng 4 tuổi

Lại chứng thực, Giang Quốc Tân không nói dối

Giống như bị ai cầm lọ axit tạt vào tim, sự đau đớn như ăn mòn khiến cô đau đến nhú máu. “Tình yêu” trong trí nhớ biến thành chiếc miệng lớn đang ra sức cười nhạo cô.

Anh yêu cô? Ha ha... Cô cũng muốn cười quá đi. Rõ ràng là nói dối nhưng sao anh có thể nói thoải mái như vậy, thành khẩn động lòng người đến vậy

Cô chờ ở chỗ cổng soát vé, mãi đến khi Lý Hách và Nghiêm Hân cùng dắt tay một cô bé, cười nói đi vào công viên thì cô mới đi theo bọn họ

Ngày nghỉ, vườn bách thú đông dã man. Cho dù Dương Dương có đi sát bọn họ cũng chẳng khiến ai thấy lạ cả.

Cô chụp ảnh, trên màn hình, chế độ nhận diện khuôn mặt hiện rõ, là người đàn ông thích cười, người phụ nữ hạnh phúc và đứa trẻ vui vẻ. Hình ảnh hòa hợp như vậy rất dễ khiến người ta liên tưởng thành người một nhà

- Mẹ! Mẹ nhìn kìa!

Cô bé đang đứng ở khu bán đồ lưu niệm chỉ vào con rối hình gấu trúc

Lý Hách ôm cô bé lên, một tay cầm con gấu cọ cọ lên mặt cô bé khiến cô bé cười khanh khách. Anh cũng bật cười, sau đó Nghiêm Hân cũng cầm lấy một con rối rồi cọ cọ lên mặt Lý Hách, anh né phải né trái, ba người cười đùa rất vui vẻ

Dương Dương cầm máy ảnh, lưu nụ cười của bọn họ vào đó

Tim thắt lại. Cô đang làm gì đây, một bài học còn chưa đủ, còn tự ép mình thêm nữa sao? Khẽ thở dài, cô bưng mặt, thống hận những gì mình đã làm

Không có tôn nghiêm sao? Không có kiêu ngạo sao? Cô còn cần bao nhiêu chứng cứ mới có thể thuyết phục mình ngẩng cao đầu mà rời khỏi thế giới của anh...

Oán hận đậm chân, không đi nữa

Cô vội rời khỏi đây, rời khỏi nơi đáng ghét này.

Dường như là chạy trốn chết vậy, cô vội vã muốn chạy trốn đến một nơi an toàn

Chờ đến khi cô đi đến trạm xe điện ngầm, dựa người vào tường thì cô mới bật cười. Cô ôm bụng, bưng miệng mà cười, cười thật thê thảm, cười đến độ nước mắt rơi không ngừng, cười đến độ bụng rung lên dữ dội

Cô ngẩng đầu, tìm bịch khăn ướt, giận dữ lau đi lớp trang điểm dày cộp trên mặt, hết lần này đến lần khác. Chỉ là... khăn ướt lau sạch phấn son trên mặt cô nhưng có thể lau sạch sự bi thương trong lòng cô sao? Có thể lau sạch những việc làm nực cười của cô? Có thể lau sạch nụ cười đầy thống hận này sao?

Cô run lên, cả người căng cứng đến đau đớn

Không sao, Lý Hách không yêu cô thì cô tự yêu bản thân mình. Không sao, trên đời đâu phải ai cũng cần có tình yêu. Không sao, đau lòng rồi cũng sẽ qua, vết thương lòng sẽ dần se lại... tình yêu đó cũng có thể sẽ phai nhòa. Không sao... thực sự không sao cả, đừng sợ hãi, Dương Dương, đừng sợ hãi gì hết...

Cô lau nước mắt, hết lần này đến lần khác, cô nắm chặt áo khoác, không ngừng tự động viên mình đừng sợ hãi

Cô không khóc, cô muốn cười

Cha từng nói: “trên đời này không có cửa ải nào là không thể vượt qua”

Mẹ cũng nói: “Chỉ cần còn cười được thì con vẫn có thể tiếp tục”

Đúng, cô trịnh trọng gật đầu, không thua, cô không thua.

Mở di động, di động có đến 13 cuộc gọi nhỡ, đều là Lý Hách tìm cô. Cô từng nói đến nơi sẽ gọi cho anh nhưng cô chưa gọi. Lúc này, cô thở sâu, lau mặt lại một lượt rồi mới gọi lại

Điện thoại kêu vài tiếng, Lý Hách nghe máy, câu đầu tiên chính là:

- Dương Dương, sao em không gọi cho anh, anh rất lo lắng

Giọng anh nghe có vẻ rất chân thành, nếu không phải tận mắt chứng kiến cảnh anh và bạn gái cũ chơi vui vẻ như vậy thì cô sẽ tin rằng anh vì lo lắng cho cô mà sống rất bất an

- Em xin lỗi, em quên mất
- Vì sao không mở máy?
- Điện thoại hết pin
- Sao thế, vừa ra khỏi cửa đã vứt chồng ra sau gáy?

Giọng của anh có chút oán trách cũng có chút nũng nịu

Thực sự, thực sự nếu không phải có nhiều chứng cứ như vậy thì cô sẽ tin rằng anh yêu cô, để ý đến cô. Cô sẽ tự nhủ với mình rằng cho dù cuộc hôn nhân của bọn họ tồn tại rất nhiều vấn đề khó giải quyết nhưng dựa vào tình yêu đó bọn họ vẫn có thể nắm tay nhau đi đến cuối con đường...

- Anh đang ở đâu? Cô hỏi lại
- Anh... anh ở chỗ khách hàng. Còn em?

Anh hơi lấp bắp mới nói xong

Xe điện ngầm đến, cô bước vào, tiếng radio vang lên rất rõ ràng

Ở đầu bên kia, Lý Hách nghe được rất rõ:

- Dương Dương, sao em lại ở bến xe điện ngầm?

Giọng anh có chút lo lắng

- Hành trình của bọn em đã đi qua một số địa điểm quan trọng nhưng em hơi mệt nên bắt xe đi về trước. Lý Hách, đã lâu rồi em không đến vườn bách thú, rất muốn đi, anh có muốn đi không?

Còn chưa hết hy vọng? Còn muốn thử? Cô càng ngày càng khinh thường chính mình.

- Lần sau đi, lần sau anh dành thời gian đi cùng em. Giờ em về nhà nghỉ ngơi trước đi được không?
- Cũng được, em về nhà đây

- Chắc khoảng 3,4h anh sẽ về, em nghỉ ngơi đi, buổi tối chúng ta cùng đi ăn.
- Lý Hách! Cô đột nhiên gọi giật anh lại
- Sao thế?
- Anh... có còn yêu em không?

Cô cố gắng, cố gắng để hỏi ra câu này

Đây là thứ mưu kế quỷ quái gì, cho dù anh ở trước mặt Nghiêm Hân nói “anh yêu em” thì có sao, có thể biểu thị công khai quyền sở hữu sao? Cô đúng là giống như Giang Quốc Tân nói: lừa mình dối người.

Nhưng cô đã nhầm, anh nói là “đương nhiên” chứ không phải là “anh yêu em”. Cô cho rằng anh sẽ như bình thường mà luôn miệng nói “Anh yêu em”... Ai dè, khi Nghiêm Hân ở cạnh vẫn sẽ có chút bất đồng. Cô nhủ mày, cố nuốt sự ghen ngào vào lòng

- Lý Hách, anh có muốn li hôn với em không?
- Em đang nói linh tinh gì thế? Đừng bị bạn bè làm ảnh hưởng, anh đang bận, cúp nhé!

Nói xong, đầu dây bên kia đã kết thúc cuộc trò chuyện.

Anh đang vội, vội vàng hẹn hò với bạn gái cũ...

Cô khẽ nhắm mắt lại, để mặc cõi lòng tan nát, vỡ vụn thành hàng ngàn, hàng vạn, hàng triệu mảnh... vỡ vụn thành tro bụi...

Lý Hách nói khoảng 3,4h về nhưng giờ đã qua 8h. Không sao, đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên, nó đã lặp đi lặp lại quá nhiều, đủ để khiến cô học được thể nào là chết lặng.

Phòng không bật đèn. Cô cuộn tròn người mà nằm trên sofa, trời không lạnh nhưng cô lại cảm thấy lạnh đến thấu xương. Không sao, lạnh lẽo sẽ khiến đầu óc người ta tỉnh táo hơn

Lách cách! Đèn bật lên, cuối cùng Lý Hách đã về, nụ cười trên mặt anh vẫn còn đó

Hôm nay anh... đã thực sự vui vẻ? Chắc chắn rồi, không cần nghi ngờ điều này

- Dương Dương, xin lỗi, anh về muộn, đã bảo là sẽ ra ngoài cùng ăn, hay là bây giờ...

Thấy sắc mặt cô khang khác, anh cũng không nói tiếp.

Cô lắc đầu, trong lòng đầy nước mắt, sao còn có thể giả vờ để che đây

- Xin lỗi, khách hàng..

Anh định giải thích nhưng lại bị cô cắt lời

- Không sao

Cô không muốn nghe anh nói dối thêm nữa

Dương Dương ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn anh. Nghĩ cả buổi chiều, cô cho rằng mình đã nghĩ thông nhưng nào ngờ trong khoảnh khắc đối mặt với anh cô lại hỗn loạn... Cô từng nghĩ nên thoải mái xoay người bước đi nhưng đến khi anh đứng trước mặt thì cô lại không muốn. Quyết định phải mất mấy tiếng đồng hồ mới nghĩ thông chỉ trong khoảnh khắc lại tan thành mây khói.

Cô đó, phải làm sao đây? Nói thì thoải mái nhưng hành động lại rất gian nan. Khó trách anh luôn cho rằng cô nói chia tay là nói đùa

Anh cười, ôm cô vào lòng:

- Em luôn mãi là người thông cảm cho anh nhất, bao dung với anh nhất vợ hiền của anh ạ!

Cho nên anh có thể lãng phí sự bao dung, thông cảm của cô?

Cô lẳng lẳng đáp lại:

- Nhưng ... chuyện gì cũng có giới hạn của nó cả
- Em có ý gì?
- Trên đời này cái gì chẳng có giới hạn, bất kể là thông cảm, tha thứ hay bao dung. Nếu có ngày anh đi đến giới hạn đó, dùng hết sự bao dung đó thì sẽ chẳng còn nữa

Cô không muốn tức giận, không muốn lại tự biến mình thành người phụ nữ đánh đá, chua ngoa. Nếu chỉ tay là chuyện ngày mai, ngày kia hoặc một ngày nào đó thì hãy để cho nhau một ấn tượng tốt đi.

- Đang viết tiểu thuyết sao? Nói gì mà cao siêu thế?

Anh cười cười, vuốt vuốt mái tóc dài của anh

Cô ngẩng đầu nhìn, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn hàng lông mày của anh rồi nhàn nhạt nói:

- Có một thời gian, em đã cảm thấy mình thật may mắn!
- Ý là gì?

Anh nhúu mày, có cảm giác cô rất lạ

- Những lúc ấy em thường nghĩ, em là người vốn chẳng xinh đẹp cũng chẳng thông minh, không có bằng cấp tốt, gia thế cũng chẳng có gì, ngay cả việc nội trợ cũng không đảm. Nếu người có phân chia cấp bậc thì em là loại X, anh là loại A. Khoảng cách giữa chúng ta lớn như vậy, sao em có thể lấy được người như anh? Anh hẳn nên lấy một người thông minh, xinh đẹp, lấy em quả thực là đã quá lãng phí.

Cô dựa vào lòng Lý Hách, khê mở bàn tay anh ra, cẩn thận vẽ lên đường tình duyên của anh. Từ rất lâu cô đã phát hiện, đường tình duyên của anh có đường rẽ, có người nói đó là biểu hiện của việc ngoại tình, lúc đó cô đã không tin nhưng giờ thì ... tin!

- Ai nói thế, Dương Dương nhà chúng ta rất đẹp, anh mà là A thì em là A++.

Anh duỗi tay, nắm lấy tay cô

Cô không đáp lời anh, vẫn tiếp tục nói:

- Em đã tự nhủ với mình, phải giữ gìn sự may mắn đó trong tay thật cẩn thận, phải thật cẩn thận, cẩn thận, cẩn thận, nếu rời khỏi người đàn ông này thì em chẳng còn được sự may mắn đó nữa

Lời ngon tiếng ngọt là độc quyền của anh, hôm nay cô cũng sẽ lấy trộm một chút

- Đúng rồi, em giữ rất chắc, anh là sự may mắn của em, em cũng là may mắn của anh

Anh tựa cằm lên trán cô, hít sâu hương thơm nhàn nhạt trên mái tóc của cô

- Nhưng càng bước sâu vào hôn nhân, dần dần đã mài mòn đi cảm giác may mắn đó của em. Em bắt đầu lảm miệng, bắt đầu bất mãn, bắt đầu biến thành bà vợ khiến người ta chán ngán. Em tin, có rất nhiều khi, anh cũng muốn nổi cáu với em.
- Đúng, nhưng đôi vợ chồng nào mà chẳng như vậy?
- Cảm ơn anh đã đối xử với em như vợ chồng, ý nghĩ này của anh đã hóa giải rất nhiều điều
- Giờ có phải lại cảm thấy mình càng may mắn, có thể lấy được ông chồng tốt tính như anh không? Anh đùa đùa

Cô gật đầu nói:

- Rất nhiều lần, em đã nghiêm túc nghĩ đến chuyện li hôn nhưng anh luôn cho rằng em chỉ thuận miệng mà nói. Mỗi lần gặp tình huống như vậy, anh sẽ cho rằng em đến kì sinh lý nên mới như thế. Qua vài năm nữa, có lẽ anh sẽ nói em đến tuổi tiền mãn kinh nên mới thế. Nhưng mỗi lần như vậy em đều rất nghiêm túc. Em nghiêm túc mà tin tưởng, nếu cuộc sống vợ chồng giữa hai người không thể đi tiếp, so với việc

dùng lời qua tiếng lại hành hạ nhau thì chẳng bằng chia tay trong hòa bình. Lý Hách, ba năm qua, em đã chán cãi cọ, cũng chán việc anh hết lần này đến lần khác cam đoan rằng anh yêu em

Anh vội đẩy cô ra, mặt đối mặt, nhú mày hỏi:

- Em nói vậy là có ý gì?

Thấy anh lo lắng sao? Cô lại mỉm cười, đã nói chia tay nhiều lần như vậy nhưng đây là lần thứ hai anh nghiêm túc với lời đề nghị của cô, là vì thái độ khác biệt so với quá khứ sao? Thì ra không cãi nhau còn có uy lực lớn hơn nhiều

- Em không chấp nhận chia tay nhưng em rất để ý nếu tin tức này là từ người khác nói lại cho em. Nếu anh muốn ly hôn, xin nói thẳng cho em, em có thể chấp nhận được sự thật đau đớn nhưng em không muốn nghe những lời nói dối có thiện ý

- Dương Dương... hôm nay em rất lạ, bạn của em...

Là bị ảnh hưởng bởi chuyện li hôn của bạn sao? Cả người cô chỉ có một từ để hình dung: lạ!

- Đừng truy cứu chuyện bạn em nữa, em đang nói chuyện của chúng ta, nếu thực sự có một người con gái xinh đẹp, thông minh yêu thương anh mà anh cũng động lòng thì xin hãy thành thật nói cho em biết, đừng giấu diếm em

Đầu óc Lý Hách quay mòng mòng, nghĩ đến một chuyện rất không thể nhưng lại là hợp lý nhất để giải thích sự khác lạ này của cô:

- Dương Dương, hôm nay em đến vườn bách thú đúng không? Em đã nhìn thấy chuyện gì đó đúng không?

Đôi mày rậm của anh nhăn tít lại, hai tay nắm chặt vai cô, ép cô nhìn thẳng vào anh

Cô cười yếu ớt, chuyển đề tài:

- Lý Hách, em mệt rồi, em về phòng nghỉ trước đây, anh cũng nghỉ sớm đi, mai còn phải đi làm nữa.

Trong khoảnh khắc quay đi, cô đột nhiên cảm thấy thật mỉa mai. Mỗi lần đều là cô muốn nói chuyện, bất kể là gây rối cỡ nào cô cũng muốn ép anh phải nhìn thẳng vào vấn đề giữa hai người nhưng đến khi thực sự gặp chuyện thì chính cô lại là người trốn tránh. Còn nghĩ rằng mình đã lấy được dũng khí nhưng không ngờ khi chuyện tới trước mắt thì lựa chọn đầu tiên của cô lại là trốn tránh.

Giờ cô có chút cảm thông với anh, đối mặt với mình luôn có khí thế ép người, anh đã phải tủi thân cỡ nào.

8. Chương 8

CHƯƠNG 04

Đứng trước cửa hàng bán đồ trẻ con, Dương Dương lẳng lặng nhìn đồ trong tủ kính. Bộ quần áo bé tí xú, xinh xắn kia khiến người ta cảm nhận được tình mẫu tử ấm áp

Vì sao nhà thiết kế luôn thiết kế đồ cho trẻ con như vậy, có phải vì muốn tạo hình tượng tốt cho những người mẹ, khiến con trẻ hiểu nhầm rằng mẹ của chúng đều là những người ấp áp, lương thiện.

Cô sẽ là người mẹ tốt sao? Dương Dương không dám chắc chắn

Cô lấy di động, tìm số điện thoại của Lý Hách rồi gọi

Đầu dây bên kia nhanh chóng nhận máy:

- Dương Dương, em tìm anh?

- Vâng, có chuyện muốn bàn với anh, không biết anh có rỗi không, nếu được...

Cô định hẹn anh đến đây, cùng chọn món quà đầu tiên cho con

- Giờ không được, tối về rồi bàn được không?

Giọng nói của anh mang theo sự áy náy.

Bận rộn sao? Hẳn là vậy, Tiểu Triệu nói văn phòng ngày càng bận, anh chỉ thiếu điều muốn phân thân. Nếu Giang Quốc Tân có thể sớm thi đỗ thì tốt rồi, bằng không sớm muộn gì cũng phải thuê thêm một luật sư nữa

Cô hiểu anh bận rộn nhưng cô lại muốn tùy hứng, vứt cho anh địa chỉ của cửa hàng trẻ em rồi uy hiếp anh rằng nếu 30' nữa anh không đến thì anh sẽ không được gặp con của anh nữa

Nói như vậy sẽ khiến anh vui mừng hay sợ hãi?

Đúng vậy, cô mang thai, mười tuần, cô thậm chí còn trì độn không phát hiện ra, bởi vì trong giai đoạn này chưa ổn định, có thể xuất huyết, cô cũng hoàn toàn không liên tưởng đến việc mang thai

Cô vừa được bác sĩ chứng thực điều này nhưng bác sĩ nói tình huống không ổn định, phải cẩn thận chú ý

Cẩn thận chú ý, có phải là bao gồm cả việc không được tùy tiện nổi giận, đùa giỡn tùy hứng?

Nghĩ xong, cô kiểm chế sự bốc đồng, lại thỏa hiệp:

- Anh sẽ về muộn à?

- Mấy hôm nay hơi bận, có lẽ sẽ về muộn, em đừng chờ anh, mệt thì cứ ngủ trước đi, có chuyện gì viết vào giấy, sáng mai anh có thể đi làm muộn cũng được.

Chuyện này... viết giấy nhắn, nếu con biết nhất định con sẽ rất buồn. Cô cười khổ.

- Được, thôi nhé!

Cô cất di động, trong túi, chiếc máy ảnh vẫn còn, cô lại nhớ tới Nghiêm Hân, nhớ tới cô bé vui vẻ cùng Lý Hách.

Ánh mắt thất thần ... Lý Hách sẽ là người cha tốt đi, cho dù mẹ của nó không phải là người anh yêu bằng cả trái tim, chỉ là yêu bằng cửa miệng

Sau lần đó, cô cũng không truy vấn gì, cũng chẳng muốn tìm hiểu gì thêm. Cô từng yêu cầu Lý Hách đừng coi cô là luật sư đối địch, như vậy cô cũng nên công bằng, không thể tự coi mình là kiểm sát viên được.

Lý Hách là người đàn ông tốt, cô đã từng nói với anh, khi nào anh quyết định li hôn thì phải nói với cô đầu tiên

Anh không nhắc đến, có lẽ anh vẫn chưa cùng Nghiêm Hân nói lại tình cũ hoặc anh cảm thấy một đêm vợ chồng tình nghĩa trăm năm, ân nghĩa giữa bọn họ đã trở thành gánh nặng khiến anh không dám theo đuổi tình cảm chân chính. Mà giờ lại có thêm đứa nhỏ này, cô nghĩ, có lẽ, bọn họ sẽ bình an vượt qua nguy cơ lần này

Sau khi cúp máy, cô bước vào cửa hàng sơ sinh, đi dạo một lát, vốn định chọn lấy 1,2 thứ gì đó nhưng nghĩ lại thôi, đó là quyền lợi của Lý Hách, thân là cha, anh hẳn là người tặng con món quà đầu tiên mới đúng

Vẫy taxi, Dương Dương quay về nhà

Lại mệt mỏi, cô bưng miệng rồi ngáp một cái. Lần đầu tiên mới biết, phụ nữ có thai sẽ luôn cảm thấy buồn ngủ, cô không khỏi bật cười, lúc trước còn nghĩ rằng mình mệt nhiều quá mà ra, còn nghĩ có nên tìm thầy thuốc khám

Cô lấy chìa khóa, định mở cửa nhưng lại phát hiện cửa không khóa.

Là cô sơ ý sao? Trước khi ra ngoài không khóa cửa? Sao có thể, cô sống một mình bao năm qua chưa từng phạm lỗi này, chẳng lẽ là vì mang thai?

Có khả năng, mang thai sẽ khiến người ta dễ mất tập trung, trí nhớ kém... Cô khẽ cười nhạt. Xem ra, mấy tháng tới cô sẽ biến thành người hoàn toàn khác rồi

Mẹ ... để có được thân phận này, không biết còn phải trải qua bao thử nghiệm, cô nghĩ tới những việc cần phải có tinh thần thép, cũng tự làm tốt công tác chuẩn bị.

Đẩy cửa ra, đi vào trong nhà, vừa mới thay dép thì cô đã cảm thấy lạ. Tất cả những ngăn kéo đều bị mở tung, rất nhiều đồ bị vứt bừa bãi trên đất, ngay cả những bức ảnh treo trên tường cũng bị tháo xuống. Tim đột nhiên thất lại, cô hoang mang đi vào phòng ngủ.

Trong phòng ngủ cũng hỗn loạn, chăn sáng đã gấp gọn giờ bị vứt tung trên sàn nhà, ngay cả gối đầu cũng bị lật ra, chẳng lẽ kẻ trộm cho rằng cô sẽ giấu đồ quan trọng trong gối?

Tay run run, lòng hoảng hốt, cô sống chết cắn chặt môi, chậm rãi đi ra khỏi phòng, đứng ở cửa phòng bếp, ngăn kéo tủ phòng bếp cũng bị mở tung, những con dao bị lôi ra để cùng 1 chỗ.

Bỗng nhiên, cô nghe thấy trong thư phòng có tiếng động khe khẽ. Không chút nghĩ ngợi, cô vọt vào phòng bếp, nhặt một con dao, hai tay cầm dao đi về phía cửa thư phòng, do dự không biết có nên đẩy cánh cửa này ra không

Cô nuốt nước miếng, cổ lấy dũng khí, tiến lên phía trước một bước, định mở cửa thư phòng

Cùng lúc này, cửa thư phòng bỗng nhiên bật mở, cả hai đều không ngờ, hai người nhìn nhau, trong nháy mắt, cả hai đều hoảng sợ

Kẻ trộm nhìn chằm chằm vào con dao trên tay cô, còn cô thì nhìn chằm chằm vào hộp nhẫn trên tay hắn

- Không được, không được!

Cô theo trực giác mà hô to, con dao khẽ vung lên

Bị cô kêu vậy, kẻ trộm cũng bị dọa, hắn ta vội cầm cây gậy sau cửa mà đánh về phía tay cô. Cô không kịp né tránh, đau đớn dâng lên, con dao trên tay vuột mất

Thấy Dương Dương mất vũ khí, kẻ trộm lại đẩy về phía bả vai Dương Dương, sức rất mạnh khiến người cô đập vào vách tường phía sau.

Ầm một tiếng, theo phản xạ, cô hét lên một tiếng chói tai, tiếng hét của cô khiến kẻ trộm càng thêm rối loạn, vì để bịt miệng cô trong thời gian ngắn nên hắn ta giơ cao gậy nhưng đột nhiên nghĩ lại, hắn khom người nhặt quyển sách vừa ném xuống rồi ném mạnh về phía đầu Dương Dương.

Đột ngột bị đánh khiến Dương Dương không kịp kêu đau, mắt tối sầm rồi hôn mê bất tỉnh, người cô mềm nhũn nằm sấp trên sàn nhà, hai mắt dần khép lại, hình ảnh cuối cùng cô nhìn được là đôi giày đá bóng của kẻ trộm

Cô không biết mình đã hôn mê trong bao lâu nhưng rồi một cơn đau đớn ập tới khiến cô tỉnh lại, cơn đau lan tràn khắp bụng khiến cô đau đến toát mồ hôi, cả người ướt đầm. Cô muốn lớn tiếng kêu cứu nhưng tiếng phát ra lại mỏng manh quá đổi, thật sự là chẳng có tác dụng gì.

Cô rất muốn đứng dậy nhưng lại phát hiện mình không còn chút sức lực nào, cơn đau tiếp nhau kéo tới, một thứ chất lỏng ấm nóng chảy ra, thể lực cũng như theo đó mà trôi đi, cô nghĩ thấy có mùi máu tanh nồng nhạt trong không khí...

Cô giãy dụa rồi cố gắng ngồi dậy, tìm điện thoại ra rồi gọi cho Lý Hách, hai lần đổ chuông nhưng anh không nghe

Lần thứ ba, cô gọi đến văn phòng, A Hưởng nghe máy:

- Lý Hách đâu?

Nghe thấy giọng cô, A Hưởng như rất hoảng hốt. Dương Dương rất ít khi gọi đến văn phòng

- Anh... anh ấy đi ra ngoài, ặc... là phía khách hàng... Lý luật sư đang bận.

Nếu là khách hàng bình thường thì sao A Hưởng lại lấp bắp như vậy? Tim thất lại, như có bàn tay lớn đang ra sức dằn vò cô, như muốn bóp nát cô thành bùn đất. Cô vô lực hỏi:

- Khách hàng đó là Nghiêm Hân đúng không?

A Hưởng kinh ngạc, sợ tới mức làm rơi cả ống nghe nhưng lại vội nhặt lên:

- Chị dâu, chị nói gì thế, ai là Nghiêm Hân, em còn chưa nghe qua, Lý luật sư không nhận những vụ li dị sao có thể...

Lời nói giấu đầu hở đuôi của cậu ấy khiến tim cô lạnh lẽo

Quả nhiên là cô ấy, khó trách Lý Hách không nghe máy, lại là sợ cô ép anh nói “anh yêu em” sao?

Cô cúp máy

Cơn đau đón lại bữa vậy, trong lúc mơ mơ hồ hồ nhưng cô vẫn biết, nếu không tìm người giúp thì con sẽ rời đi, cô không cam lòng...

Tuy rằng con yêu không có trong kế hoạch của cô nhưng cô yêu con vô cùng, giống như tình yêu của cô dành cho cha nó vậy, cô đã chuẩn bị tốt để thỏa hiệp, con sao có thể bỏ cô mà đi sau khi cô chịu thỏa hiệp chứ?

Mở danh sách liên lạc, cô giật mình, giờ phút này cô thực sự không biết có thể tìm ai

Đột nhiên, một cái tên xa lạ hiện ra trước mắt – Chu Dụ Dân. Người đàn ông hoan nghênh cô lúc nào cũng có thể đến cướp thời gian của anh ta... Đúng, cô bắt đầu bấm số, cảm ơn, anh ấy luôn xuất hiện vào những lúc cô cần nhất...

Điện thoại vừa thông, cô vốn muốn cố gắng chống đỡ, vốn định thoải mái mà đùa: hi, tôi là Dương Dương, e là tôi lại sắp cướp đi của anh 30’ rồi

Nhưng khi người bên kia nhận máy, cô mới phát hiện mình không có bản lĩnh cố gắng chống đỡ đó:

- Tôi là Dương Dương, xin anh cứu tôi

Sau khi cô đọc địa chỉ thì ngất xỉu, tay buông lỏng, di động rơi xuống sàn nhà. Người ở bên kia rất hoảng, không ngừng hỏi cô đã xảy ra chuyện gì nhưng cô không thể trả lời anh được nữa câu.

Lúc tỉnh lại lần nữa, cô đang nằm trên giường bệnh, mở mắt ra đã thấy Chu Dụ Dân đang ở bên cạnh, hai mắt bình tĩnh đang quan sát cô

Cô cũng nhìn kĩ anh. Anh trông không tồi, sạch sẽ, nhã nhặn, đeo cặp kính mắt gọng kim loại, thoát nhìn trông rất tri thức. Anh rất cao, đại khái cũng xấp xỉ Lý Hách nhưng gầy hơn một chút, làn da rất trắng, có khi còn hơn cả loại con gái chuyên ở trong nhà như cô nữa

Bản loạn cũng trúng được con phượng hoàng xinh đẹp sao, thoát nhìn, vận may điện thoại của cô tốt hơn vận may hôn nhân của cô nhiều

- Bác sĩ, anh đúng là người đáng tin cậy

Cô thử cố gắng mỉm cười, duy trì sự lễ phép nhưng khuôn mặt tái nhợt khiến ai nhìn cũng không đành lòng.

- Lần này cô không chỉ cướp 30’ đâu đấy, tôi có thể cho rằng cô đang được một tác lại muốn tiến thêm một bước? Anh thử đùa với vô

Dương Dương thanh tú, đáng yêu hơn trong tưởng tượng của anh nhiều, quả nhiên xứng đáng với danh hiệu tác giả xinh đẹp

Tuy rằng hôm nay trông cô rất thảm nhưng khí chất thanh nhã của cô vẫn không hề bị che lấp, giọng nói của cô cũng giống như con người cô vậy, không khiến người ta kinh diễm mà khiến người ta cảm thấy thoải mái.

- Nhớ rồi, lần sau tôi sẽ lại đền cho anh

- Nếu lại nhờ vả cho những chuyện ngoài ý muốn thế này thì tôi không muốn thấy đâu

Anh vươn tay lắc lắc trước mặt cô.

- Được ... vậy không phải là chuyện ngoài ý muốn...

- Ngủ thêm một chút đi, cô cần nghỉ ngơi. Tuy rằng nói chuyện với tôi là điều rất thú vị!

Ngữ điệu của anh cố gắng tỏ ra thoải mái nhất có thể để khiến cô không nhớ tới chuyện bi thảm đã gặp

Cô lắc đầu, thời gian để nghỉ ngơi rất nhiều nhưng giờ cô muốn tìm hiểu dù rằng đã mơ hồ đoán được đáp án

- Đứa bé... còn không? Cô chưa xốt hỏi

Cô nhìn vào đôi mắt có chút bi thương của anh. Không cần lên tiếng nhưng anh đã trả lời.

Cũng tốt, rồi đi cũng tốt, khi không gọi được cho Lý Hách, khi A Hưởng đáp ứng, cô đã quyết định, thôi quên đi!

Quên đi... Quên tất cả đi, không so đo, chịu thiệt cũng được mà chiếm được phần hơn cũng thế, đều bỏ qua đi!

Quên đi, mỗi người đều có quá khứ, cô chưa từng hỏi Lý Hách đã hẹn hò với bao nhiêu người, Lý Hách cũng chưa từng hỏi cô có bạn trai hay chồng cũ không. Cô luôn luôn tin, điều quan trọng là bọn họ đã kết hôn, hai người chung sống dưới một mái nhà, cuộc sống cũng không tệ, ai ngờ...

Quên đi, tuy rằng bọn họ thường xuyên vì tiền mà cãi cọ nhưng cũng không phải hoàn toàn là lỗi của Lý Hách. Chính cô đã từng đồng ý nói với anh: “Em sẽ kiếm tiền, thân là vợ thì phải ủng hộ lý tưởng của chồng”...

Quên đi, là cô đã tự đánh giá mình quá cô, cho rằng mình là người phụ nữ không ham tiền, cho rằng mình coi trọng tình cảm hơn tiền bạc nhưng không ngờ, áp lực rỗng túi mỗi ngày đặt lên đầu cô lại khiến cô cảm thấy sợ hãi...

Quên đi, kết hôn không phải chỉ một người cố gắng là có thể thành công, cũng như ly hôn vậy, không phải là vấn đề do một người mà ra. Bắt đầu, kết thúc thế nào thì cũng quên đi, đã không thể đi tiếp thì không nên miễn cưỡng nhau, chỉ cần hai bên đều từng cố gắng thì đủ rồi...

- Đau lòng? Chu Dự Dân hỏi.

- Không sao đâu!

Cô nói xong mà nước mắt lại chảy dọc hai bên gò má rồi đọng lại bên gối.

Anh thở dài nói:

- Đồ ngốc, chuyện này sao có thể không sao được? Khóc thì cứ khóc đi, nếu khóc có thể khiến cho cô thấy thoải mái

Anh nhẹ nhàng vuốt trán cô, không phải là kiểm tra xem cô có sốt hay không mà chỉ là vì có chút đau lòng, chút thương cảm và chút không đành lòng

- Thực sự không sao, dù sao tôi cũng phải ly hôn

Chu Dự Dân nghe thấy cô nói vậy thì nhăn mày, bây giờ không phải là lúc thích hợp để bàn luận chuyện này nhưng anh không nhịn được mà khuyên can:

- Có muốn người từng có kinh nghiệm như tôi nói cho cô biết rằng ly hôn là chuyện khó chịu cỡ nào không?

- Anh định nói đạo lý lớn lao cho một người đang nằm trên giường bệnh sao?

Cô cười nhưng ánh mắt, khóe môi đều lộ rõ sự sầu bi

- Nếu cô đồng ý chờ đến lúc bình ổn tâm tình rồi mới nghĩ đến việc này thì tôi nghĩ tôi chắc là không cần thiết phải tàn nhẫn với bệnh nhân như vậy

- Anh cho rằng tôi là vì cảm xúc kích động mà tùy tiện quyết định?
- Không phải sao? Cô bị trộm đe dọa, vừa mất đi con mình, hơn nữa... lúc này chồng cô lại không ở bên cạnh

Anh thẳng thắn chỉ ra điểm mấu chốt.

- Cảm ơn anh đã lấy cớ cho tôi nhưng điều này khiến tôi cảm thấy giống hệt chồng tôi – rất đáng ghét. Mỗi lần tôi nhắc đến việc chia tay thì anh ấy đều nghĩ tôi là nhất thời kích động
- Thì ra cô là “đứa trẻ chăn dê”, nói quá nhiều lần, nếu không phải cô đang nằm trên giường bệnh thì tôi cũng đã nghĩ rằng cô đến kì sinh lí.
- Tôi chỉ là không quả quyết, chỉ là dễ thỏa hiệp, chỉ là luôn nghĩ đến những điều tốt của anh ấy với tôi, nghĩ giữa hai người chỉ cần có tình yêu thì mọi vấn đề đều có thể giải quyết. Đâu phải 365 ngày, ngày nào tôi cũng đến kì sinh lý đâu.
- Một khi đã vậy thì hãy cứ nghĩ, chỉ cần giữa hai người có tình yêu thì sẽ có thể dễ dàng giải quyết mọi vấn đề rồi
- Nhưng mà...

Cô do dự ba giây, mới trả lời tiếp:

- Đã không còn nữa
- Không còn gì?
- Tôi vẫn chưa nói với anh, chồng tôi vốn không bao giờ tiếp những vụ án ly hôn nhưng anh ấy lại nhận 1 vụ ly hôn để giành tự do cho người bạn gái cũ thân yêu của anh ấy?
- Cho dù bọn họ từng yêu nhau thì chia tay rồi vẫn có thể là bạn, giúp bạn bè cũng đâu có gì sai
- Tôi cũng từng thử tự thuyết phục mình như vậy, nhưng tiếc là mọi chuyện không tốt như tôi nghĩ.

Cô liếc nhìn túi xách trên bàn, Chu Dự Dân thật cẩn thận, ngay cả túi xách cũng mang theo giúp cô.

- Vì sao?
- Lúc cô ấy tìm tới chồng tôi, cô ấy nói cô ấy từng cho rằng không phải ai cũng cần giành giật được tình yêu, cô ấy chỉ muốn lặng lẽ mà yêu Lý Hách, lúc nào cũng có thể nhớ, yêu thâm anh ấy là đủ rồi. Tôi dựa vào việc viết lách để kiếm tiền, khả năng lý giải ngôn ngữ cũng không tệ, hẳn là không hiểu nhầm ý của cô ấy chứ?
- Có lẽ đó là ý nghĩ của mình cô ấy thôi

Cô cười khổ lắc đầu:

- Đến ngay cả bạn thân nhất của Lý Hách cũng nói năm đó bọn họ yêu nhau đến chết đi sống lại, ở trường không ai không biết, nam thanh nữ tú, đi trên đường sẽ khiến người ta chú ý. Sau khi chia tay, chồng tôi như khinh khí cầu xì hơi, trở nên nản lòng thoái chí, lúc đó mọi người đều rất lo anh ấy sẽ tự sát. Một đôi tình nhân như vậy, một tình yêu khắc cốt ghi tâm như vậy giờ có duyên trùng phùng thì sự nhiệt tình ai cũng có thể nghĩ được.

Cô vẫn kiêu ngạo mà không kể ra rằng trước khi cô hôn mê, Lý Hách và Nghiêm Hân đang ở bên nhau, hơn nữa... không nhận điện thoại của cô...

Không nên tự lừa dối mình nữa. Nếu không phải tình cảm quá sâu thì anh đã không tự phá vỡ nguyên tắc. Nếu không phải tình yêu quá nồng thắm thì anh sẽ chẳng thương con của Nghiêm Hân như con của chính mình. Nếu không phải tình yêu của hai người quá đắm say thì sẽ không đến độ nhiều năm gặp lại, tìm vẫn liền tim.

Tiểu tam khiến người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi đó nói thì hay lắm nhưng trong thế giới tình yêu, người không được yêu mới là kẻ thứ ba. Cô ngây ngốc làm người thay thế vài năm và đã hiểu được mọi điều, cô sẽ không bao giờ tự biến mình thành kẻ thứ ba cả đời được.

- Cho nên cô cam tâm rút lui một cách vô điều kiện?
- Nói vậy thì cũng không công bằng. Nghiêm Hân không phải chịu trách nhiệm về những vấn đề của vợ chồng tôi. Cô ấy nhiều lần cũng chỉ được coi là ngòi nổ thôi, cuộc hôn nhân của chúng tôi sớm đã là trái lựu đạn rồi. Tôi vốn không định đổi mặt, thậm chí muốn vì con mà cố gắng một chút nhưng chuyện hôm nay khiến tôi hoàn toàn hiểu được, giữ lại một người đàn ông lòng không ổn định chẳng những là ức hiếp anh ta mà còn là tự ức hiếp mình. Tôi mệt rồi, không muốn tra tấn anh ấy nữa, cũng không muốn tự ngược đãi bản thân.

Cứ như vậy đi! Game over. Ai đi đường nấy

- Không đau lòng sao?

Chu Dụ Dân nhìn cô cố gắng tỏ vẻ kiên cường mà nhú mày. Một cô gái tốt, một người đàn ông tốt, đáng lý ra phải có kết quả tốt, sao có thể càng lúc càng xa như vậy?

- Rất đau lòng nhưng rồi cũng sẽ qua, nhất định là vậy

Cô nặng nề hít sâu cho đến khi phổi căng đầy, không để lộ ra chút khe hở nào để nỗi đau chen vào nữa

- Cô còn yêu anh ấy đúng không?

Yêu chứ, tình yêu anh dành cho cô luôn là những lời nói đầu môi nhưng tình yêu của cô dành cho anh lại khắc sâu trong lòng. Cô không nói nhưng tình cảm sâu sắc đó chẳng ai có thể phủ nhận.

- Bác sĩ, tôi mệt quá... Cô nhắm mắt lại.

Biết Dương Dương không muốn bàn luận tiếp, anh kéo chăn lại giúp cô rồi nói:

- Vừa rồi chồng cô gọi tìm cô, tôi nhận và nói cho anh ấy rằng cô vừa được phẫu thuật xong, chưa tỉnh lại, có thể thấy anh ấy rất lo lắng. Cho anh ấy thêm một cơ hội đi, hai người nói chuyện tử tế với nhau.

Cô không đáp, quay đầu đi, một giọt nước mắt trong veo lặng lẽ thấm ướt gối đầu.

9. Chương 9

Mọi người kích động và mắng LH ghê quá làm mình bắt đầu hoảng mà nghĩ có phải mình chọn nhầm truyện nam chính biến thái mà nữ chính ngây thơ đến ngu ngốc không? Nhưng mà chắc không phải đâu ;;) Hết chương này là LH bị hành rồi nhé, chờ sự tỉnh ngộ của anh chàng trẻ con nghĩ đời toàn màu hồng này xem sao nhé ;;)

Cô ngủ cũng chẳng bao lâu, Dương Dương nghĩ vậy

Ác mộng liên tục ập đến, cô mơ thấy tiếng trẻ con khóc, mơ thấy mình và tên trộm bốn mắt nhìn nhau nhưng đến cuối cùng thì là cô gào khóc, lạc cả giọng mà gọi tên Lý Hách nhưng... quay đầu nhìn lại, cô lại thấy khuôn mặt tươi cười hạnh phúc của Lý Hách và Nghiêm Hân.

Cô vội mở bừng mắt, người đàn ông bên giường không phải là bác sĩ đáng tin cậy nữa mà là luật sư ác độc

Phát hiện Dương Dương đã tỉnh lại, Lý Hách vội đứng lên, bàn tay rộng lớn phủ lên trán cô, lau đi mồ hôi tứa ra vì ác mộng của cô

- Dương Dương, em có ổn không? Anh xin lỗi

Lại là xin lỗi, thật hối hận không ghi âm lại, trong ba năm hôn nhân anh đã nói xin lỗi bao nhiêu lần

Anh luôn nói xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi... mà cô thì mãi mãi tức giận, tức giận, tức giận... Anh rất kiên nhẫn, có thể tiếp tục cho cô cáu giận nhưng cô đã đi đến giới hạn, cô không bao giờ muốn nghe những lời xin lỗi của anh nữa

- Không sao.

Cô đáp, sau đó trầm nghĩ: đây sẽ là lần tha thứ cuối cùng

Thấy Dương Dương cự quạ định ngồi dậy, Lý Hách vội bước đến kê lại gối đầu để cô dựa vào cho thoải mái

- Anh không nhận được điện thoại, không biết em lại gặp chuyện nghiêm trọng như vậy

- Vâng, em biết, anh đang họp với Nghiêm Hân.

Cô gạt đầu đáp rất khách khí. Là họp hay ôn chuyện cô đều không dám chắc chắn, chỉ là cô không muốn cãi nhau mà cũng chẳng còn sức để cãi nhau

- Em biết Nghiêm Hân?

Anh nhíu đôi mày rậm, chăm chú nhìn vào đôi mắt của cô, có chút nghi ngờ

- Vâng, biết một chút. Anh đặc biệt phá lệ vì cô ấy mà nhận án li hôn, giữa hai người... có chút quá khứ

Cô vẫn nói rất khách khí bởi cô vẫn không chắc chắn được giữa bọn họ là quá khứ hay vẫn còn dư âm đến bây giờ

Lý Hách ngồi bên giường bệnh, cúi đầu, thở dài:

- Đáng lẽ anh nên sớm nói cho em biết

- Không sao đâu, chuyện nên biết em đều biết rồi

Về phần những chuyện không nên biết, thôi đi, cô cũng chẳng còn lòng dạ nào để truy cứu nữa

- Em hiểu lắm gì đó đúng không?

- Em nên hiểu lắm cái gì?

- Tình cảm của anh và Nghiêm Hân, anh thề, đó là quá khứ

Đồ ngốc, thề thốt rồi sẽ ứng nghiệm, anh không nên nói chắc chắn như vậy

Dương Dương nhìn lại Lý Hách. Xác định rồi lại xác định, anh quả thực là một người đàn ông rất tốt, biết rõ là không yêu nhưng vẫn không muốn nói những lời làm tổn thương cô. Dù chỉ cần xoay người là có thể nắm lấy bàn tay người anh yêu nhưng anh vẫn luôn do dự, chỉ sợ cô đau lòng.

Nói sang chuyện khác, cô hỏi anh:

- Lý Hách, có nhớ em đã từng hỏi anh, vì sao anh thích giúp đỡ những người yếu thế không?

Đó là chuyện rất phí công nhọc sức, giúp người yếu thế chẳng những đắc tội với những thế lực lớn mà bản thân còn chẳng có chút lợi ích thực tế nào

- Nhớ, anh đã trả lời rằng anh mong tất cả mọi người đều được hạnh phúc vui vẻ.

- Lúc đó em nói với anh, trên đời này có người vì hạnh phúc của người mà làm lý tưởng thì chỉ có hai, một là vĩ nhân, hai là Lý Hách.

Khi đó đang yêu đương, cái gì cũng có thể nói được, hơn nữa mỗi câu nói đều vô cùng chân thành, chẳng chút giả dối

- Anh nhớ

Khi đó anh đã nghĩ, nếu không lấy cô gái coi anh như vĩ nhân này thì anh còn có thể lấy ai?

Bọn họ nhanh chóng kết hôn, câu nói kia là mấu chốt.

- Nhưng anh thực sự cảm thấy ai cũng có thể được hạnh phúc, vui vẻ sao?

Dương Dương khe khẽ lắc đầu, cô nói tiếp:

- Không có đâu, A vui vẻ thì B sẽ không hạnh phúc. Như là cô gái bị tai nạn được bồi thường? Vậy lái xe sẽ không vui. Cô gái bị xâm hại giành được sự công bằng thì người cha mất nhân tính sẽ mất danh dự. Tình nhân vui thì vợ sẽ không hạnh phúc. Thế giới này sẽ không thể có chuyện mọi người đều được hạnh phúc đâu anh.

- Cho nên?

Anh không hiểu vì sao cô lại nhắc tới điều này

- Cho nên?

Anh không hiểu vì sao cô lại nhắc lại chuyện này

- Cho nên khi anh giúp người ngoài miễn phí, bọn họ vui vẻ thì em nhất định sẽ phải vì tiền thuê nhà, tiền lương tháng sau mà phiền não. Anh muốn giúp bạn gái cũ, cô ấy lấy được tự do thì em sẽ vì sự ghen tuông không lí trí mà đau lòng. Đây là điều khác biệt giữa chúng ta, em không đủ lương thiện, cũng không thể vì người khác hạnh phúc mà mình hạnh phúc, em không có cách nào tươi cười vì người khác mà quên đi sự đau khổ của mình, xin lỗi... Lý Hách, em không phải là anh.

Anh lắng lắng nghe, hồi lâu sau mới khẽ nói:

- Dương Dương, xin lỗi em

Anh nắm tay cô nhưng cô không nắm lại tay anh, bàn tay nhỏ bé của cô lạnh lẽo thấu đến tận tim anh.

- Đừng nói xin lỗi nữa. Em bắt đầu hận ba chữ “không sao đâu”. Thực ra em cảm thấy có sao, chẳng qua chỉ là em cố gắng tự thuyết phục mình rằng, người đàn ông này là do em chọn, tất cả “không sao đâu” đều là điều em phải thừa nhận. Nhưng mà... Lý Hách, lần này để em xin lỗi đi

Cô buồn bã nói tiếp:

- Xin lỗi anh, sự bao dung và thông cảm của em đã dùng hết, em muốn thử ích kỉ, bắt đầu làm những việc khiến mình được vui vẻ. Xin lỗi, mặc kệ anh và Nghiêm Hân có gì hay không thì em cũng không muốn để ý nữa. Xin lỗi, đi đến bước này đã là giới hạn của em, em không muốn tự miễn cưỡng bản thân phải đi tiếp

Cô đã nói rất nhiều, dùng phép so sánh, dùng hình dung từ, dùng rất nhiều nghệ thuật tu từ, cô muốn nói chuyện theo phương thức trần thuật văn dùng trong tiểu thuyết, không đơn giản để cho vị luật sư trước mặt này không tìm thấy điểm gì để công kích

- Dương Dương, rốt cuộc em muốn nói gì?

Anh càng nghe càng thấy không đúng, vội hỏi lại.

- Lý Hách, chúng ta chia tay đi, em không phải là đang buồn bực, giận dữ, cũng không phải do đến kì sinh lý. Giờ mỗi câu nói của em đều xuất phát từ những suy nghĩ nghiêm túc trước đó mà ra

Cô lại khôi phục vẻ bình tĩnh mà nhàn nhạt đáp

- Nói linh tinh! Sao không phải là tức giận. Khi biết chuyện của Nghiêm Hân em đáng ra phải xông đến mà hỏi anh vì sao chấp nhận giúp bạn gái cũ li hôn mà không chịu giúp bạn em... Chờ đã...ngày đó... hôm đó là đầu tháng...

Lý Hách phát hiện có chỗ không ổn, anh ngẫm nghĩ cẩn thận rồi xâu chuỗi tất cả sự kiện lại với nhau rồi chợt hiểu ra vấn đề

- Tiểu Triệu nói hôm đó em đến văn phòng hai lần, nói em ở quán trà Thanh Thủy chờ anh, mà A Hưởng và Giang Quốc Tân trước khi quay về văn phòng cũng đã đến đó mua đồ cho mọi người... Em nhất định là đã nghe Quốc Tân nói gì đó nên mới tức giận, mới cùng ngày đó mà yêu cầu anh giúp bạn em... không đúng, em chắc cũng không có bạn muốn ly hôn gì cả, em chỉ là thử anh xem có phải ngoài Nghiêm Hân ra thì anh sẽ không giúp bất kì ai ly hôn thôi.

Quả nhiên là luật sư tâm tư linh mẫn, chấp vạ những chi tiết vớ vẩn mà cũng có thể tìm ra chân tướng
Cô cẩn thận nhìn anh, chẳng hề phản đối

- Đã không có bạn muốn ly hôn thì cũng sẽ không có chuyến du lịch bất ngờ đó, như vậy hai hôm đó em đi đâu? Em không muốn gặp anh? Muốn tìm chỗ trốn để suy nghĩ cẩn thận đúng không?

Nói tới đây, anh đột nhiên nhớ tiếng radio trong bến xe điện ngầm và cô đột nhiên đòi đi vườn bách thú. Xong!

- Hôm đó em đã đi theo anh và Nghiêm Hân đến vườn bách thú đúng không?

Cô chỉ lạnh lùng cười, vạch trần hành động ngu muội của cô thì có gì vui với anh sao?

- Dương Dương, em hiểu nhầm rồi, vì để giành quyền giám hộ đứa bé nên anh phải thân thiết với nó thì mới khiến con bé hợp tác với anh lúc lên tòa, nói ra những lời cần thiết, hơn nữa anh còn muốn lấy được chứng cứ Vương Sùng Lâm đánh con

Cô ngừng cười, vẻ mặt suy sụp. Thuyết phục anh khó hơn tưởng tượng của cô rất nhiều

- Dương Dương, anh không muốn ly hôn, anh thích em, anh yêu em, rõ ràng là em biết điều này đúng không?

- Không cần luôn miệng nói yêu, em không muốn nghe những lời này nữa

Cô lạnh lùng nói

Đi theo đuổi người anh thật lòng yêu đi, đừng lúc nào cũng cố gắng gánh vác mọi trách nhiệm trên vai, em không muốn trở thành gánh nặng của anh. Đây là những lời cô tự nói với mình

- Không phải anh chỉ biết nói suông, anh thực sự yêu em, anh và Nghiêm Hân đã là chuyện quá khứ rồi, giờ anh giúp cô ấy chẳng qua chỉ như giúp bạn bè mà thôi

Bạn bè? Bạn từ thời phổ thông của anh muốn ly hôn anh giúp không? Thầy giáo ở đại học ly hôn anh giúp không? Cô của anh ly hôn, anh có từng giúp không? Người đàn ông nói năng bất nhất này càng chứng minh Nghiêm Hân chỉ là bạn bè thì lại càng khiến người ta cảm thấy anh đang chột dạ. Nhưng cô không muốn cãi cọ những chuyện này với anh

- Nhưng anh luôn đối xử với bạn bè tốt hơn vợ đúng không? Lý Hách, để em làm bạn của anh đi, em không muốn làm vợ anh nữa

Lời này của cô khiến anh cứng họng. Đúng không? Anh luôn đối xử với bạn bè tốt hơn vợ?

Hình như... đúng...

Quốc Tân thiếu tiền, anh lén lấy đi sổ tiết kiệm mà Dương Dương coi như bảo bối, không nghĩ tới nỗi khổ tiền bạc của cô. Bạn bè sinh nhật, anh cùng bọn họ hát hò vui vẻ nhưng lại để Dương Dương phải trải qua sinh nhật cô đơn lạnh lẽo, bàn đầy món ăn từ nóng chuyển lạnh, còn phải ngủ gật trước máy tính vì tiền thuê nhà tháng sau. Nghiêm Hân ly hôn, anh ở bên cô, nghe cô ta khóc lóc kể khổ mà cùng lúc đó, Dương Dương xảy thai, một mình nằm trên bàn mổ, hứng chịu nỗi đau cả về thể xác lẫn tinh thần

Anh... là một người chồng thất bại

Như bị ai đập mạnh vào gáy, tai ong ong, anh hoang mang, lo lắng nắm chặt lấy đôi bàn tay lạnh như băng của cô, vội vã nói:

- Đừng mà Dương Dương, anh biết sai rồi, anh sẽ sửa, anh sẽ đối tốt với vợ hơn với bạn, em có thể nhìn được đúng không? Thời gian này anh đang dần thay đổi rồi, một ngày nào đó anh nhất định sẽ trở thành người chồng tốt

Cô lắc đầu, không bị lời nói của anh đánh động, không muốn thỏa hiệp nữa

- Lý Hách, em không có người thân, em rất sợ ở một mình vậy mà ba năm qua, điều em cảm nhận được lại chính là sự cô độc, mỗi mết. Mỗi buổi tối, em vừa viết bản thảo vừa tự tưởng tượng anh đang ngồi bên em, lúc nào cũng có thể an ủi em. Mỗi lần đi qua trung tâm mua sắm, em không ngừng tự thuyết phục bản

thân, em không ham hư vinh, không cần dựa vào mấy món đồ hiệu để giữ thể diện. Mỗi lần nhìn thấy cảnh một gia đình quây quần bên mâm cơm em lại phải tự nói với mình, chồng em đang bận rộn vì người nghèo, em không thể kéo anh ấy ra khỏi những con người đáng thương đó được. Em không yêu tiền nhưng em sợ cảnh rỗng túi. Tuy rằng em độc lập nhưng cũng rất sợ cô đơn. Lý Hách, em không cố gắng được nữa, nếu cứ tiếp tục níu giữ cuộc hôn nhân này có lẽ em sẽ phát điên mất. Còn anh, nếu không phải bị em làm cho phải bỏ qua lý tưởng của mình thì cũng sẽ bắt đầu thấy thống hận hôn nhân. Bất kể là kết quả nào thì em cũng không muốn. Cho nên em quyết định, bất kể anh có đồng ý hay không thì em vẫn phải kết thúc cuộc hôn nhân này.

Về mặt cô vô cùng cương quyết... Anh rất sợ hãi, cảm giác lạnh lẽo không biết từ đâu ập tới, bủa vây tim anh. Anh kinh hoàng, thất thố, vô cùng e sợ, lo lắng, lần đầu tiên anh cảm thấy mất hết tự tin

- Anh không ly hôn đâu, tuyệt đối không!

Anh ôm cô vào lòng, hôn lên trán cô, hôn lên mắt cô, hôn lên đôi môi nứt nẻ của cô nhưng muốn chứng minh điều gì đó

Nếu những lần cô nói trước kia đều là nghiêm túc vậy thì lần này cũng sẽ như trước, anh sẽ có thể khiến cô hồi tâm chuyển ý. Anh không muốn rời bỏ cô, không muốn chia tay cô, anh thực sự yêu cô, có lẽ... yêu không đủ hoặc cách yêu sai rồi nhưng anh sẽ sửa, anh sẽ cố gắng, anh sẽ chứng minh...

Cô lắc đầu, hiểu rằng có nói gì nữa cũng vô dụng:

- Lý Hách!

- Anh đây!

- Anh lên đây, ôm em ngủ được không?

Yêu cầu bất ngờ này của cô khiến anh ngẩn ra.

Cái này có phải chứng tỏ rằng anh đã thuyết phục được cô? Cô sẽ không muốn ly hôn nữa? Đúng rồi! Dương Dương chính là người rất dễ mềm lòng, chỉ cần nói mấy câu là anh sẽ thuyết phục được cô, sau này anh sẽ biểu hiện thật tốt để cô hiểu rằng tình yêu anh dành cho cô không chỉ là những lời chót lưỡi đầu môi.

- Được!

Anh vội vã lên giường, ôm chặt cô từ phía sau, hai người nằm sát bên nhau trên chiếc giường đơn.

- Sau này đối xử với em như bạn bè đi, em rất nhớ những ngày tháng trước khi chúng ta kết hôn

Cô lặng lẽ nói

- Anh sẽ đối xử tốt với em, tốt hơn bạn bè nhiều

Cô mỉm cười không nói gì thêm, sau đó khẽ nhắm mắt lại, chuyên chú hưởng thụ cảm giác ấm áp mà anh mang đến.

10. Chương 10

CHƯƠNG 05

Dương Dương để lại tờ đơn xin li hôn rồi xách hành lý rời khỏi ngôi nhà cô đã gắn bó bao năm qua

Sau đó, cô đến công ty của cha chồng. Thư ký yêu cầu cô chờ một lúc rồi mới cho cô vào. Cô không nhanh không chậm đi vào, đứng thẳng trước bàn làm việc, cùng cha chồng bốn mắt nhìn nhau, cẩn thận nhìn rõ từng biểu cảm trên khuôn mặt ông.

Cô rất ít khi nhìn ông chăm chú như vậy, không, phải nói rằng đây là lần đầu tiên cô nhìn cha chồng một cách cẩn thận như vậy

Ông và Lý Hách trông rất giống nhau, lông mày đậm, mắt sâu mà đầy năng lượng, nhìn càng lâu lại càng bị hấp dẫn nhưng mà điểm giống nhau nhất chính là sự tự tin, như thể rằng cho dù trời sập thì bọn họ cũng không sợ

Cha chồng cô là một nhân vật mang tính truyền kì, trên thương trường chẳng ai là không biết đến câu chuyện kì tích của ông.

Cô vốn không mấy tin vào kỳ tích nhưng cô tin tưởng vào sự kiên định. Người đàn ông kiên định, có bản lĩnh thì trong hoàn cảnh khó khăn cũng sẽ bộc lộ được tài năng. Quá khứ của ông là sự nỗ lực lớn để có thể trở thành Lý Minh của ngày hôm nay. Lý Hách cũng là người đàn ông như vậy, tuy rằng anh không đi chung đường với ông nhưng cô luôn tin, Lý Hách có thể sáng tạo nên một kì tích khác.

Lúc Dương Dương quan sát ông, Lý Minh cũng quan sát cô. Cô không đủ bắt mắt, dung mạo so với người yêu cũ của Lý Hách đương nhiên là thua thảm hại. Bởi vậy nghe tin Lý Hách muốn kết hôn với cô, ông và vợ đã cùng nghĩ rằng đây là quyết định lúc nóng giận của Lý Hách.

Nhưng ba năm trôi qua, qua mỗi lần “không thể không” tiếp xúc, ông đã dần dần đồng ý rằng Lý Hách yêu Dương Dương không phải là chuyện bất ngờ, cô ấy là người phụ nữ đáng để được yêu thương, trân trọng.

Cô không đẹp nhưng thanh tú, thoải mái. Cô không đủ kiều diễm nhưng lại dịu dàng như nước. Có loại phụ nữ xinh đẹp như hoa nhưng cô lại giống như cỏ thơm trong rừng, càng tiếp xúc càng khiến người ta cảm thấy thoải mái cho nên tuy rằng ông không nói gì nhưng trong lòng ông đã chấp thuận cô con dâu này từ lâu

- Sao đột nhiên tới đây?

Ông rời khỏi bàn làm việc rồi đưa Dương Dương ra bàn trà ngồi

- Con muốn nói với cha một việc!

- Chuyện gì?

Cô nghiêng đầu, nghiêm túc nghĩ một hồi rồi mới nói:

- Con không hiểu Lý Hách, không hiểu vì sao anh ấy giúp người khác rồi sẽ thấy vui vẻ, cũng không hiểu vì sao không thu tiền của bọn họ mà anh ấy vẫn có thể cảm nhận được thành công. Nếu là con, con cần cơm no áo ấm, muốn lúc nào cũng có thể đến trung tâm thương mại shopping thỏa thích mới vui vẻ, muốn nhiều người khích lệ tác phẩm của con rất hay, ông chủ trả tiền nhuận bút cao mới có cảm giác thành công.

- Ý là lấy Lý Hách nên con không được ăn no mặc ấm, được vui vẻ như con mong muốn

Là mĩa mai sao? Cô nghĩ, đúng thế, thật quá mĩa mai cho mình khi xưa đã không biết trời cao đất rộng là gì mà vẫn dám dõng dạc nói: “Chồng của con con sẽ nuôi”

Cô cúi đầu khẽ gật, ngay cả mình cũng không nhận được mà muốn cười:

- Đúng thế, cho nên mọi người đều nói tình yêu mù quáng, che mờ lí trí, che mắt che tai khiến cho bản thân không nhận rõ được chân tướng sự thật, thị phi đúng sai.

- Cho nên? Hôm nay con đến là vì con đã không còn mù quáng vì tình yêu nữa?

Khả năng quan sát sâu sắc của cha chồng khiến cô hoảng sợ, sững sờ mất 2s. Đúng thế, nếu Lý Minh không phải là nhân vật có khả năng như vậy thì dựa vào cái gì mà chiếm được vị trí bây giờ. Cô cũng không già mồm, không che giấu, cười gật đầu đáp:

- Đúng thế!

- Vì sao? Đột nhiên phát hiện Lý Hách không phải là vĩ nhân như con tưởng tượng?

- Không! Anh ấy vẫn mãi là vĩ nhân, sự tồn tại của anh ấy khiến cho xã hội dối trá này còn chút công bằng

- Nó đã tốt như vậy thì sao không muốn tiếp tục mù quáng vì nó?

- Không phải cô gái nào cũng cần một ông chồng vĩ nhân. Hơn nữa, con cũng không có đủ thực lực đó, xấu hổ quá, mới qua ba năm ngắn ngủi mà con đã phải nuốt lời rồi

Năm đó, cô thẳng thắn, kiên quyết nói với Lý Hách trước mặt cha mẹ chồng rằng: “Kết hôn đi, em sẽ kiếm tiền, anh thì giúp những người cần sự giúp đỡ”

Giờ cô đã phải nuốt ngược những lời này vào trong, cô thật có lỗi, thực sự xin lỗi

Lý Minh cũng hiểu ý cô là gì

Trước kia, khi gửi trả chi phiếu về cho ông, cô đã nói với ông: “Trước khi kết hôn con đã nhận lời sẽ dùng hết sức để duy trì giấc mộng của Lý Hách chỉ cần con còn có khả năng. Nếu đến một ngày con không thể duy trì được nữa thì xin cha hãy tiếp nhận thay con”

Cô định không ủng hộ Lý Hách nữa?

Nhìn khuôn mặt tiêu tụy, tái nhợt của Dương Dương, nhìn sự sầu bi nơi đáy mắt cô, ông có thể hiểu. Đối với một người phụ nữ kiếm tiền vất vả phải ủng hộ một người chồng chỉ biết đốt tiền làm từ thiện thì là chuyện khó khăn cỡ nào. Ba năm, con bé đã rất cố gắng rồi

- Con dự tính sao?

- Đơn li hôn con đã kí, để ở nhà, tài sản giữa bọn con cũng không có nhiều, nhà con để lại cho anh ấy... Nhưng con nghĩ anh sẽ không cần, sau này anh chắc sẽ chuyển về nhà, đến lúc đó, xin cha mẹ hãy bao dung anh ấy, an ủi và tiếp tục ủng hộ anh ấy.

Nói xong, cô cúi người thật sâu về phía Lý Minh

Cô hiểu, một người làm cha, nhất là một người cha thành đạt như ông luôn mong mỗi con trai có thể kế thừa sự nghiệp của mình nhưng Lý Hách lại khiến ông rất rất thất vọng, đến độ nói ra miệng cũng thấy thật gian nan.

- Nếu để cha đỡ lấy gánh nặng văn phòng luật thì sao, con có thể không nghĩ đến việc ly hôn không?

Lời vừa nói ra, Lý Minh mới phát hiện, thì ra mình không chỉ đã nhận Dương Dương là con dâu mà còn mong cô sẽ là con dâu cả đời của mình

Cô mỉm cười, lắc đầu.

Quả nhiên, tất cả mọi người đều cho rằng tiền là vấn đề lớn nhất giữa vợ chồng cô

- Không đâu

- Vì sao? Con không còn yêu Lý Hách sao?

Yêu chứ, sao có thể không yêu, cô yêu anh đến tận tim gan, yêu đến tận máu thịt nhưng cô cũng tin, tình yêu không thể dựa vào những lời nói dối, sự trách nhiệm hoặc một bên tình nguyện mà có thể gắn bó mãi mãi. Cô không muốn lợi dụng sự áy náy của Lý Hách để đạt được mục đích của mình. So với việc khiến cho anh ấy phải hối hận về sau thì chẳng bằng kết thúc ngay tại đây.

- Yêu

Cô không nói dối, dưới con mắt sắc bén của cha chồng, mọi lời nói dối đều sẽ bị vạch trần.

- Đã như vậy thì sao không tiếp tục? Ông khẩn thiết hỏi.

Cô cúi đầu, suy nghĩ một lát rồi ngẩng đầu, đôi mắt trong veo nhìn ông mà đáp:

- Lý Hách là một người rất tốt, rất lương thiện, biết suy nghĩ vì người khác

Lý Minh bật cười. Không ngờ bị con mình quấy nhiễu ba năm mà cô vẫn có thể bình luận được câu này. Không biết cuối cùng là vì cô quá lương thiện hay vì cô chưa từng học cách phê phán người khác.

- Cha không biết là mình lại dạy nó tốt như thế

Dương Dương cười gật đầu:

- Cha quả thực đã dạy dỗ anh ấy rất cẩn thận. Anh ấy luôn suy nghĩ cho người khác trước rồi mới đến bản thân, luôn hi sinh mình để cho người khác được vui vẻ. Mà con nghĩ chỉ muốn tranh thủ hạnh phúc cho bản thân nhưng cũng không muốn anh ấy phải hi sinh

- Sao con biết là hạnh phúc của con cần đến sự hi sinh của Lý Hách đánh đổi?

Cô hít sâu một hơi, liếm liếm môi rồi mới chậm rãi nói:

- Nghiêm Hân đã quay lại, cô ấy nhờ Lý Hách giúp ly hôn

Cô thấy cha chồng sưng sốt. Lý Minh mất vài giây mới hoàn hồn. Vậy là ông cũng biết chuyện của Nghiêm Hân? Đúng rồi, nghe nói ông và mẹ chồng luôn cho rằng Lý Hách cưới cô là Lý Hách chịu thiệt, cô không nên thấy ngạc nhiên

- Lý Hách đồng ý?

Lý Minh bắt giắc nhíu mày. Ông hiểu được nguyên tắc của con mình, cũng hiểu con mình là người luôn giữ vững nguyên tắc, cho dù là cha mẹ cũng đừng mong có thể khiến anh thay đổi.

Như vậy, nó vì Nghiêm Hân mà phá lệ, điều đó có ý nghĩa gì ông cũng hiểu

- Đúng!

Cô yêu cầu sự chân thật, công bằng, tình yêu của cô không mong vương bận chút nghi ngờ. Cô thừa nhận mình rất phiền phức, hơn nữa bị bệnh ưa sạch sẽ thái quá với tình yêu

- Có lẽ chỉ là sự quan tâm dành cho bạn bè thôi, tình yêu đã qua rồi, chẳng có nghĩa gì cả.

Lý Minh thử nói đỡ con mình

Cô không cãi lại nhưng có lẽ cha chồng cô cần thêm chứng cứ rồi. Cô lấy trong túi ra những bức ảnh đã rửa rồi đưa cho ông

Ông xem những bức ảnh, Lý Hách cười rất vui, một người đàn ông, một người phụ nữ và một đứa bé tựa như một gia đình hạnh phúc. Ông là cha của Lý Hách, hẳn phải cãi cho con để tránh tiếng xấu ngoại tình nhưng bức ảnh này khiến ông phải á khẩu không trả lời được.

- Trong ảnh, Lý Hách rất vui vẻ, đó là hạnh phúc con không thể đem lại cho anh ấy. Ba năm chung sống, con hiểu Lý Hách là người dễ mềm lòng cỡ nào, anh ấy sẽ không nhẫn tâm làm tổn thương con. Bởi vậy đến cuối cùng, nếu không phải là anh ấy tự ép mình chặt đứt hạnh phúc thì sẽ là lừa dối con, cùng con là vợ chồng nhưng lại tìm kiếm tình yêu từ phía Nghiêm Hân. Bất kể là thế nào thì con cũng không muốn. Cho nên, con cứng rắn hơn anh ấy, con quyết định thay anh ấy. Cô nhàn nhàn đáp.

- Con quyết định ly hôn?

- Quyết định của con là mong anh ấy vui vẻ

Cô rất căm ghét bản thân mình khi nói ra những lời giả dối như vậy. Cái gì mà chỉ cần anh ấy vui thì tôi sẽ vui. Quá ngu xuẩn

Nhưng lời này dù giả dối nhưng lại có đạo lý, cô không thể nào nhìn được cảnh anh ấy gắng gượng hạnh phúc trước mặt cô, không thể đã biết rõ Nghiêm Hân có thể khiến anh bỏ qua nguyên tắc của mình mà vẫn tin tưởng rằng giữa bọn họ không có gì, càng không thể nào để mặc mọi chuyện phát triển, rồi đến một ngày mình sẽ thành oán phụ nực cười

- Không hối hận sao?

- Nếu hối hận có thể thay đổi được điều gì đó...

Cô yên lặng trong phút chốc rồi lại nhìn về phía ông, mắt lóe lên:

- Con nghĩ con không có quyền hối hận

- Nghĩ lại đi! Ông vẫn mong cô có thể hồi tâm chuyển ý.

Cô không trả lời, lại gắng hỏi ông:

- Cha sẽ ủng hộ anh ấy đúng không?

Lý Minh nhìn chằm chằm Dương Dương. Cuối cùng ông đã hiểu vì sao cô lại khiến người khác thấy thoải mái như vậy! Bởi vì cô không tranh giành vì bản thân điều gì, cô chỉ suy nghĩ cho người khác. Ở bên một người con gái như vậy, ai mà chẳng thấy vui vẻ, tự tại

Ông còn chưa trả lời thì cửa đã bị mở tung ra, người bước vào là Nhược Uyển vợ ông. Bà vừa vào phòng thì đã hưng phấn ồn ào:

- Đoán xem hôm nay ai tới tìm tôi? Là Nghiêm Hân, nó trông còn xinh đẹp hơn trước kia nhiều. Nó nói muốn quay lại với Lý Hách, hỏi chúng ta có phản đối không? Tôi nói, chúng ta không phải là loại cha mẹ cổ hủ, giờ là thời đại gì rồi, ly hôn kết hôn đâu phải là chuyện gì to tát, chúng ta coi trọng hạnh phúc của Lý Hách hơn...

Xem đi, ngay cả mẹ chồng cũng tán thành rằng Lý Hách và Nghiêm Hân ở bên nhau mới hạnh phúc, có thể thấy quyết định cũng không phải là cô phiến diện, chủ quan. Cô không đổ oan cho Lý Hách.

Biểu cảm của Lý Minh khác lạ khiến bà ta phát hiện có điều bất ổn, xoay người lại mới phát hiện Dương Dương đã ở đó. Như là khiêu khích, bà ta cười đến độ nếp nhăn hằn sâu:

- Nghiêm Hân người ta ấy mà rất biết cách làm người đó. Vừa gặp đã vung tay mua tôi túi xách hàng hiệu trị giá hai mấy vạn đó, nó rất hào phóng, sẽ chẳng keo kiệt mà đi tặng người ta cái gì mà khăn lụa rẻ rách ...

- Cảm ơn!

Lý Minh giận dữ quát, đây là lần đầu tiên ông mắng vợ trước mặt người khác

- Ông xã, ông... ông...!

Bà rất giận dữ, có chuyện gì bọn họ về nhà đóng cửa bảo nhau, sao ông ấy có thể quét sạch mặt mũi của bà trước mặt Dương Dương, muốn bà im thì bà sẽ im sao? Nghĩ cũng đừng nghĩ. Sao ông ấy lại bảo vệ Dương Dương như thế, chẳng lẽ ông ấy thực sự coi nó là con dâu? Quỷ tha ma bắt, chẳng phải luôn nói con được hạnh phúc mới là quan trọng nhất!

Dương Dương cũng chẳng có lòng dạ để nán lại nghe chuyện thị phi, cô đứng dậy gật đầu chào cha chồng rồi nói:

- Ngại quá, làm phiền ngài rồi, tôi đi trước. (Heo: Vì Dương Dương đã quyết định li hôn nên xưng hô lịch sự và xa cách)

Cô xoay người, cúi đầu chào mẹ chồng rồi chuẩn bị rời đi

Nhược Uyển vội đi tới chắn Dương Dương lại không cho cô đi:

- Dương Dương à, cô chắc tám phần không biết Nghiêm Hân là ai đúng không? Đó là đứa con dâu chúng tôi rất ưng ý, không chỉ thông minh, bằng cấp cao mà khí chất cũng rất tốt. Cuối cùng nó đã quay lại, còn nói sẽ cẩn thận bù đắp sai lầm trong quá khứ, muốn bắt đầu lại với Lý Hách...

- Rất xin lỗi! Cô kiên quyết cắt ngang lời mẹ chồng

Nhược Uyển kinh ngạc nhìn cô. Từ khi nào thì Dương Dương dám to gan ngất lời mình? Phản rồi? Đang định mở miệng mắng cô thì không ngờ Dương Dương đã nhanh hơn bà một bước mà nói

- Xin lỗi, tôi không phải là Dương Dương, tôi là Trình Tâm Di

Khẽ gật đầu, cô rời khỏi văn phòng

Bà nghe không hiểu nhưng Lý Minh đã hiểu. Ý của cô là cô đã không còn là người phụ trách việc khiến Lý Hách cảm thấy vui vẻ nữa rồi.

Lý Minh nhíu mày, mày nhăn lại tạo thành chữ xuyên () thật lớn. Ông không biết mất đi Dương Dương là hạnh phúc hay bất hạnh của Lý Hách?

- Nó uống nhầm thuốc à mà dám cãi lời tôi?

Nhược Uyên tức nghẹn nhìn bóng Dương Dương đang rời đi, bà vọt tới trước mặt chồng, giận dữ kể tội con dâu

- Nó chẳng uống nhầm thuốc gì cả, chỉ theo ý bà, buông tay rồi!

Lý Minh vỗ vỗ ngực mình, ông không hiểu tại sao mình lại có cảm giác buồn bã

- Buông tay? Nó muốn ly hôn với con sao? Vì sao? Hay là nó ngoại tình bị phát hiện? Tôi sớm biết nó không chịu nổi cô đơn mà, Lý Hách nhà chúng ta sẽ không bị nó trói buộc cả đời nữa rồi

Ngoại tình? Bị phát hiện? Lý Minh bất đắc dĩ đưa ảnh chụp đến trước mặt vợ:

- Bà tự xem đi

Bà cầm lấy những bức ảnh, lật từng tấm rồi ném tất cả xuống bàn, giận dữ nói:

- Cái này là sao? Bắt quả tang? Ngay cả giường còn không có thì chứng minh được cái gì? Nó định dùng cái này để uy hiếp chúng ta à? Có phải nó đòi ông tiền phí che giấu, nếu không thì sẽ hủy hoại danh dự của con chúng ta? Hừ, đừng có mà mơ, ông à, nửa phần tiền cũng không cho nó. Tôi sớm biết mà, nó căn bản chẳng yêu gì Lý Hách cả, chỉ nhằm vào tiền nhà chúng ta mà thôi.

- Bà nói đã đủ chưa?

LT Minh đau đầu day day huyết thái dương.

- Tôi đâu nói sai, tôi không tin tưởng nhất chính là loại đàn bà thấp kém đó. Nếu không có mục đích thì sao nó phải giả đáng thương như thế? Thế mà cha con các ông lại đều bị nó lừa. Nó là thả con săn sắt bắt con cá rô đó

Bà ta xì một tiếng. Cô con dâu này nhìn kiểu gì cũng không thể vừa mắt bà

- Nó không đòi tiền gì cả, phát hiện Lý Hách và Nghiêm Hân thì nó đã chọn lùi bước, chọn để cho con bà theo đuổi hạnh phúc của mình, cho nên nó đã để lại đơn ly hôn và nhà cho con bà rồi. Hôm nay nó đến đây là mong tôi có thể tiếp tục ủng hộ văn phòng luật của Lý Hách. Nghe hiểu gì chưa? Đừng có oan uổng người tốt, nó không như bà nghĩ đâu.

Không cần gì cả? Sao lại không cần? Nó ít nhất có thể thoải mái mà đòi bọn họ tiền cho văn phòng luật suốt ba năm qua hoặc là đòi bọn họ khoản tiền trợ cấp lớn.

Bọn họ cũng chẳng phải là không trả được. Thế này là sao, nhà bọn họ không bằng căn phòng cũ nát kia sao? Sao tự cho mình là vĩ đại thế làm gì. Huống chi con của bọn họ thì bọn họ sẽ ủng hộ, sao nó phải vẽ rắn thêm chân... Ý nghĩ đến đây thì bị chặn đứng, bà rớt cuộc không thể trách móc Dương Dương bằng những lời trái lương tâm nữa...

Lý Hách nhìn chằm chằm tờ đơn ly hôn trên bàn suốt gần ba giờ đồng hồ

Buổi chiều, lúc anh gọi điện thoại cho Dương Dương cô còn nghe máy, ngữ khí cũng không tệ, anh còn cho rằng mưa gió đã qua, bầu trời lại quang đãng.

Ai ngờ lúc anh về lại thấy nhà cửa đã quét dọn sạch sẽ mà không thấy bóng dáng của cô đâu. Anh vội gọi điện cho cô hỏi cô đơn ly hôn là có ý gì?

Cô nhàn nhạt đáp:

- Anh là luật sư, hẳn là hiểu hơn em chứ, lúc nào đến cục dân chính thì báo cho em biết

Cô không giận dữ, không cáu gắt, chỉ khách sáo có lệ rồi cúp máy. Sau đó anh lại gọi nhưng di động đã chuyển vào hộp thư thoại

Cô không tức giận nhưng anh lại tức giận!

Người vừa xảy thai hẳn là phải ở nhà chứ không phải đi làm cái gì mà li hôn. Huống hồ cô còn không khỏe, không nên tự làm mình mệt nhọc. Cô dọn dẹp nhà cửa thế nào, chẳng nhẽ cô cho rằng dọn dẹp rồi là có thể dọn sạch dấu vết cô từng tồn tại?

Sau đó anh phát hiện quần áo của cô đã không còn, giận càng thêm giận, cho dù muốn bỏ nhà đi thì chẳng lẽ không thể chọn lúc khác sao?

Ngay sau đó anh lại phát hiện không còn quần áo của Dương Dương, tủ quần áo cũng chẳng rộng thêm là mấy thì mới nghĩ, cô chưa từng tự mua quần áo mới cho mình. Quần áo của cô quá ít ỏi chẳng giống một người phụ nữ chút nào mà vest của anh hết bộ này đến bộ khác chật kín tủ. Bởi vì cô luôn nói dáng vẻ của đàn ông là niềm tự hào của phụ nữ.

Sự tức giận tiêu tan trong nháy mắt.

Xin lỗi... anh lại xin lỗi, anh có cần phải lấy máy tính để tính xem anh rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện có lỗi với cô?

Thứ nhất, quá bận rộn, luôn gạt cô sang một bên. Thứ hai, anh chỉ suy nghĩ cho người khác mà quên rằng vợ anh cũng cần sự quan tâm, chăm sóc của anh. Thứ ba, anh tiêu hết tiền của cô khiến cô luôn sợ hãi sự nghèo khó. Thứ tư, anh luôn khiến cô mệt mỏi, còn mình lại thoải mái đi làm người tốt... Cứ như vậy, anh phải viết bao nhiêu giấy mới có thể thống kê hết đây.

Điện thoại chợt vang lên, anh vội nhào qua nhận máy:

- Dương Dương, em ở đâu?
- Em không phải Dương Dương, em là em gái anh, Lý Vi.

Khẩu khí của cô rất tệ hại như thể bị người trong khắp thiên hạ trêu chọc

Trên thực tế, gần đây cô thực sự không được thoải mái, bởi vì người đàn ông cô yêu không được mẹ thích. Cô đã chứng kiến cảnh mẹ mình đối xử thế nào với người nhà mới mà bà không thích cho nên đánh chết cũng không đưa bạn trai về nhà. Mấy hôm trước cô còn kiên quyết mà nói muốn tự chủ cuộc sống của mình

Nhưng mẹ cô hiểu cô được nuông chiều thành quen, rửa bát đĩa thế nào cũng không biết thì sao có thể sống độc lập được nên bà cũng không sợ, rất yên tâm, không những không thỏa hiệp mà còn sẵn giọng nói: có bản lĩnh thì đừng mang theo đồ đạc gì, một mình tự ra ngoài mà sống.

Ngày đó cô chạy đến nhà anh trai nhưng anh trai đi vắng, là Dương Dương kiên nhẫn nghe cô trách móc. Dương Dương không bình luận gì nhiều, chỉ nói với cô một câu: “Một ngày nào đó em sẽ hiểu, cuộc hôn nhân không được người thân chúc phúc một mối cỡ nào”

- Giờ anh không có tâm tình nghe chuyện em và mẹ cãi nhau, không có chuyện gì anh cúp máy đây

Lần đầu tiên Lý Hách trở nên ích kỷ. Bởi vì Dương Dương bỏ nhà đi khiến suy nghĩ của anh trở nên hỗn loạn. Anh không có cách nào để cản thận suy nghĩ, thậm chí còn không có cách nào để tưởng tượng những ngày sau này mình sẽ sống thế nào.

Anh đập máy.

Ba giây sau điện thoại lại reo, anh ngồi phịch trên sofa không muốn nghe, một hồi, điện thoại chuyển sang chế độ thư thoại

- Anh ơi, mau nghe máy đi, không nghe thì anh sẽ hối hận đấy, lúc trưa em đã gặp chị dâu...

Nghe thấy hai chữ “chị dâu”, anh vội nhắc máy:

- Dương Dương đã đi tìm em?
- Đúng, trưa hôm nay chị ấy đến nhà xuất bản của bọn em bàn bạc với sếp, đã quyết định nhận công việc mà lần trước em đã nói
- Cô ấy đi bàn công việc? Cô ấy điên rồi sao, nhà thiếu tiền đến thế sao? Cô ấy vừa xẩy thai, phải ở nhà nghỉ ngơi cho tốt...
- Cái gì? Chị dâu bị xẩy thai?

Tiếng kêu sợ hãi của Lý Vi kích thích màng tai của anh:

- Vì sao chị ấy bị xảy thai? Đã biết chị ấy mang thai thì anh nên bỏ bớt công việc mà ở cùng chị ấy, sao có thể để chị ấy bị xảy thai được? Chị dâu luôn mong muốn có con, nếu không phải hai người quá nghèo...

Cô thở dài, Lý Hách không nói gì thêm. Hai anh em dùng dằng bên điện thoại.

Hai phút sau, Lý Vi hít vào rồi lại thở ra, ép bản thân bình tĩnh, châm chọc sẽ đã kích người hơn là trách mắng, vì thế cô lãnh đạm nói:

- Anh nói là nghỉ ngơi? Đang nói nhảm à? Rốt cuộc thì anh có biết rằng nhà anh nghèo cỡ nào không? Anh có biết không, bác sĩ từng chẩn đoán ra chị dâu có khuynh hướng bị lao lực? Anh có biết không, năm trước vì tiền thưởng tết của nhân viên của anh mà chị ấy lại có suy nghĩ kì lạ, chị ấy hỏi em là nếu chị ấy đi xin viện trợ thì có thể đem tiền về nhà trước giao thừa? Lý Hách, anh là đồ trứng thối, chị dâu mù mắt mới yêu anh!

Những câu hỏi “anh có biết không?” liên tiếp của em gái khiến anh há hốc mồm.

Viện trợ... Anh nào biết, anh cho rằng Dương Dương nổi tiếng như vậy, tiền nhuận bút hẳn là rất cao, cô kêu nghèo chẳng qua chỉ là không thích việc anh không thu phí của khách hàng, chỉ là muốn nịnh, muốn làm nũng, làm cho anh hiểu rằng cô đã vì anh mà làm bao nhiêu việc. Anh cho rằng cô kêu ca chỉ là giả, cũng như nói muốn chia tay vậy... Thì ra là thật, toàn bộ là thật, chỉ là anh chưa từng coi lời cô ra gì.

Quá mệt mỏi? Đúng, anh biết cô rất vất vả, cô luôn ngủ gật trên bàn máy tính nhưng cô nói đêm khuya sẽ khiến mạch văn tuôn trào, anh lại ngây ngây ngô ngô mà tin.

Chết tiệt, anh luôn làm cho cô cảm thấy mình là người xấu, luôn dùng mồm mép lạnh lợi ép cô thừa nhận rằng cô là quỷ thực dụng, anh lợi dụng sự lương thiện của cô mà yêu cầu cô mọi thứ, anh là thằng khốn nạn.

- Giỏi quá nhỉ, bị xảy thai rồi mà vẫn phải đi làm. Lý Hách, anh đúng là đồ khốn kiếp, nếu anh không phải là anh trai em thì em đã nguyện rửa anh xuống địa ngục rồi, đồ đàn ông thối tha!

Lý Vi không khống chế được, biết rõ là mĩa mai có tác dụng hơn chửi bới nhưng cô vẫn không nhịn được mà gào ầm ỹ vào điện thoại.

- Khó trách cô ấy muốn ly hôn...

Giọng anh trầm xuống, từ đáy lòng dâng lên cảm giác áy náy vô hạn

- Ly hôn? Tốt quá, cuối cùng chị dâu đã có được quyết định sáng suốt rồi.

Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ly hôn anh là quyết định sáng suốt sao? Anh luôn luôn cho rằng mình là người tốt, thì ra ở trước mặt Dương Dương anh chẳng chỉ là một kẻ xấu không hơn không kém, so với tên trộm kia thì anh còn đáng ghê tởm hơn

Sau khi Lý Vi giận dữ gác máy, Lý Hách vùi đầu vào gối ôm, cả người co lại như con tôm

Quyết định sáng suốt? Ly hôn với anh lại là quyết định sáng suốt?

11. Chương 11

Lý Hách, thằng khốn nạn như mày rốt cuộc đã làm những gì để đến cả ngay em gái mày cũng muốn mày xuống địa ngục!

Điện thoại lại vang lên, Lý Hách không nhận, anh đang tự trách mình đến độ không còn sức để nghe Lý Vi trách cứ thêm nữa.

Điện thoại lại chuyển qua hộp thư thoại: “Đây là nhà Lý Hách và Dương Dương, chúng tôi giờ không tiện nghe điện thoại, xin hãy để lại số điện thoại và tin nhắn, lúc về chúng tôi sẽ liên lạc ngay lập tức”

Tút... tut...

- Lý Hách, là cha đây, hôm nay Dương Dương đã đến tìm cha. Con nhìn đơn ly hôn rồi thì chắc cũng đoán được mục đích của con bé. Con bé nói con là vĩ nhân, sự tồn tại của con làm cho xã hội vốn bất công có được chút công lý. Nó hi vọng cha tiếp tục ủng hộ lý tưởng của con. Cha đồng ý rồi, về sau hàng tháng cha sẽ đưa chi phiếu đến văn phòng luật, con tiếp tục làm việc con cho là đúng đi. Về phần công ty cha thì chờ đến khi cha không làm được nữa thì sẽ giao cho người có chuyên môn, con không cần lo lắng. Dương Dương thuyết phục cha rằng mỗi người đều có trách nhiệm trời ban, cha không có quyền bắt con phải chịu trách nhiệm với sự nghiệp của mình. Yên tâm, Dương Dương nó không oán giận gì con cả. Nó chọn để cho con đi tìm hạnh phúc của mình, nó nguyện ý rút lui. Chỉ là cha không hiểu, thực sự đáng vì Nghiêm Hân mà bỏ qua Dương Dương sao? Bỏ qua Dương Dương rồi, có lẽ đó sẽ là điều khiến con hối hận nhất đời? Giờ cha mẹ đã không thể quyết định gì với hôn nhân của con cái nữa, với Nghiêm Hân cha cũng không có thành kiến. Cha chỉ tiếc, tiếc vì đã mất một nàng dâu hiền. Nếu Nghiêm Hân thực sự là lựa chọn cuối cùng của con thì đưa nó về nhà đi, cha mẹ sẽ chúc phúc cho con.

Những lời của cha đập ong ong bên tai anh.

Không đúng, nếu Dương Dương lựa chọn rằng muốn anh được vui vẻ thì cô phải ở bên anh mới đúng. Nghiêm Hân không phải là lựa chọn cuối cùng của anh, lựa chọn cuối cùng của anh là Dương Dương. Anh đã nói rất nhiều lần rằng anh yêu cô, vì sao cô không hiểu, đến cả cha cũng không hiểu?

Đầu như bị cối đá nghiền nát, suy nghĩ của anh hỗn loạn cùng cực. Anh chỉ hiểu rằng, anh không có cách nào buông tay, cho dù Dương Dương rời bỏ anh là lựa chọn chính xác nhất

Lý Hách buông gối, thở sâu không khí không có hơi thở của Dương Dương, anh đột nhiên cảm thấy thật cô tịch. Nhìn phòng khách vắng bóng Dương Dương, ngực anh như bị đè nén lại, anh mở mắt nhìn lại căn nhà đã ở suốt ba năm qua, anh không hiểu vì sao không gian vốn quen thuộc lại đột nhiên trở nên xa lạ như vậy?

Vì sao? Vì sao bọn họ đều tin rằng anh ở bên Nghiêm Hân mới vui vẻ? Vì sao Dương Dương không tin tưởng anh? Chẳng lẽ anh khiến cô thấy không an toàn?

Chuông cửa vang lên, không bị lừa nữa, Lý Hách biết rõ người đến tuyệt đối không phải là Dương Dương.

Anh nên sớm hiểu rằng khi cô không gây rối, cãi cọ, chỉ dùng một câu “không sao” để kết thúc mọi chuyện, khi cô gặp kẻ trộm, khi cô xảy thai mà không có anh ở bên; khi cô đối diện với Nghiêm Hân, lòng có hiểu lầm nhưng cũng không đòi anh giải thích... với anh cô đã mất hết mong chờ.

Chuông cửa tiếp tục vang, Lý Hách đấm đấm trán đang đau nhức, đi ra mở cửa. Thật bất ngờ, ngoài cửa là Nghiêm Hân, cô ta mang một chai rượu vang đến cửa

- Nghe nói anh ở nhà một mình, chắc sẽ nhàm chán, anh đã phá lệ vì em, em nghĩ rằng nên báo đáp mới đúng

Cô nháy mắt một cái thật xinh đẹp với anh, vẻ nghịch ngợm y như trong quá khứ. Lúc đó, cô chỉ cần nháy mắt một cái là anh sẽ nhào tới ôm chặt cô mà nói: “Em là cô gái đáng yêu nhất thiên hạ này”

Bà Lý nói, Lý Hách đã chia tay vợ

Điều này với cô ta mà nói chính là một tin tuyệt vời. Lý Hách rất lương thiện, cho dù bọn họ nói lại tình xưa thì anh cũng sẽ tuyệt đối không bỏ vợ. Giờ chuyện đã có thay đổi rồi. Cô ta biết anh là người tốt, rất tốt, năm ấy cô ta đã rất quá đáng với anh nhưng anh chẳng hề ghi hận trong lòng cho nên bây giờ cô ta mới quay đầu tìm anh

Nhìn Lý Hách cô ta mới biết mình ngu ngốc cỡ nào. Không hiểu vì sao khi đó lại buông tay anh mà chọn người đàn ông khác. Có lẽ vì cô ta không sớm biết anh có một người cha giàu có? Cũng có lẽ vì cô ta sớm nhìn ra anh không phải là người có thể làm nên sự nghiệp lớn, đem lại cho mình cuộc sống giàu có?

Tuổi trẻ thật ngu ngốc, cho dù muốn buông tay cũng nên điều tra gia thế bối cảnh của người ta trước, dù anh và người nhà cắt đứt thì sao, tiền của cha mẹ sớm muộn gì chẳng ở trong tay con mình

Lý Hách lẳng lặng nhìn Nghiêm Hân, đáy lòng anh vẫn còn đang nghĩ, anh và Nghiêm Hân thực sự chẳng thể có gì hơn, anh chỉ là giúp đỡ cô lúc cô cần mà thôi

Nghiêm Hân thấy anh không nói, đi lách qua anh mà vào nhà, thay dép lê của Dương Dương rồi đi vào phòng khách, tìm được hai chiếc ly rồi ngồi lên sofa

Lý Hách đứng ở cửa, lẳng lặng mà nhìn hành động của cô ta

Rượu vang... Lúc vừa kết hôn trong tủ cũng có mấy chai, mỗi lần anh thắng kiện bọn họ đều uống rượu chúc mừng. Về sau uống hết rồi nhưng cũng không mua thêm. Anh hỏi Dương Dương, cô nghiêng đầu suy nghĩ cả buổi, mới trả lời: “Rượu vang đắt lắm!”

Trước khi kết hôn cô sống rất thoải mái nhưng sau khi kết hôn, vì chuyện anh muốn làm mà một tác giả nổi tiếng chỉ có thể sống cuộc sống nghèo khổ, còn hỏi Lý Vi việc xin trợ cấp. Như có hàng vạn cây kim châm vào tim anh, đau đến nhăn mặt

- Hách, sao không vào?

Lúc Nghiêm Hân vẫy tay với Lý Hách thì phía sau lại có một tiếng nói truyền đến

- Lý luật sư, anh biết bọn em tới hay sao mà lại đứng ngoài này chờ?

Lý Hách quay đầu, mọi người trong văn phòng luật đều tới, Giang Quốc Tân, A Hưởng, Tiểu Triệu, Tăng Tiểu Muội đều có mặt. Bọn họ tay xách nách mang, trông có vẻ là muốn đến nhà Lý Hách tụ tập nấu lẩu, nhậu nhẹt

Phát hiện thấy Nghiêm Hân ở trong phòng, Giang Quốc Tân tiến lên trước, hung hăng đạp vào cẳng chân Lý Hách, đau đến độ Lý Hách cong người lại

Thực sự rất tức giận, tuy rằng Lý Hách gặp đúng người sai thời điểm nhưng... Cô ta là Nghiêm Hân, ai dà, lúc trước cô ta đã đối xử với Lý Hách thế nào, chẳng lẽ Lý Hách đã quên? Cho dù Lý Hách lương thiện không so đo nhưng Dương Dương thì phải làm sao? Cô ấy làm mọi chuyện vì Lý Hách, là đàn ông, chỉ cần có chút lương tâm thì đều sẽ cảm động!

A Hưởng vừa thấy Nghiêm Hân thì lập tức phát hỏa. Thế này là sao, vợ vừa ra khỏi nhà thì tình cũ đã “xâm môn nhập hộ” (kiểu chiếm nhà), căn nhà này vẫn là cha mẹ chị dâu để lại, người đàn bà kia dựa vào cái gì mà dám bước vào đây?

Anh xông lên định chửi ầm lên với sếp nhưng Tiểu Triệu vội ngăn lại

Tăng Tiểu Muội luôn bình tĩnh đứng bên đánh mắt ra dấu cho bọn họ rồi cười khê hai tiếng, đi vào trong nhà

Hừ, phụ nữ phải để phụ nữ trị. Bà chủ khinh không thèm đấu nhưng vẫn còn có cô

Cô đi đến trước mặt Nghiêm Hân, cười cười nói:

- Nghiêm tiểu thư, cô nhất định là không biết văn phòng chúng tôi có quy định: tuyệt đối không được lên tiếp xúc với khách hàng, nếu vụ việc của cô có vấn đề thì mời cô ngày mai đến văn phòng của chúng tôi rồi bàn

- Hôm nay tôi đến không phải là với thân phận khách hàng mà là thân phận bạn cũ

Nghiêm Hân tuy mỉm cười nhưng mắt sắc như đao. Đứa con gái này quá vớ vẩn, chuyện riêng của sếp mà cũng dám quẩn

Tăng Tiểu Muội vươn tay trái qua eo, tay phải chống lên tay trái rồi tự vỗ vỗ khuôn mặt trẻ trung của mình

- À à, thế lại càng không được, nam nữ hữu biệt (nam nữ khác nhau), đàn ông đã kết hôn trên cổ buộc sợi dây thừng, vẫn là mời Nghiêm tiểu thư về nhà sớm đi. Hôm nay bà chủ của chúng tôi không ở đây, nếu ông chủ vì chuyện này mà bị tiếng xấu thì sẽ ảnh hưởng đến danh dự của văn phòng, sẽ rất bất lợi với chúng

tôi đó. Lần sau nếu muốn đến thì mời Nghiêm tiểu thư thăm dò một chút xem bà chủ của chúng tôi có nhà hay không. Hơn nữa...

Giọng điệu của cô rất ra vẻ, ánh mắt nhìn Nghiêm Hân từ đầu đến chân một hồi rồi cười nói:

- Ngàn vạn lần đừng tự trang điểm mình giống như gái ở khách sạn, bằng không người ngoài còn cho rằng sếp của chúng tôi gọi cave đấy.
- Cô! Đừng quên tôi là khách hàng lớn của các người

Nghiêm Hân giận dữ, thở hển hển

Tằng Tiểu Muội nhìn cô ta bằng ánh mắt thương hại nhưng lại cười rất vô tội:

- Chắc chắn chắc, thật đáng thương, tuổi còn trẻ mà đã mắc chứng mất trí nhớ. 38s trước còn nói mình không dùng thân phận khách hàng mà đến, giờ lại thành khách hàng rồi? Cô có cần nhanh chóng thuê người hầu không, sau này còn giúp cô đi đổ bô chứ

Tiểu Triệu và A Hưởng nhìn nhau. Không ngờ Tăng Tiểu Muội nhà bọn họ lại lợi hại như vậy

- Cậu có chắc Tăng Tiểu Muội học kế toán chứ không phải học diễn xuất không? A Hưởng khẽ rĩ tai hỏi Tiểu Triệu

Tiểu Triệu nhún nhún vai, rồi ra dấu im lặng, cậu đang muốn xem kịch vui.

- Cô có thân phận gì mà dám nói chuyện với tôi như thế?

Nghiêm Hân giận dữ chỉ tay vào người Tăng Tiểu Muội mà quên mất “khí chất cao quý” của mình

- Tôi sao? Tôi là đóa hoa duy nhất trong văn phòng luật, chức vị tuy bình thường nhưng tất cả bọn họ đều phải nghe tôi, có khi tôi gọi Lý luật sư là sếp, có khi lại gọi là “oppa”, cô có hiểu tiếng Hàn không?

Tăng Tiểu Muội dương mày. Cô đâu có nói dối, tiền lương là do cô phát, bọn họ đều cố gắng nịnh bợ cô. Đám đàn ông kia ai cũng lớn tuổi hơn, gọi oppa cũng đâu sai. Chẳng qua... cô nói như vậy là cố ý, cố ý để Nghiêm Hân hiểu lầm cô và Lý Hách có “quan hệ chặt chẽ”

Cô là em gái Lý Vi của Lý Hách? Nghiêm Hân nhú mày. Cô em chồng tương lai đứng về phía Trình Tâm Di?

Tăng Tiểu Muội đi đến bên Lý Hách rồi ôm lấy tay anh, học theo mấy cô gái trên mạng mà chớp chớp đôi mắt to, cười vô cùng ngây thơ

Cô dựa đầu vào cánh tay Lý Hách rồi nói:

- Oppa, chị dâu hôm nay bận việc, chị ấy sợ không về kịp nên bảo mấy người bọn em đến cùng ăn cơm với anh, tiện thể đánh đuổi hồ ly tinh. Còn anh thì sao, đừng có mà đàn mặt ra thế chứ, thiên hạ này có ai không biết anh yêu chị dâu cỡ nào. Bọn em đến thay anh hóa giải hiểu lầm, bảo vệ sự trong sạch đó

Tiểu Triệu cười, đi đến bên cạnh bàn, dùng kỹ xảo hoàn mỹ của mình mà đổ hai ly rượu vang về bình rồi mỉm cười nói:

- Nghiêm tiểu thư, đây là rượu ngon, chúng tôi rất muốn giữ lại uống nhưng có chút lo lắng... lo rằng bên trong có thuốc mê, cô vẫn nên mang về tự uống đi

A Hưởng đẩy mọi người ra, mở ra một “con đường thanh thanh” rồi vươn tay nói:

- Chị Nghiêm Hân, đi thông thả

Nghiêm Hân thở sâu, cô ta không ngu ngốc, cũng có tôn nghiêm của mình. Có lẽ hơi nóng vội nhưng cô sẽ không nhận thua như vậy. Muốn đấu sao? Được lắm, để rồi xem, cô ta không tin mình sẽ thất bại trong tay mấy kẻ này, cho dù là Lý Vi cũng đứng về phía Trình Tâm Di.

Cô ta cười nhạt rồi nói:

- Được rồi, tôi sẽ không quấy rầy mọi người liên hoan, tôi đi trước, mai lại gặp, em gái nhỏ, hẹn gặp lại.

Em gái nhỏ? Cả người Tăng Tiểu Muội nổi da gà, cô vội lắc lắc đầu, vai run run như muốn xua tan cảm giác rùng mình này

Cửa đóng lại, A Hưởng vỗ tay hô lớn:

- Thắng rồi!

CHƯƠNG 06

Đối với trò khôi hài này, Lý Hách nhìn mà chẳng để ý, như thể mặc kệ Nghiêm Hân hay ai làm gì cũng chẳng liên quan tới mình. Lúc cửa khép lại, anh như nhớ ra điều gì mà đi vào phòng, tự nhốt mình trong đó, bỏ lại một đám người đang đứng bên ngoài

- Quốc Tân, anh thực sự cho rằng ông chủ vẫn còn tình cảm với Nghiêm Hân, để ý đến đoạn tình cảm còn nhiều khúc mắc đó?

Tiểu Triệu nhìn cánh cửa vừa đóng sập lại. Nếu hai người thực sự vẫn còn tình cảm thì biểu hiện của sếp có phải là đã quá lạnh lùng?

- Đương nhiên, sau khi xuất ngũ, lúc mọi người trong nhà tìm đối tượng cho cậu ấy cậu ấy chẳng từ chối một ai, còn nói nếu chẳng phải là Nghiêm Hân thì ai mà chẳng được, có thể thấy cậu ấy dành cho Nghiêm Hân tình cảm sâu đậm cỡ nào

Với điều này, Giang Quốc Tân không hề nghi ngờ. Tuy anh ủng hộ Dương Dương nhưng đàn ông mà, thứ không có được mãi mãi là thứ tốt nhất. Thứ hai, Nghiêm Hân trông cũng rất hợp khẩu vị của đàn ông

- Đúng vậy, tháng trước ngày chị Dương Dương đến văn phòng luật, bởi vì em rất ghét Nghiêm Hân nên mới cố ý xông vào muốn nói là chị Dương Dương đã đến, không ngờ lại thấy Nghiêm Hân đang dựa vào lòng sếp mà khóc lóc. Nếu nói giữa bọn họ không còn tình cảm thì em cũng không tin

Tăng Tiểu Muội nhớ tới cảnh hôm đó mà đột nhiên cảm thấy tiền Dương Dương đưa tới thật sự là nóng bỏng tay

- Nhưng Lý luật sư của chúng ta lúc nào cũng nhắc đến “vợ yêu”, chẳng lẽ là nói dối?

A Hưởng nghi ngờ

- Được rồi anh đi vào hỏi cho rõ ràng, mọi người đợi đó.

Giang Quốc Tân xung phong

Anh ta đi tới phòng ngủ, gõ cửa nhưng không có tiếng đáp lại, anh mở cửa đi vào, phát hiện Lý Hách đang nhìn tủ quần áo mà ngẩn người

Anh hắng giọng rồi nói:

- Là Dương Dương gọi điện đến bảo bọn mình đến với cậu.

Nghe vậy, Lý Hách vội quay đầu:

- Cậu nói là Dương Dương gọi điện cho mọi người?

- Đúng, cô ấy sợ hôm nay cậu tâm tình không tốt nên hỏi bọn mình có thể đến tâm sự với cậu không. Sao cậu lại không vui? Cãi nhau với Dương Dương?

Anh suy sụp ngồi đó, hai tay bưng mặt:

- Dương Dương bỏ lại đơn ly hôn rồi đi rồi

Giang Quốc Tân nghĩ một lát rồi cố lấy dũng khí thử nói:

- Thế chẳng phải vừa khéo, cậu ly hôn, Nghiêm Hân cũng ly hôn, hai người sẽ được quang minh chính đại mà ở bên nhau

Lý Hách đang bực bội không có chỗ xả, lời Giang Quốc Tân nói vừa vắn xé toạc một lỗ hổng, như khiến anh bùng nổ

- Đến cả cậu cũng nói thế? Mọi người uống nhầm thuốc gì thế, vì sao ai cũng cảm thấy mình và Nghiêm Hân có cái gì? Bọn mình cùng nhau hẹn hò hay là biểu hiện tình yêu cuồng nhiệt gì sao?

Anh đem cơn giận trút lên đầu bạn thân khiến Giang Quốc Tân hoảng hốt vội rút người lại. Hix, người này mới uống nhầm thuốc, hung hăng quá đi mất. Thậm chí lúc chia tay Nghiêm Hân cũng chẳng khùng bỏ đến mức này.

- Chẳng phải cậu đã ngoại lệ vì Nghiêm Hân đấy sao? Cậu vốn chẳng bao giờ nhận những vụ ly dị cả
- Mình chỉ muốn giúp bạn cũ thôi

Nhìn cô ấy khóc lóc thảm thương như vậy anh không thể từ chối. Năm đó, nếu anh không giấu diếm gia thế của mình thì có lẽ cô ấy sẽ không vì tiền mà chọn Vương Sùng Lâm. Với cuộc hôn nhân thất bại của cô ấy, anh có cảm giác áy náy, hơn nữa quan trọng không phải là việc ly hôn mà anh muốn giúp cô ấy đòi quyền giám hộ với con. Bảo anh trở mặt nhìn đứa bé ở lại bên người cha vũ phu thì anh sao chịu được

- Vậy... nếu mình muốn li hôn cậu có giúp không?

Câu hỏi của Giang Quốc Tân khiến anh á khẩu không trả lời được.

- Nếu giữa cậu và Nghiêm Hân không có gì thì cậu có nói chuyện này cho Dương Dương biết không? Nói với cô ấy rằng cậu có ngoại lệ cho “bạn gái cũ”; nói với cô ấy, vì giúp bạn gái cũ thắng kiện mà cậu phải đưa hai mẹ con Nghiêm Hân đi chơi vườn bách thú; nói với cô ấy, bạn gái cũ của cậu vì quá đau lòng nên mới nhào vào lòng cậu mà khóc lóc

Mỗi một câu nói của Quốc Tân khiến mặt anh tái đi một phần

- Những việc mình làm thật dễ gây hiểu lầm?
- Thế à? Hay là cậu đang cầu trời khấn phật cho mình gặp may, vừa giấu được vợ lại vừa cùng tình cũ ôn lại kỉ niệm ngọt ngào
- Cậu nói gì thế, mình là loại người này sao?

Lý Hách bực tức nói. Anh chưa từng nghĩ sẽ cùng Nghiêm Hân có bất kì điều gì khác.

- Cho nên những việc cậu làm vì Nghiêm Hân đều là xuất phát từ đạo đức luật sư? Được rồi, mình hiểu rồi, lúc về mình sẽ nói trước với vợ cho rõ ràng.

Giang Quốc Tân bấu môi, cọt nhả nói

- Cậu nói lại cho rõ xem nào, lời này là có ý gì
- Dù sao vợ mình luôn mong mình thi được bằng luật sư, làm luật sư nổi tiếng. Mình phải về nói với cô ấy, sau khi mình làm luật sư rồi, nếu đương sự dựa vào lòng mình khóc thì cô ấy không được tức giận, đương sự của mình nhân lúc cô ấy đi vắng mà ăn mặc khiêu gợi đến nhà uống rượu với mình thì cô ấy cũng không được tức giận. Mặc kệ người đó có phải là bạn gái cũ của mình hay không bởi vì là cô ấy muốn mình làm luật sư.

Lý Hách nghe hiểu, chuyện anh cảm thấy “chả có gì” thì ở trong mắt người khác chính là có quỷ. Bất luận anh có tự thanh minh thế nào cũng là vô dụng. Giấu diếm quá khứ là sai, biết rõ Nghiêm Hân cố ý nhưng lại làm như không biết cũng là sai. Tình ngay lý gian, chúng khẩu đồng từ nhà sư cũng chết, mặc dù anh chẳng có ý đó nhưng lại thành ra không ra gì.

- Mình không cho rằng cậu sai, nếu cậu còn yêu Nghiêm Hân, muốn ở bên cô ấy, con người mà, người không vì mình trời tru đất diệt. Mình là bạn của cậu, cho dù mọi người có chửi bới cậu cỡ nào thì mình vẫn ủng hộ cậu. Nhưng nếu người cậu yêu là Dương Dương thì đừng phí thời gian ngồi đây hối hận nữa. Ra ngoài đi, chúng ta cùng nhau bàn bạc xem làm thế nào để Dương Dương chịu hồi tâm chuyển ý. Nhưng điều kiện tiên quyết là cậu phải suy nghĩ nghiêm túc, rõ ràng, không được chần chừ bởi vì đến cả đơn ly hôn cũng đã kí có nghĩa là Dương Dương đã hạ quyết tâm bỏ đi rồi. Nhưng Nghiêm Hân lại hạ quyết tâm muốn hợp lại với cậu nên mới nhân lúc Dương Dương đi vắng mà đến đây. Hơn nữa bọn mình đều có giác quan thứ sáu của người làm luật, nếu Nghiêm Hân không nịnh hót người nhà cậu thì cô ấy sẽ không nhanh chóng biết được cậu và Dương Dương có vấn đề như vậy.

Giang Quốc Tân vỗ vỗ bả vai Lý Hách rồi đi ra ngoài nhưng vừa mở cửa thì đã có tiếng ồn ào...

Anh liếc mắt ra dấu với bọn họ, ba người Tăng Tiểu Muội vội vàng đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi hiện trường

Sau đó mọi người chen chúc trong phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, hợp lực nấu lẩu

Tăng Tiểu Muội dùng muôi lớn khuấy canh, giận dữ nói:

- Ly hôn, đã nghiêm trọng đến thế rồi sao? Chúng ta đều chẳng biết gì cả
- Chị dâu không gây rối thì làm sao chúng ta biết được?

Tiểu Triệu thở dài, gặp phải bà vợ không thích gây lộn thực sự chẳng biết là may hay rủi đây

- Mấy hôm trước chị dâu xảy thai, Lý luật sư còn cùng Nghiêm Hân ăn cơm trong phòng họp, nghĩ đến đây tôi lại thấy bức mình thay cho chị dâu. A Hưởng nói tiếp.

Lúc đó, anh hẳn là nên đi vào báo với Lý luật sư là chị dâu gọi điện, có việc khẩn cấp thì sẽ không phải đến lúc cảnh sát tới nơi báo thì Lý luật sư mới biết trong nhà đã xảy ra chuyện lớn

- Tôi không phải là phụ nữ mà cũng thấy lấy phải ông chồng như sếp thực sự quá khổ, vừa phải giúp chồng mở văn phòng rồi lại còn phải phụ trách chi tiêu của văn phòng. Chồng thì đi sớm về muộn, chẳng có ai ở bên, không ai chăm sóc, lúc gặp chuyện không may cũng chỉ có một mình. Lấy phải loại chồng như thế... Chị dâu không phải là tốt bụng đâu mà là Bỏ tát mất rồi. Tiểu Triệu nói.
- Thật ra đều là lỗi của em

Tăng Tiểu Muội nói, ba đôi mắt còn lại lập tức nhìn cô chằm chằm, vẻ mặt như muốn nói: “Sếp ngoại tình liên quan gì đến em”

Cô bĩu môi, từ tốn nói:

- Nếu không phải em cứ thấy tiền là sáng mắt thì có lẽ sẽ không xảy ra việc này... Mà em cũng là nghĩ cho chị dâu thôi, nếu nhận được khoản tiền này chưa biết chừng một, hai tháng tới sẽ không phải bắt chị dâu lo liệu tiền nong nữa. Chị dâu đã quá vất vả rồi, chị ấy chỉ là nhà văn chứ đâu phải máy in tiền
- Nói cho rõ ràng chút đi, đừng khiến mọi người khó hiểu chứ

Giang Quốc Tân lớn tuổi nhất lên tiếng

- Chồng Nghiêm Hân – Vương Sùng Lâm là anh họ của em, em phải gọi Nghiêm Hân là chị dâu đấy nhưng cô ta quá đáng quá mà, đến em là ai cũng chẳng nhận ra

Một câu “oppa” đã khiến cô ta nghĩ rằng mình là em gái của sếp

- Cho nên là nếu anh chị họ nhà em không ly hôn thì sẽ không có chuyện ngày hôm nay?

A Hưởng tức giận hỏi. Thế này thì cũng lằng nhằng quá

- Không phải đâu, sếp của chúng ta nghe Nghiêm Hân nói là anh họ em ngoại tình thì mới chịu giúp Nghiêm Hân. Nhưng quan trọng là anh họ em bị vô sinh, đừng nói có con riêng bên ngoài mà đứa con với Nghiêm Hân cũng chẳng phải của anh ấy. Nếu không phải lén xét nghiệm DNA thì anh họ em sao có thể biết đứa con đó không phải của anh? Cũng cần gì đến mức độ ly hôn? Cho nên Nghiêm Hân nói muốn giành quyền giám hộ, muốn sếp và mẹ con chị ta đến vườn bách thú chẳng qua chỉ là lấy cớ. Anh họ em cần gì đứa bé kia
- Cái gì? Ý em là... Từ đầu tới cuối Nghiêm Hân đều nói dối? Sao em không nói sớm?

- Nói thì được cái gì? Dù sao cũng đã cùng nhau đi chơi rồi. Hơn nữa anh họ em giàu lắm, cho dù cho Nghiêm Hân tiền trợ cấp cũng chẳng sao. Dù sao cô ta muốn nuôi con là được, quan trọng nhất là văn phòng của chúng ta sẽ có thu nhập...

Giọng Tăng Tiểu Muội càng lúc càng nhỏ dần

Cô thực sự đã sai rồi

- Quốc Tân, ngày mai gọi điện thoại hẹn Vương Sùng Lâm hộ mình, mình muốn gặp anh ta một lần rồi mới quyết định có giúp Nghiêm Hân hay không

Không biết Lý Hách xuất hiện từ bao giờ, vừa nghe thấy giọng anh thì mọi người đều vội quay lại

- Sếp...
- Lý luật sư...
- Làm gì mà nhăn mặt cả lũ thế, lẩu nấu xong chưa?

Lý Hách lấy phong thái ông chủ

- Sắp, sắp được rồi

Tăng Tiểu Muội làm sai việc nên chột dạ đáp

- Nấu xong thì mang sang nhà ăn đi...

A Hưởng day day mũi rồi khẽ bực bội nói:

- Sếp còn ăn được sao? Chị Dương Dương muốn ly hôn rồi

Lý Hách bước lên trước, biết bọn họ đều bất bình vì Dương Dương. Vẻ buồn bã trên mặt như đã quét sạch, anh hỏi:

- Không phải nói giúp anh nghĩ kế đưa chị dâu của mấy người về sao? Không nhanh lên, định nấu cả đêm à?

Lời Lý Hách nói khiến mọi người thấy như có thêm hi vọng. Đúng thế! Đây mới là Lý luật sư của bọn họ

Giang Quốc Tân cười với bạn thân. Quyết định nhanh như vậy thì xem ra Lý Hách và Nghiêm Hân... chỉ là anh hiểu lầm rồi

A Hưởng vỗ vỗ tay, hô to:

- Nào, cùng chung tay làm nhanh lên nào!

12. Chương 12

Sau khi li hôn, điều cần phải học nhất là học sống chung với sự cô đơn

Cô luôn cho rằng sau khi kết hôn với Lý Hách, sự bận rộn của anh khiến cô cảm thấy cô đơn nhưng không ngờ đến khi thực sự rời bỏ mới phát hiện cảm giác của cô độc còn khó chịu hơn tưởng tượng nhiều

Khi đó, ít nhất còn có người để chờ, có thể biết khi nào anh sẽ về nhà, bây giờ quyền lợi chờ đợi cũng chẳng còn, lòng dạ trống rỗng, thực sự rất khó thích ứng

Cô chậm rãi tản bộ trên đại lộ Avenue des Champs-Élysées. Mọi người đều nói ở Paris đến cả bầu không khí cũng rất lãng mạn nhưng cô nào cảm nhận được, chỉ cảm thấy sự cô đơn nồng đậm. Nhiều năm về sau, khi bảo cô bình chọn mười địa danh cô không thích nhất thì chẳng hiểu hạng nhất có phải là Paris?

Cầm máy ảnh, chụp được Lv flagship store, đó là thứ mà nhiều người phụ nữ yêu thích nhất nhưng không phải là cô. Cô yêu nhất là Lý Hách, tuy rằng anh ấy ngoại tình nhưng cô cũng không thể đem yêu thương biến thành thù hận, đành cứ để anh ấy lại trong tim khiến cô cảm thấy buồn bã.

Hi vọng cảm giác này cũng như đồ ăn để qua đêm, sẽ dần biến chất, lên men, dần dần biến thành chất độc không thể ăn, cuối cùng bị phân hủy đi. Khi đó, anh sẽ không thể ngang ngược chiếm giữ tim cô được nữa

Đi qua vô số những cửa hàng hàng hiệu, cô nghỉ chân trước một quán café. Rất nhiều người Pháp và khách du lịch đều đang nhàn nhã sưởi nắng, nhắm nháp cà phê

Mệt mỏi, cô không nhịn được mà cười nhạo sự ki bo của mình, đã không cần vì tiền đầu tháng mà phải tiết kiệm đủ kiểu thì chẳng hiểu mình keo kiệt cái gì.

Cô tìm vị trí rồi ngồi xuống, gọi một tách café, sau đó mở máy tính, gõ vài chữ

“Khải hoàn môn sừng sững đứng ở giữa quảng trường, ca ngợi thời Đế nhị đế chế...”

Tốc độ đánh máy của cô cũng khá nhanh, đợi đến khi vùng vai gáy bắt đầu đau nhức thì đã hoàn thành xong 2000 chữ, tách café bên cạnh cũng lạnh. Café lạnh có chút đắng nhưng cô vẫn chậm rãi nhấp nháp.

Sửa lại bản thảo xong, lấy thẻ nhớ máy ảnh ra cắm vào máy tính, kiểm tra kĩ từng bức ảnh, lưu lại rồi mở hòm mail.

Không bắt ngờ, Lý Vi, A Hưởng, Tăng Tiểu Muội đều gửi mail, Lý Hách cũng viết mail.

Từ sau khi cô rời đi, hầu như ngày nào Lý Hách cũng gửi mail cho cô nhưng cô không đọc vì cô đoán được, bên trong nhất định sẽ toàn là những lời xin lỗi

Có lẽ là cảm giác áy náy khiến anh muốn cứu vãn cuộc hôn nhân của hai người nhưng đã hạ quyết tâm thì cô không muốn quay đầu. Bởi vì mệt, bởi vì sợ hãi, cũng bởi vì... thiếu tự tin...

Cô không tự tin cạnh tranh với người như Nghiêm Hân, cô tin Lý Hách là người đàn ông trọng tình cảm, bởi vì trọng tình cảm nên anh sẽ không bỏ được cuộc hôn nhân ba năm trời, cũng vì trọng tình cảm nên mối tình đầu mãi mãi là nỗi đau trong lòng anh

Để cô chọn thì cô sẽ chọn một tình yêu cam tâm tình nguyện chứ không phải cuộc hôn nhân dùng một tờ giấy để ràng buộc. Lý Hách bây giờ còn chưa nghĩ thông suốt, không sao, cô sẽ quyết thay anh. Chờ đến khi mọi chuyện giữa hai người trở thành mây khói thì anh sẽ hiểu, sự kiên trì của cô là bắt đầu hạnh phúc cho anh

Giữa nam và nữ chẳng qua chỉ là như vậy? Cô chỉ là có chút xui xẻo, người cô yêu lại yêu người khác

Cô cười nhưng khoe miệng dính chút Café khiến cho nụ cười có chút xót xa

Mở thư của Lý Vi, cô đọc cẩn thận, vừa đọc vừa cười, cô rất bội phục dũng khí của Lý Vi.

“Chị dâu, nói cho chị một tin – em bỏ nhà ra đi rồi!

Em quang minh chính đại ở chung với anh chàng nghèo trong mắt mẹ, hơn nữa bắt đầu cuộc sống độc lập đầu tiên trong đời em. (Chị thấy em có nên phát biểu tuyên ngôn độc lập không?)

Ha ha, mẹ giờ nhất định là đang nổi điên ở nhà, nếu đoán không sai có khi mẹ còn chạy tới nhà xuất bản mà uy hiếp, ép ông chủ cho em nghỉ việc để cắt đứt con đường tiền bạc của em

Nhưng mà đạo cao một thước, ma cao một trượng. Em đã bàn với ông chủ từ trước rồi, em sẽ ở nhà mà viết chuyên mục cho nên đừng lo, em vẫn ổn cả

Cũng may là em chuyển ra khỏi nhà sớm chứ không thấy Nghiêm Hân ngày nào cũng đến nhà ăn cơm rồi nịnh hót mẹ thì em cười chết sặc mắt. (Tin tức là thím Vương lén kể cho em, được rồi, nói thật, thím Vương thường giấu mẹ đem đồ ăn cho em. Hàng xóm còn nghĩ thím Vương là mẹ của em và anh chàng nghèo kia cơ)

Nhưng mà... em biết chị không thích nghe chuyện này, nhưng thử tha thứ một lần đi, em nói thật với chị, em ổn nhưng anh thì chẳng ổn tí nào

Hôm kia em tìm anh ấy rủ đi ăn cơm, anh ấy gầy đi, em mắng anh ấy là quái vật. Anh ấy đâu có dốt việc nhà như em, tay nghề nấu nướng của anh ấy rất ổn, có thể tự nuôi béo bản thân nhưng anh lại nói, chị không có ở đó thì anh cũng chẳng muốn nấu cơm. (Thì ra mỗi người đều cần có sân khấu, ngay cả nấu cơm cũng phải có fan trung thành thì mới nấu ngon được)

Nghe anh Quốc Tân nói anh đã thay đổi rồi, ngoài việc giúp người nghèo kiện tụng miễn phí thì cũng nhận không ít vụ án thu phí. Lúc cha đến công ty đưa tiền cho anh anh đã thẳng thắn từ chối. Anh nói chị rất tự tôn, vì chị anh sẽ không nhận. (Lúc đó mọi người trong văn phòng đều hoảng hốt, đang suy nghĩ đến việc tìm việc mới)

May mà sau khi bàn bạc với cha, cha đã quyết định để anh đảm nhiệm công việc cố vấn luật cho công ty, có số tiền này thì văn phòng luật hẳn sẽ không phải đóng cửa rồi. (A Hưởng nói dạo này đột nhiên nhiều việc khiến mọi người mệt mỏi muốn chết nhưng tất cả mọi người đều rất cao hứng, ít nhất không sợ không có lương)

Mấy hôm nay anh Quốc Tân đang nghỉ phép để chuẩn bị thi luật sư, hi vọng anh ấy thi tốt rồi ở lại văn phòng luật mà giúp anh nhận những vụ án ly hôn mà anh không thích

Chuyện của văn phòng đã báo cáo xong, cậu chàng nghèo đã nấu cơm xong gọi em đi ăn. Chị dâu, em thực sự cảm thấy, có người đàn ông chịu xuống bếp vì mình là chuyện thật hạnh phúc.

Đúng rồi, có chuyện này, em muốn xác định lại một lần, chị dâu, chị thực sự cho rằng Nghiêm Hân là người mà anh yêu sao? Em cảm thấy... không phải đâu”

Vậy sao? Cô tự hỏi lại mình một lần, Lý Hách và Nghiêm Hân... bọn họ hẳn vẫn còn tình cảm với nhau, bằng không sao anh lại có ngoại lệ với cô ấy, bằng không sao có thể hạnh phúc như vậy?

Cô định viết thư hỏi thăm Lý Vi, nói mình rất hâm mộ dũng khí và sự tự tin của cô ấy nhưng có cuộc gọi video hiện lên, là Chu Dụ Dân, cô mở webcam, vẫy vẫy tay với máy tính

- Cô vẫn đang ở Paris? Anh cười rất ôn hòa

Bất ngờ xuất hiện, bất ngờ gặp nhau cũng bất ngờ mà hợp nhau, cô và Chu Dụ Dân trở thành bạn tốt. Giữa người và người có những duyên phận bất ngờ khiến cô không thể không tin tưởng vào ý trời

- Đúng

- Định bao giờ về Đài Loan?

- Về Đài Loan... Cô nhíu mày, lắc đầu: – Điểm đến kế tiếp là Provence, sau đó là Đức, Bỉ, Thụy Sĩ..... Nhà xuất bản dự tính đặt trọng tâm cuốn sách ở Châu Âu

- Tuy rằng cô ở nước ngoài nhưng lên mạng vẫn đọc được tiểu thuyết của cô.

Thấy cô cầm tách café, anh cũng bắt chước mà lấy tách café bên cạnh lên, làm động tác kính rượu. Bọn họ đều là những người yêu café, café trở thành cầu nối tình bạn giữa bọn họ.

- Tôi chỉ viết chơi thôi, về khách sạn rảnh rồi thì viết tiểu thuyết

Trước kia là vì bận, là vì tiền nhuận bút mà viết, giờ vì lãng quên, vì công việc. Người làm việc luôn có rất nhiều lý do. Cô không biết lý do đó có thích hợp không nhưng sáng tác là phương pháp duy nhất để cô quên đi thực tại.

- Từ bao giờ lại để ý đến tiểu thuyết của tôi thế?

- Con gái tôi là fan hâm mộ của cô

- Nói điêu, anh lấy đâu ra con gái lớn như thế?

- Cô ấy là em gái của vợ cũ nhưng cứ thích gọi tôi là daddy, tôi đành gọi cô ấy là baby. Cô ấy bay từ Canada về Đài Loan tìm tôi.

Bay về Đài Loan tìm anh ấy chẳng phải nên là vợ anh ấy sao? Sao có thể là cô em vợ gọi anh là daddy? Như vậy, chắc hẳn có một câu chuyện phần khích được che giấu rồi

- Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt này. Chu Dụ Dân lấy tay che che màn hình

- Ánh mắt gì? Tôi đâu có làm gì?

- Còn nói không, ánh mắt cô như hồ điệp thấy hươu sao, điều hươu gặp gà con đi lạc vậy. Cô muốn lấy truyện từ tôi. Anh lên án

Cô bật cười, mắt người này làm bằng kim cương hay sao mà sắc bén như vậy

- Rõ ràng thế sao?

- Có, rất rõ

- Được rồi, tôi thừa nhận, lúc nào có dịp kể tôi nghe chuyện về Daddy và Baby đi.
- Rồi sẽ kể. Nhớ nhé, cho dù có bận thì cứ nửa tiếng phải rời khỏi màn hình máy tính mà động chân động tay một chút
- Vâng thưa bác sĩ Chu

Chu Dự Dân cười cười, nghĩ nghĩ, chần chờ một lúc lâu mới nói:

- Tôi vẫn cảm thấy chuyện đó cô xử lý chưa thỏa đáng

Trình Tâm Di hiểu anh ám chỉ điều gì:

- Có người từng nói, kết quả mới là quan trọng. Dù sao cũng phải chia tay, cứ cố ràng buộc thì có ý nghĩa gì, tôi thích dao sắc chặt đứt rồi hơn
- Cái này hình như là quyết định đơn phương của cô. Lý Hách có đồng ý không? Hai người đã từng nói chuyện cẩn thận? Có lẽ anh ấy cũng không muốn kết thúc

Nói chuyện cẩn thận, nếu cãi nhau cũng tính thì số lần bọn họ nói chuyện cẩn thận chắc có thể ghi vào kỉ lục Guinness thế giới mất

Mệt mỏi! Ba năm cuộc sống hôn nhân đã khiến lòng cô dần bị mài mòn, đến độ dù có nhiều tình cảm cũng có thể ép mình coi như không biết.

- Bác sĩ Chu, đừng quên tôi làm gì, tạo ra nút thắt, kịch tính, làm cho nhân vật chính hiểu lầm rồi hòa giải... là điều tôi rất rành, tôi đã viết rất nhiều lần những chuyện như thế, thực sự chẳng muốn nó phát sinh với mình. Cho nên, khóc lóc van xin, tan nát cõi lòng... Thôi, tỉnh được thì tỉnh, dù sao đi một vòng lớn, đến cuối cùng vẫn phải về với vạch xuất phát...
- Sao cô dám chắc như vậy?

Không hiểu tại sao ai cũng hỏi cô câu này. Chẳng lẽ những gì cô tận mắt nhìn thấy, nghe thấy, trải qua và cảm nhận đều không thể xác định được sao? Không tin vào sức phán đoán của cô?

Lý Hách với cô, có ân nghĩa nhưng không có tình cảm

Bọn họ không có tình yêu oanh oanh liệt liệt, khắc cốt ghi tâm. Giữa bọn họ, đạo nghĩa và trách nhiệm nhiều hơn tình cảm rất nhiều. Cô không thích thừa nhận nhưng cũng phải đồng ý với Giang Quốc Tân, giữa Nghiêm Hân và cô, là đàn ông chọn ai không cần hỏi

Huống chi, Lý Hách cũng từng tỏ rõ thái độ đẩy thôi? Là chính anh nói: Không phải là Nghiêm Hân thì là ai cũng thế cả

Cô vừa kiêu ngạo lại vừa nhạy cảm, tuyệt đối không muốn trở thành “cũng thế cả” với Lý Hách.

- Đổi đề tài đi. Cô lắc lắc đầu
- Ừm...

Chu Dự Dân rất nghe lời:

- Bệnh tim của baby lại tái phát rồi

Anh nói rất bình thản nhưng cô có thể thấy rõ sự buồn bã trong mắt anh

- Nghiêm trọng không?

Sau khi Dương Dương đi được một tuần, Lý Hách nhận được “tiền lương”

Trước kia Dương Dương đưa tiền cho công ty, ngoài tiền thuê nhà, tiền nhân sự linh tinh, còn lại Tăng Tiểu Muội đều tích vào tài khoản của công ty để chuẩn bị cho mọi tình huống

Về phần tiền của anh, vì Dương Dương rất cẩn thận, ngày nào cũng kiểm tra ví của anh, luôn để trong ví có tiền nên anh chưa bao giờ lo lắng vì tiền.

Giờ Dương Dương đi rồi, không ai kiểm tra vì cho anh, có mấy lần ăn cơm, gọi đồ ăn rồi mới phát hiện ví tiền trống rỗng. Vì vậy cuối tháng Tăng Tiểu Muội phát tiền lương cho anh

Tiền cũng không nhiều, chỉ có 5 vạn đồng. Anh và Quốc Tân chờ lĩnh lương nhưng đây là kinh nghiệm đặc biệt trong đời anh

Anh hỏi Quốc Tân cầm tiền lương rồi thì muốn làm gì? Quốc Tân lườm anh một cái rồi nói:

- Ngoài việc về nhà đưa cho vợ thì cậu nghĩ là làm gì?

Anh hỏi Tiểu Triệu, Tiểu Triệu nói trả tiền nhà, nộp bảo hiểm, sinh hoạt phí, còn lại thì một phần để tiết kiệm, một phần để vui chơi giải trí, thế là vừa hết

Anh hỏi A Hưởng, A Hưởng ở cùng cha mẹ, anh kiếm tiền để mua nhà, lấy vợ. Anh cười lấy ra năm tờ một ngàn rồi thần bí nói: “Cái này để ăn cơm, đi lại, còn lại thì tiết kiệm mua nhà”

Tăng Tiểu Muội là người có kế hoạch nhất. Cô chia tiền vào vài phong bì. Bên ngoài viết “tiền ăn”, “tiền nhà”, “tiền điện nước”, “tiền phát sinh”; “gửi ngân hàng”. Cô vỗ vỗ phong bì cuối cùng rồi như ám chỉ mà nói: “Sếp ạ, bao giờ nó dày hơn 1cm thì chúng tớ văn phòng của chúng ta thành công rồi”

Anh thoải mái nhận ám chỉ này của cô, gật đầu nói:

- Anh sẽ cố gắng!

Tan tầm về nhà, anh lấy ra mấy phong bì, học theo Tăng Tiểu Muội mà viết “Tiền ăn”; “Tiền điện nước”; “tiền phát sinh”; “tiết kiệm...”...

Anh không cần gửi ngân hàng bởi vì anh có rất nhiều cổ phiếu, tiền nhiều đếm không xuể, chẳng qua mấy thứ đó giờ không ở trong tay thôi

Bỏ qua mục gửi ngân hàng, anh đếm tiền, chia chia rồi đếm đếm... Đột nhiên như nhớ ra cái gì, anh cất hết phong bì bỏ vào ngăn kéo, cầm số tiền còn lại rồi đi ra ngoài

Vẫy taxi đến thẳng trung tâm mua sắm.

Lý Hách rất ít khi đến đây, trước kia quần áo của anh đều do Dương Dương để ý, cô quản lý cả ví tiền của anh, nhu cầu hàng ngày, bữa ăn giấc ngủ, nếu không phải có chuyện bất ngờ thì chắc cả đời này sẽ là như vậy

Lúc mới kết hôn, anh đưa Dương Dương đến vãn lần nhưng từ sau khi mở văn phòng luật thì trung tâm thương mại với anh chỉ là một địa điểm nào đó

Đi thang máy lên lầu hai, anh đi về phía quầy hàng quần áo phụ nữ. Anh xem rất cẩn thận, mỗi một cửa hàng, mỗi bộ quần áo anh đều xem rất nghiêm túc như xem báo cáo vậy

Anh chọn tới chọn lui hồi lâu mà không vừa lòng, mãi đến khi đi qua Iris thì mới bất giác dừng chân. Quần áo ở đây kiểu dáng đơn giản nhưng cắt may khéo léo, trông rất thanh lịch

Anh nhớ tới bộ váy màu trắng kia của Dương Dương. Bước vào quầy, tuy rằng một người đàn ông đến đây rất lạ nhưng may mà bộ dạng của anh không quá ấu trĩ nếu không nhất định sẽ bị người ta nhìn chằm chằm.

Cô nhân viên đi về phía anh, khách khí hỏi:

- Tiên sinh, muốn xem loại quần áo gì?

Anh lắc đầu đi về phía giá treo âu phục, cẩn thận xem từng bộ, anh nhìn trúng một bộ âu phục vải chiffon

Đó là bộ váy liền, cổ tròn, tay lỡ trong suốt, váy dài tới đầu gối, hông có một chiếc thắt lưng mềm mại. Bộ váy này phối hợp với giày cao gót màu trắng và túi xách màu sáng nhất định sẽ rất đẹp

Anh vừa lòng lấy bộ váy xuống, nhìn trái nhìn phải rồi hỏi cô nhân viên:

- Vợ tôi cao 1m65, nặng 50kg thì nên mặc cỡ nào?

- Tôi hiểu rồi, xin chờ một lát

Đến khi trung tâm thương mại đóng cửa thì anh xách ba chiếc túi về nhà, bên trong là váy áo, giày và túi xách

Anh huyết sáo đi về nhưng về đến nhà lại bất ngờ gặp được Nghiêm Hân

Anh ngừng cười, nhìn chăm chăm khuôn mặt vui vẻ của Nghiêm Hân, nhớ tới lời Tiểu Triệu nói: “Lý luật sư, nếu anh không có ý gì với Nghiêm tiểu thư thì không cần quá phong độ, nó sẽ khiến cho cô ấy ôm ấp hi vọng, cảm giác nhất định có thể hợp lại với anh”

Anh không muốn tái hợp với Nghiêm Hân, anh muốn tái hợp với Dương Dương.

Năm ấy Nghiêm Hân khiến anh đau lòng muốn chết, khiến cho anh mất hết niềm tin vào tình yêu, anh không muốn tin tưởng vào bất kì người con gái nào nữa. Là Dương Dương đã đem sự không tin chuyển thành tin tưởng, là Dương Dương đã khiến anh lại một lần nữa tin tưởng vào tình yêu, tin vào con người. Bất kể là dựa vào “tình yêu” hay “một ngày bị rấn cấn, 10 năm sợ dây thừng” thì anh và Nghiêm Hân cũng đều không thể có chuyện gì được

- Không phải Quốc Tân đã nói với em là anh sẽ không giúp em nữa sao?

- Đúng, anh ấy đã gọi điện nhưng em muốn hỏi anh, vì sao không giúp em? Anh không giúp em thì em sẽ chỉ còn hai bàn tay trắng thôi

Về mặt cô nàng vô cùng bất lực

- Em sẽ không trắng tay đâu, nếu em đồng ý nói chuyện tử tế thì anh tin chồng em sẽ chịu đem tiền ra giải quyết

Nếu Nghiêm Hân không nói dối, Vương Sùng Lâm thực sự để cho bồ nhí có con thì anh tin Vương Sùng Lâm nhất định càng muốn giải quyết cuộc hôn nhân này, anh ta muốn danh dự, nhất định sẽ chọn phương pháp thỏa thuận ngầm.

Chút tiền cấp dưỡng Vương Sùng Lâm đưa không phải là thứ cô ta muốn, cô ta muốn một nửa tài sản của anh ta.

- Vậy còn con? Đến con em cũng mất đi, anh nhẫn tâm để mẹ con em chia lìa?

- Em có chắc là Vương Sùng Lâm muốn con của em không? Con em và anh ta có quan hệ huyết thống sao?

Lí Hách vừa hỏi, Nghiêm Hân hoảng hốt bước lùi về phía sau vài bước, đến khi đụng phải tường thì mới dừng chân. Anh... sao anh lại biết?

- Lý, Lý Hách... sao anh có thể nói những câu tàn nhẫn như vậy, anh đang nghi ngờ, có phải anh còn hận em?

Cô ta rơi nước mắt trông vô cùng tội nghiệp

Thiếu chút nữa Lý Hách đã định bước lên đỡ cô nàng nhưng vừa bước chân ra thì anh đã nhớ tới những bức ảnh cha đưa cho mình, nhớ tới sự hiểu lầm của Tăng Tiểu Muội. Không được, anh không thể nào lại để cho người ta hiểu lầm nữa, mặc kệ người hiểu lầm là Nghiêm Hân hay Dương Dương.

- Anh không hận em cũng không nghi ngờ em, anh chỉ nói sự thật thôi. Em càng cố chấp thì càng chẳng được gì

Anh khuyên Nghiêm Hân chấp nhận thực tế.

- Không, anh hận em, anh hận em lúc anh tham gia quân ngũ mà bỏ đi, chọn người khác, nhưng mà... thực sự không thể tha thứ cho em sao? Em đã nhận được báo ứng rồi

Cô ta lại kéo đề tài trở lại

Lí Hách thở dài. Anh đã không muốn nhắc đến quá khứ nhưng nếu cô ta đã muốn thì nói một lần cho rõ ràng cũng tốt, cho cô hết hi vọng, không cần cứ nịnh bợ mẹ anh nữa

- Đúng thế, Nghiêm Hân, anh từng hận em, mấy năm sau khi em đi, anh bắt đầu nghi ngờ con người, nghi ngờ tình yêu. May mà Dương Dương đã đến, cô ấy bước vào cuộc sống của anh, đem cho anh niềm tin. Cô ấy thường nói “Người hạnh phúc sẽ quên đi những bất hạnh”. Nếu cô ấy có thể đem lại hạnh phúc cho anh thì cô ấy chính là người vợ thành công. Nghiêm Hân, Dương Dương của anh đã rất thành công. Có cô ấy ở bên, lòng anh, con người anh, cuộc đời và sự nghiệp của anh mới có thể phát triển. Cô ấy đem cho anh niềm hạnh phúc tuyệt vời khiến anh quên đi những bất hạnh đã qua. Thực sự, anh không còn hận em nữa. Về chuyện Vương Sùng Lâm, anh là luật sư, anh chỉ tin vào sự thật. Xin lỗi, anh đã gặp riêng chồng em, cũng tận mắt nhìn bằng xét nghiệm DNA đó, căn cứ vào lương tri, đạo đức, anh không thể giúp em được

- Anh... anh... sao anh có thể đi gặp chồng em?

Xong đời rồi? Hai bên đều thất bại, sau này cô ta phải dựa vào đâu

Lý Hách thở dài:

- Anh hiểu phụ nữ sau khi ly hôn rất vất vả, nhất là như em lại phải nuôi con nhỏ nhưng lấy lập trường của luật sư, anh đề nghị em, nếu chồng em đồng ý trợ cấp, bất kể số tiền có khiến em hài lòng hay không thì cũng nên mau chóng nhận đi, bằng không nếu để chồng em đưa tờ giấy chứng minh kia ra thì dù có lên tòa em cũng chẳng nhận về được một xu nào đâu

Nói xong, anh đi qua Nghiêm Hân, lấy chìa khóa mở cửa nhà rồi đi vào, anh nghĩ nghĩ rồi xoay người, chọn từ ngữ cẩn thận:

- Chỗ mẹ anh em không cần nghĩ nhiều, bà ấy chưa bao giờ không chế được chuyện hôn nhân của anh. Hơn nữa cha anh cũng ủng hộ anh, sớm muộn gì Dương Dương cũng sẽ quay về bên anh.

Lý Hách lấy lại vẻ tự tin, tựa như anh đang cùng khách hàng đứng trên tòa án. Anh không còn coi Dương Dương là luật sư đối thủ nữa, anh muốn coi cô là đương sự của mình, toàn tâm toàn ý giành lại hạnh phúc cho cô

Cũng chẳng nhìn Nghiêm Hân thêm lần nữa, anh đi vào nhà

Anh đem bộ âu phục mới mua để bên cạnh bộ vest của anh, đặt túi xách ở bàn làm việc, đem hộp giày đặt trong tủ để giày, sau đó vào thư phòng, mở máy tính viết mail

“ Dương Dương, đoán em anh đi đâu? Đáp án chính là trung tâm thương mại!

Tặng Tiểu Muội cho anh 5 vạn đồng tiền lương, anh học theo cô ấy chia tiền vào phong bì, thật phiền phức, lúc trước sao em có thể xử lý được việc này? Phần tiền để gửi ngân hàng, anh đem đi mua váy, giày và túi xách cho em

Lúc mua túi xách, anh nhớ tới chiếc túi em dùng sớm đã bị rách. Thật là, con gái trang điểm cho người mình thương, em chưa từng trang điểm xinh đẹp cho anh xem, có phải là vì em chắc chắn rằng cả đời này Lý Hách chỉ yêu mình Dương Dương nên không thèm để ý?

Anh là công tử nhà giàu, đời này chưa từng phải phiền não vì tiền, lúc trước khi kết hôn anh có người cha giàu có, sau khi kết hôn lại có cô vợ liêu minh kiếm tiền. Anh thoải mái làm chuyện mình muốn làm, chưa từng nghĩ tiền có thể khiến bao người lo lắng

Mãi cho đến một ngày Tặng Tiểu Muội nhìn chằm chằm vào anh mà nói: “Không có tiền trả tiền thuê nhà”; “sắp bị cắt điện rồi”; “sắp đến ngày phát lương”... Lần đầu tiên anh phát hiện không có tiền thực sự đáng sợ, anh có thể hỏi một câu không, trước kia làm sao em ứng phó được?

Anh cố gắng nhận vài vụ án anh không thích, sau đó thắng kiện, lúc nhìn nụ cười tươi của đương sự thì anh mới chợt phát hiện, thì ra bất kể có thu phí hay không, chỉ cần giúp được người cần giúp thì đều rất đáng để vui vẻ

Lại nói, hôm nay nhận được tiền lương, mua được quà cho em, lần đầu tiên anh phát hiện, kiếm tiền là chuyện khiến người ta cảm giác thành công cỡ nào. Sau này anh phải kiếm thật nhiều tiền, mua nhiều quần áo cho em, mua xe mới, mua nhà, để em có thể làm những việc em muốn làm

Anh thề, anh sẽ thay đổi, có lẽ không đủ nhanh nhưng anh nhất định sẽ cố gắng

Vừa nãy Nghiêm Hân đến đây, cô ấy hỏi có phải là anh còn hận cô ấy?

Anh đáp: “Đúng thế, Nghiêm Hân, anh từng hận em, mấy năm sau khi em đi, anh bắt đầu nghi ngờ con người, nghi ngờ tình yêu. May mà Dương Dương đã đến, cô ấy bước vào cuộc sống của anh, đem cho anh niềm tin. Cô ấy thường nói “Người hạnh phúc sẽ quên đi những bất hạnh”. Nếu cô ấy có thể đem lại hạnh phúc cho anh thì cô ấy chính là người vợ thành công. Nghiêm Hân, Dương Dương của anh đã rất thành công. Có cô ấy ở bên, lòng anh, con người anh, cuộc đời và sự nghiệp của anh mới có thể phát triển. Cô ấy đem cho anh niềm hạnh phúc tuyệt vời khiến anh quên đi những bất hạnh đã qua.”

Anh trịnh trọng nói với cô ấy, anh sớm đã không còn hận cô ấy, mà tình yêu cũng theo hận thù biến mất lâu rồi

Dương Dương, còn giận anh không?

Không sao, em có quyền này, có lẽ em chưa đọc mail anh viết, có lẽ em không tin những gì anh nói nhưng xin em hãy tin là anh thực sự rất rất yêu em”

13. Chương 13

CHƯƠNG 07

Năm tháng trôi qua, Dương Dương chưa hề hồi âm cho anh, thậm chí cô còn không mở bất kì mail nào có tên Lý Hách

A Hưởng, Tăng Tiểu Muội, Tiểu Triệu và Quốc Tân, bọn họ không chỉ viết thư mà còn lấy được cả số điện thoại từ chỗ Lý Vi nhưng Dương Dương chỉ nhận điện thoại, nghe và không đáp lại gì.

Bỏ qua sao? Thôi đi!

Sau khi thay đổi nhiều như vậy mà Dương Dương vẫn không chịu tha thứ chắc chắn chỉ có một nguyên nhân, anh đã làm cô tổn thương quá nhiều, khiến cho cô dù cảm động cũng chẳng dám quay lại

Năm tháng, anh là người đàn ông yêu gia đình, vừa tan làm đã về nhà, đối mặt với ngôi nhà trống rỗng

Bất tri bất giác, anh đã quen với sự cô đơn, dần dần trở nên quen thuộc, anh dần dần hiểu ba năm qua, Dương Dương đã sống thế nào, chờ đợi chồng trở về

Năm tháng, anh nhớ cô, mong cô, nỗi nhớ nhưng càng tích lũy lại càng sâu nặng

Ngồi trước bàn làm việc của cô, đọc từng cuốn tiểu thuyết cô viết, những câu chữ như biểu đạt nỗi lòng của cô, tâm tư của cô

Anh luôn cho rằng mình rất hiểu Dương Dương, luôn cho rằng cô là một người có năng lực, độc lập, tự tin nhưng những câu chữ lại để lộ sự tự ti, không chắc chắn của cô. Với tình yêu, cô không dám khẳng định

Cô từng nhắc tới trong một lần rằng cầu hôn anh đại khái là chuyện chủ động, dũng cảm nhất mà cô đã làm nhưng cô cũng nói, lúc vừa nói xong cô đã cảm thấy hối hận muốn chết

May quá, may mà anh là gã trai không biết xấu hổ, với câu nói: “Kết hôn đi, em chịu trách nhiệm kiếm tiền, anh chịu trách nhiệm giúp đỡ mọi người” mà lại nhiệt liệt hưởng ứng

Lúc đó anh nói: “Được, anh lấy em, em nuôi anh”

Vốn tưởng rằng đây chỉ là câu nói đùa, không ngờ anh thực sự để cô nuôi suốt ba năm trời đằng đẳng

Anh bóc lột sức lực của cô, ép cô nghĩ mọi cách mà kiếm tiền, nuôi dưỡng cái danh hiệu tốt đẹp văn phòng luật vì chính nghĩa kia

Anh công bằng với tất cả mọi người chỉ bắt công với riêng cô, khó trách cô lại nói: “Chúng ta làm bạn bè đi, anh rất tốt với bạn bè”.

Anh không chỉ tốt với bạn bè mà anh còn đối xử với những người xa lạ, đáng thương tốt hơn cô nhiều. Anh cho rằng phụ nữ chỉ cần lời ngon tiếng ngọt là đủ mà quên rằng phụ nữ cũng cần chăm sóc, yêu thương

Những chuyện anh làm cho cô quá ít, anh chẳng thể yêu cầu cô quay về bên anh

Hôm nay, Tăng Tiểu Muội đem tiền lương, tiền thưởng cuối năm và tiền tích lũy của văn phòng luật ra đưa cho anh, là chi phiếu một trăm vạn, nhìn tấm chi phiếu mà mắt anh ươn ướt

Không phải cảm động vì sự nỗ lực của mình mà vì đau lòng thay Dương Dương.

Thì ra anh muốn kiếm tiền cũng không khó, chỉ là một “nguyên tắc” mà khiến Dương Dương phải vất vả cực nhọc. Dương Dương nói phải tiết kiệm đủ 100 vạn mới sinh con được, cô yêu trẻ con như vậy mà anh lại chẳng chịu làm chuyện dễ dàng này cho cô

Nói cái gì mà yêu cô, quả thực tình yêu của anh chỉ là chót lưỡi đầu môi mà thôi

Đứa con đó... là vết thương sâu nhất anh cứa vào tim cô

Lý Vi từng nói: “Nếu là em em đã không ngốc đến mức ba năm sau mới rời đi, từ tháng thứ hai lấy anh thì đã bỏ chạy mất dép. Anh à, anh có nhớ cha mẹ đã đối xử với chị thế nào không? Cả anh nữa, anh đối xử với chị ra sao? Nếu không phải chị dâu có thể viết ra những câu chuyện cảm động như vậy thì em nghĩ là đầu óc chị ấy có vấn đề rồi”

Anh nhớ lại chuyện “tháng thứ hai” mà Lý Vi nói

Khi đó, anh đưa Dương Dương về nhà, theo thường lệ mua rất nhiều quà nhưng Dương Dương vẫn bị ngăn ngoài cửa, chỉ mình anh được vào

Anh và cha ở trong thư phòng đàm phán, ông nói nếu anh không bỏ Dương Dương, vào công ty làm thì sẽ tước quyền thừa kế của anh

Cha đã đánh giá sai về anh, với tiền tài, yêu cầu của anh không nhiều

Không ngờ trong lúc anh và cha ở trong thư phòng, mẹ chẳng những vứt quà ra ngoài mà còn thả Đại Vượng ra cắn Dương Dương. Đại Vượng rất to, là giống chó mực Đài Loan, răng nanh sắc nhọn. Dương Dương bị con chó to nhào lên mà ngã, vấy rách, chân tay cũng bị chó cắn nhưng cô cố chịu không khóc, kiên trì đứng đó đợi anh ra

Ngày đó mưa rất lớn, nước mưa tạo thành những vũng nước nhỏ trên mặt đất, cả người cô ướt sũng

Lúc anh ra ngoài thấy vẻ chật vật của cô mà đau lòng ấy vậy mà cô còn cười nói với anh: “Em đang đếm những gợn sóng, chỉ cần là số chẵn thì chứng tỏ rằng sẽ có ngày cha mẹ chịu chấp nhận em”

Anh biết cô nói lung tung, cho rằng như vậy thì anh sẽ không nhìn ra là cô đã khóc

Bởi vì chuyện đó mà anh hạ quyết tâm, ba tháng không liên lạc với người trong nhà. Anh vĩnh viễn không thể quên cảnh Dương Dương phải băng bó tay chân mà về nhà vẫn phải thức đêm vì deadline.

Về sau cha mẹ thấy thái độ kiên quyết của anh nên cũng miễn cưỡng chấp nhận Dương Dương nhưng cha vẫn luôn lạnh lùng với cô còn mẹ thì chưa bao giờ ngừng châm chọc cô

Nếu không vì yêu anh thì sao cô phải chịu đựng những điều này?

Dương Dương rất ít khi nói yêu anh nhưng tình yêu của cô biểu hiện trong từng hành động, cô dùng hết sức lực để yêu anh còn anh lại chỉ cho cô những lời yêu trên đầu môi

Khó trách cô không muốn quay đầu nhìn anh...

Mọi người trong văn phòng đều nghĩ đủ cách nói tốt cho anh, Tăng Tiểu Muội còn nói, lĩnh tiền thưởng cuối năm rồi sẽ mua vé máy bay sang Pháp tìm bà chủ, hỏi anh rằng nếu cô có thể khuyên bà chủ về thì có thể tăng lương gấp đôi không?

Gấp đôi? Gấp năm cũng được, chỉ là cô sẽ không về, anh rất rõ điều này. Anh không phải là người dễ dàng chịu thua nhưng anh càng lúc càng cảm thấy mình sắp thất bại, tuy rằng luôn miệng nói không buông tay nhưng anh càng lúc càng thiếu tự tin.

Nếu Dương Dương là con gái anh, cho dù là trối lại thì anh cũng tuyệt đối không cho cô đến bên Lý Hách.

Mở máy tính, suy nghĩ hồi lâu, anh lại bắt đầu viết

“Dương Dương, em khỏe không?

Có phải là đã bắt đầu mất kiên nhẫn với những email của anh? Có phải chỉ cần nhìn thấy hai chữ Lý Hách là sẽ không vui? Nếu có người đối xử với anh giống như anh làm với em thì anh sẽ như vậy.

Đêm qua viết thư cho em xong, cha gọi điện bảo anh về nhà một chuyến, ông nói biểu hiện trong thời gian qua của anh khiến ông cảm thấy anh thực sự đã trưởng thành

Nghe vậy, lòng anh đột nhiên chua xót. Thì ra anh là người được cha mẹ, được vợ chiều đến độ không lớn nổi, đến khi mọi người rời đi thì mới hiểu được thực tế xã hội là thế nào, mới học cách mà tự sống độc lập, để mình tự trưởng thành

Nuôi một ông chồng mãi không chịu lớn rất vất vả đúng không?

Cha đưa cho anh một phong thư, bên trong là cổ phiếu, bất động sản... trên danh nghĩa của anh. Anh nhìn qua, biết trị giá của nó cũng phải vài tỷ

Anh cất vào cặp tài liệu, ảo tưởng đến cảnh em ở nhà, rồi anh đưa nó cho em, anh phong độ nói: “Vợ à, viết tác phẩm em muốn viết đi, không cần vì anh mà phải đếm số từ nữa”.

Anh ảo tưởng ra cảnh mắt em tỏa sáng rồi ôm chặt lấy anh mà kêu lớn.

Nhưng lúc về nhà, không có em, không có ánh mắt sáng bừng, không có tiếng hét lớn, chỉ là căn phòng trống rỗng...

Năm tháng gần gũi này, anh nhớ em, nhớ đến sắp phát cuồng. Vậy ba năm qua, em nhớ anh, cần anh mà anh không có ở bên thì em vượt qua thế nào?

Trong nhà treo đầy ảnh của em, lớn nhỏ đều có, anh treo ảnh em kín một bức tường. Anh thường xuyên dựa vào tường mà nói chuyện với em, nói một trăm lần, một vạn lần câu xin lỗi nhưng tường vẫn lạnh băng, em cũng chẳng nhận lời xin lỗi của anh

Anh đã nhận được sự trừng phạt, bởi vì anh chưa đủ chân thành với tình yêu, bởi vì anh ích kỉ làm hao mòn tình yêu của em, bởi vì anh ngu xuẩn nên mới để mất đi rồi mới hiểu...

Anh không biết phải làm sao mới khiến em lại tin tưởng anh, anh đột nhiên thật hâm mộ những kẻ bị quan tòa trừng phạt, ít nhất sau khi ra tù bọn họ vẫn có cơ hội làm lại cuộc đời

Dương Dương, anh còn cơ hội không, hay là suốt cuộc đời này đều phải hối hận trong tù, oán hận tại sao anh lại làm tổn thương em như vậy?”

Anh cẩn thận đọc lại hai lượt rồi mới ấn nút gửi

Tắt máy tính, anh hoàn thành công việc quan trọng nhất trong ngày. Mở ngăn kéo, lấy ra chiếc hộp màu xanh, bên ngoài là dòng chữ xinh đẹp của Dương Dương ghi “lần đầu gặp mặt”, trong hộp là một chiếc khăn tay

Anh nhớ chiếc khăn này là của anh, lần đầu tiên gặp nhau ở rạp chiếu phim, bộ phim đơn giản nhưng lại khiến cô rưng rưng nước mắt. Lúc đó anh đã thầm nghĩ, cô gái này thật dễ mềm lòng. Anh cho cô mượn khăn tay, cô mời anh một bữa cơm, bọn họ bắt đầu ba tháng hẹn hò gần gũi rồi cùng nhau bước vào lễ được

Tất cả mọi người đều không xem trọng cuộc hôn nhân của anh, đến ngay cả Quốc Tân cũng mắng anh: “Sao cậu phải cam chịu như thế? Cậu còn trẻ, điều kiện tốt như vậy có thể lấy một người con gái tốt”.

Ngày đó, Dương Dương đứng bên ngoài phòng trọ của anh, phòng trọ cách âm không tốt, Dương Dương nghe hết được những gì Quốc Tân nói. Lúc Quốc Tân bỏ đi thì bọn họ mới phát hiện Dương Dương, cô không tức giận hay phẫn nộ, chỉ nhàn nhạt mà mỉm cười, cam đoan với Quốc Tân: “Xin anh yên tâm, tôi sẽ cố gắng trở thành người con gái xứng đáng với Lý Hách”.

Sau lần đó, Quốc Tân triệt để tâm phục Dương Dương, anh vốn nghĩ bất kì cô gái nào nghe xong những lời đó đều sẽ nổi cáu, phát điên.

Thấy chưa, thì ra Dương Dương đâu phải loại con gái thích nổi nóng, là vì sự coi thường của anh, anh chưa từng coi lời cô nói ra gì nên mới khiến cô cứ phải nói đi nói lại, trở thành lải nhải

Cất chiếc khăn vào hòm, anh tự nhắc nhở mình: cô đã không cần anh nữa, bởi vì... đến ngay cả lần đầu tiên bọn họ gặp nhau cô cũng chẳng mang theo

Cầm cuốn tiểu thuyết Dương Dương viết, anh đi ra phòng khách, nằm trên chiếc sofa Dương Dương thích nhất mà đọc cẩn thận.

Anh đọc đến đoạn nam chính và nữ chính kết hôn, anh nhớ tới hôn lễ của bọn họ, anh nắm chặt tay cô không chịu buông

Dương Dương là người con gái thứ hai trong cuộc đời anh, Nghiêm Hân khiến anh tổn thương nhưng Dương Dương lại mỉm cười mà chữa lành vết thương cho anh. Chỉ trong ba tháng ngắn ngủi, anh quên đi mọi đau đớn, trong đáy lòng anh, trong mắt anh chỉ còn lại nụ cười ngọt ngào của cô.

Nhưng lần này, anh không chắc chắn, lúc Nghiêm Hân rời đi anh dùng công việc bận rộn để quên đi tình yêu nhưng lần này Dương Dương bỏ đi, anh không muốn bận rộn, lúc nào cũng chỉ muốn được yên tĩnh mà suy nghĩ đến Dương Dương của anh. Làm sao đây? Anh thực sự bị phản chung thân sao?

Điện thoại reo, anh tiện tay đón lấy

- Anh, em là Lý Vi
- Ủ!
- Mẹ muốn em hỏi anh xem có ăn uống nghỉ ngơi cẩn thận không?
- Ừm
- Mẹ rất lo lắng
- Ừm

Anh trả lời cho qua

Dường như anh cũng chẳng còn sức lực để về nhà, anh cũng định ôm mẹ mà nói những lời dễ nghe hơn, cũng định cố mỉm cười để cha mẹ không lo lắng nhưng mà... quá khó.

Dương Dương không quay lại, ngay cả công việc yêu thích anh cũng chẳng còn hứng làm, anh chỉ là đang cố gắng chống đỡ nhưng anh cũng chẳng biết mình có thể cố đến khi nào

- Mẹ nói mẹ sai rồi, mẹ không biết anh yêu chị dâu như thế, còn tưởng anh là vì cãi nhau với cha, không thể không tìm người con gái kiếm tiền giúp anh, nghĩ anh lấy chị dâu là vì tiền mà phải ăn nói khép nép với chị nên mẹ mới giận.

Mẹ chung quy là yêu anh cả nên mới không thích chị dâu như vậy

Lý Hách biết nhưng anh không đáp

- Mẹ nói, nếu chị dâu quay về thì mẹ sẽ làm một mẹ chồng tốt

Vấn đề là Dương Dương không muốn đã trở lại, anh có dự cảm, những lần cô nói chuyện với anh anh đều cho rằng cô đến kì sinh lý khiến cho cô rất thất vọng vì anh

- Bản thảo chị dâu viết ở Châu Âu đã gửi về nhà xuất bản, đích đến tiếp theo của chị ấy là Nhật Bản nhưng em không biết chị có về Đài Loan trước không?

Cô ấy sẽ không bởi vì ở Đài Loan có người đàn ông xấu xa cô không muốn gặp. Chưa biết chừng, người con gái tốt như cô, ở bên cô đã xuất hiện một người đàn ông tốt rồi

Hôm nay tâm tình của anh vô cùng tồi tệ

- Anh, sao không nói gì?
- Tiểu Vi, nếu anh chàng nghèo của em không cần em nữa thì em sẽ làm gì?
- Em sẽ không để cho anh ấy có cơ hội không cần em

Cô không hề nghĩ ngợi mà trả lời. Anh thực sự hâm mộ sự tự tin của em gái, trước kia Dương Dương cũng cho anh sự tự tin này nhưng anh đã tự mài mòn tất cả

- Nếu vì một số nguyên nhân không thể không chế mà em mất đi cậu ấy thì làm sao? Lý Hách hỏi
- Anh ơi, anh đã từng đọc “Trường hận ca” chưa?
- Chưa

Anh chỉ đọc những điều luật lạnh như băng nên mới không hiểu trái tim phụ nữ cần được che chở, bằng không sẽ dần dần trở nên lạnh lẽo, tình yêu cũng biến mất

- Trong “Trường hận ca” có một câu “Thăng thiên nhập địa cầu chi luyến, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền” (Trên trời xanh, dưới đất đen, hai nơi bích lạc, hoàng tuyền). Nếu anh ấy rời khỏi em thì em sẽ lên trời cao, xuống suối vàng, cho dù đi đâu cũng nghĩ mọi cách để đưa anh ấy về

Lời Lý Vi nói đã kích động ý chí chiến đấu biến mất đã lâu của Lý Hách

Không sai, sao anh có thể ngốc như vậy, chỉ ngồi đây viết thư, chỉ nhờ mọi người trong văn phòng luật giúp mình tấn công thì có tác dụng gì. Biết rõ tình yêu với Dương Dương rất quan trọng mà lại không hiểu rằng phải đích thân mình trao tình yêu đó vào tay cô

- Tiểu Vi, em có biết chị dâu em ở đâu không?

Giọng điệu của Lý Hách đã thay đổi, Lý Vi thậm chí còn cảm nhận được mấy phần hưng phấn. Anh ấy định đích thân xuất mã sang Châu Âu tìm vợ về? Cô không tán thành việc anh đi tìm người mù quáng nhưng có thể khiến anh có hi vọng thì mới là quan trọng nhất đúng không?

- Chắc là Hà Lan, em đoán thế, chương cuối cùng của chị ấy viết về Hà Lan, nhưng em không chắc chắn lắm chị ấy có còn ở đó không. Anh à, anh định đi tìm chị dâu sao?
- Đúng!

Một giấc mơ mới lại xuất hiện, Lý Hách mơ đến khi bọn họ gặp nhau, mơ anh sẽ không nói câu xin lỗi nhưng lại tự tin mà nói: “Mỗi mắt mong chờ đi, Dương Dương, em sẽ hiểu anh thực lòng thực dạ yêu em chứ không phải chỉ biết nói suông đâu”

- Nhưng anh đâu biết chị dâu ở khách sạn nào, ở thành phố nào...
- Anh vừa xuống máy bay sẽ dùng loa phóng thanh mà tìm
- Cách này rất ngốc
- Chẳng sao cả, anh ngốc cũng lâu rồi, ngốc thêm lần nữa cũng chẳng sao.

Cái này anh cố ý nói cho Lý Vi, đôi khi lợi dụng em gái mình một chút cũng chẳng sao, đâu có phải là chuyện gì xấu xa

Lý Vi mỉm cười, cô không biết anh muốn lợi dụng mình, chỉ nghĩ phải nhanh chóng liên lạc với chị dâu bằng không cách thức ngốc nghếch này của anh sẽ khiến anh trở thành trò cười khắp thiên hạ mất.

Trong khách sạn, Trình Tâm Di co người lại như quả bóng tròn, mặt dựa vào lớp kính lạnh lạnh nhìn ra bên ngoài cửa sổ, tuyết đang rơi, cảnh tuyết rơi ở New York thật đẹp

Sau khi gửi bản thảo cho nhà xuất bản, cô mua vé máy bay bay thẳng qua Mỹ, đến thành phố mà cô mong muốn đã lâu. Lý Hách từng nói: “Chờ sau này chúng ta sinh con thì sẽ đưa con đến New York vượt chân ông Havard thì sau này con sẽ học Havard” (Havard đâu có ở New York???)

Con... bọn họ suýt đã có con, chỉ là... sự xót xa dâng lên, một giọt nước mắt lăn dài trên má

Cô biết Lý Hách đã rất cố gắng để tự thay đổi

Chỉ là... biết rồi thì sao? Cô từng hỏi mình hàng vạn lần, sẽ quay về sao? Sau khi trở về, cô vẫn là Dương Dương, anh vẫn là Lý Hách, lại lặp lại cuộc sống trước kia sao?

Phụ nữ kết hôn chỉ mong được sống những ngày yên ổn nhưng người đàn ông vĩ đại như Lý Hách có bao nhiêu ánh mắt ái mộ trông theo, cô không muốn mỗi lần có người phụ nữ đến gần anh thì cô lại đau lòng

Mẹ chồng ác khẩu nhưng nói rất đúng, người như Lý Hách nên lấy một nàng công chúa chứ không phải là một nô tỳ. Ý nghĩ của Quốc Tân cũng không sai, Lý Hách còn trẻ, thực sự không cần phải tự hủy hoại mình như thế

Trên đời này có rất nhiều chuyện có thể cố gắng mà thành công nhưng cũng có rất nhiều thứ cho dù cố gắng cỡ nào cũng không thể thay đổi. Cô và anh, dù sao cũng có một khoảng cách rất xa xôi

Hôn nhân, thử qua là được, không nhất định phải đắm chìm trong đó. Tuy rằng cuộc sống một mình rất cô đơn, đôi khi sẽ cảm thấy rất bất an, vô định nhưng cuộc đời mà, gặp chuyện tốt cũng phải gặp điều không hay, làm gì có chuyện tốt cho một người hưởng mãi được.

Bên trong có máy sưởi, không lạnh nhưng cô vẫn kéo chặt khăn choàng, co người thành một khối thu lu

Tiếng chuông di động vang lên, là Tăng Tiểu Muội, cô do dự không muốn nhận, chuông reo hơn mười lần thì cô nghe, cô thừa nhận, cô muốn biết tin về Lý Hách.

- Chị à, em là Tăng Tiểu Muội đây. Chị đang ở đâu, sắp đến Tết rồi, em định nhân dịp nghỉ đông ra nước ngoài chơi, chị à, em đi tìm chị được không?

Trình Tâm Di cười mỉm. Cô ấy muốn làm thuyết khách sao? Ngay cả cô còn không thuyết phục được bản thân thì Tăng Tiểu Muội sao có thể

- Chị ở Mỹ

- Mỹ? Không phải chị đang ở Châu Âu sao? Xong rồi, thăm rồi!

Tăng Tiểu Muội hét lớn

Nghe thấy cô ở bên kia la hét, bên cạnh còn có những tiếng âm ỹ, xem ra vẫn đang ở văn phòng luật

- Em đã bảo là đầu óc của sếp có vấn đề, không làm luật sư thì chỉ có thể đi ăn mày mà... Đây là giọng của A Hưởng.

- Chị Dương Dương ở Mỹ mà anh ấy lại chạy tới Hà Lan, còn chuẩn bị cả loa để xuống sân bay tìm chị đấy, ai da, anh ấy nhất định sắp thành tên điên trong mắt mọi người rồi... Tăng Tiểu Muội ca thán

- Đặt vé máy bay rồi à? Đây là giọng của Tiểu Triệu, giọng của cậu rất đặc biệt

- Đặt vé gì nữa, chỉ sợ giờ đã ngồi trên máy bay rồi thôi! Sắp đến tết rồi, văn phòng có bao nhiêu việc, cậu ấy định bóc lột anh đến chết à?

Đây là giọng của Giang Quốc Tân, Lý Hách dám giao văn phòng cho anh chứng tỏ là anh đã lấy được bằng luật sư? Tốt rồi, thêm người giúp, Lý Hách sẽ không còn bận rộn đến tối tăm mặt mũi nữa

Nhưng mà, sao Lý Hách lại muốn đi Hà Lan? Bởi vì chương cuối của cô viết về Hà Lan? Dùng loa để tìm người ở sân bay, quá là ảo! Nhưng người kia dễ làm thế lắm, làm sao đây?

- Tăng Tiểu Muội, có thể liên lạc với Lý Hách không?

Cô ngồi thẳng dậy, mày nhíu lại.

- Liên lạc? Sếp hôm nay không đi làm, chưa biết chừng đã sớm xuất phát... Hay là, chị nói cho em chị đang ở bờ đông hay bờ tây nước Mỹ đi, em bảo sếp chuyển chuyển bay tìm chị
- Không cần đâu, hai ngày nữa chị rời khỏi Mỹ rồi.
- Sau thì sao? Có về Đài Loan không? Chị à...

Tằng Tiểu Muội cố gắng nói khách sáo nhưng cô vẫn luôn yên lặng.

- Đài Loan lạnh lắm à?

Trình Tâm Di nói sang chuyện khác. Nếu Lý Hách đã xuất phát thì lúc xuống máy bay nhất định sẽ nhận được tin nhắn của Tăng Tiểu Muội.

- Vâng, đang trong đợt lạnh, dạo này có dịch cúm, rất nhiều người bị ốm, tin tức có nói, năm nay vì rét đến sớm nên có vài người qua đời rồi

Vậy còn Lý Hách? Mỗi lần dịch cúm đến anh đều trúng thưởng, cũng chẳng hiểu vì quá bận, quá mệt hay vì luôn ăn uống, ra vào nhiều ở những nơi công cộng

Năm rồi khi dịch cúm kéo đến, cô sẽ nhắc nhở anh, ép anh dùng điện thoại liên lạc chứ không tự tiện ra ngoài, cô sẽ mua thuốc cho anh, dùng C sủi để giúp anh tăng khả năng miễn dịch. Giờ cô không ở nhà, anh có thể tự đi mua thuốc không? Nghĩ đến đây tim cô lại trở nên hoảng loạn như thể anh đã bị bệnh vậy.

- Chị dâu, sao không nói gì? Vẫn còn giận sao? Em nói cho chị biết nhé, Lý luật sư thực sự đã thay đổi rồi, anh ấy hoàn toàn khác với lúc trước. Anh ấy vẫn giúp người nhưng sẽ làm theo khả năng. Hơn nữa còn kiếm được tiền. Mấy hôm trước hợp còn nhắc tới việc thuê thêm một luật sư... cho nên... chị à, chị đừng giận nữa, tha thứ cho anh ấy lần này đi.

A Hưởng giành lấy điện thoại mà lú ra lú rú nói

Sao ai cũng nghĩ là cô đang giận dỗi? Cô có phải là đã khiến mọi người ấn tượng về mình là người tính tình nóng nảy? Đều tại Lý Hách, biến người phụ nữ tốt thành người đàn bà đánh đá

Tiểu Triệu lại giằng ống nghe:

- Chị dâu, em nói cho chị nhé, Lý luật sư luôn miễn các buổi xã giao, mỗi lần bọn em muốn tổ chức tiệc mừng thì anh ấy đều đuổi bọn em về nhà, còn nói là phải biết quý trọng thời gian ở bên người thân. Anh ấy nhất định là rất hối hận vì lúc trước không thường xuyên ở bên chị. Mấy hôm trước sinh nhật anh ấy, bọn em muốn tổ chức sinh nhật cho anh nhưng anh cũng chẳng chịu ra ngoài, bọn em đành đến nhà nấu mì trường thọ cho anh ấy.

Sinh nhật, cô nhớ, biết rõ sẽ không gặp lại nhưng cô vẫn chọn mua một tấm thiệp mà chúc mừng anh, mua cả một chiếc caravat làm quà

Cô vĩnh viễn nhớ phải chuẩn bị sinh nhật cho anh, còn anh dù đã được cô dặn dò 3,4 lần nhưng vẫn quên sinh nhật cô. Đây là điểm không công bằng, người yêu luôn chịu thiệt so với người được yêu

Lúc này, lại đến lượt Giang Quốc Tân cướp điện thoại.

- Dương Dương, trăm vạn lần đều là anh sai, Lý Hách và Nghiêm Hân đã là quá khứ, Lý Hách hoàn toàn không nghĩ việc quay lại với Nghiêm Hân gì cả, chỉ là Nghiêm Hân quen biết Lý Hách lâu như vậy, đương nhiên cô ta biết nhược điểm lớn nhất của Lý Hách là dễ mềm lòng. Người khác chỉ cần cầu xin cậu ấy thì cho dù có khó xử cậu ấy cũng sẽ nghĩ cách để giúp đỡ. Em cũng biết tính xấu này của Lý Hách rồi đó, chính cậu ấy nghèo sắp chết mà còn lo cho anh bị vợ bỏ nên mới lấy trộm tiền tiết kiệm của em cho anh mượn. Huống chi Nghiêm Hân còn khóc lóc, nói như thể mình thành ra thế này đều tại Lý Hách vậy. Khiến cậu ấy áy náy bất an mới đặc cách cho cô ta.

Cho nên vấn đề của cô là – cô chưa bao giờ khóc trước mặt Lý Hách? Cô thà cãi cọ ầm ỹ, khiến cho người xa lạ bên kia điện thoại coi mình là đồ điên chứ cũng kiêu ngạo không muốn yếu đuối trước mặt anh?

- Chị dâu, Lý luật sư và Nghiêm Hân thực sự không có gì cả, vừa biết Nghiêm Hân lừa gạt anh ấy thì anh ấy đã lập tức từ chối giúp cô ta. Bởi vậy có thể thấy sếp chỉ là nhất thời mềm lòng thôi.

14. Chương 14

Điện thoại lại đến tay Tiểu Triệu nhưng chưa nói được vài câu thì Tăng Tiểu Muội lại giăng lấy

- Chị à, em dám cam đoan Nghiêm Hân chẳng là gì với sếp cả, nhưng Nghiêm Hân kia không đơn giản, cô ta rất thủ đoạn đấy. Rõ ràng bản thân ngoại tình sinh ra đứa trẻ chẳng biết của ai khiến vợ chồng ly hôn rồi còn tìm sếp mà nói là chồng cô ta muốn cướp con, khiến cho sếp đưa cô ta và đứa trẻ đến vườn bách thú chơi. Mọi thứ đều là giả, chồng cô ta thêm vào mà đi nuôi con người khác, là Nghiêm Hân dùng mọi thủ đoạn để tạo cơ hội tiếp cận với sếp, cô ta còn hiểu nhầm em là em gái sếp mà ngày nào cũng nịnh nọt em, đúng là có lòng bất chính mà. Chị à, chị mau về đi, sếp như con gà con đáng thương còn Nghiêm Hân là con sói hoang vậy, chị mà không chịu ra tay thì sếp sẽ gặp nguy hiểm đấy... Tăng Tiểu Muội định kích thích bản năng làm mẹ trong cô.

Trình Tâm Di nghe xong chỉ thấy buồn cười. Nếu Lý Hách biết được vị Thường thắng tướng quân trên tòa án lại bị nhân viên hình dung mình là con gà con đáng thương thì không biết sẽ có suy nghĩ gì?

Nhưng Tăng Tiểu Muội sai rồi, chuyện tình cảm là chuyện anh tình tôi nguyện, đâu thể chỉ một người muốn mà thành.

Nghiêm Hân đã dùng sai cách rồi nhưng cô cũng đâu hơn gì? Cô cho rằng trả giả tất cả thì có thể nhận lại nhưng không ngờ rằng mình chỉ là bến cảng cho anh tránh gió, giờ anh đã thoải mái, khỏe mạnh kiên cường thì còn cần gì bến cảng là cô nữa

Không có cô, cô tin anh sẽ sống rất tốt

Điện thoại còn bị A Hưởng, Giang Quốc Tân thay phiên nhau giành giật, cô lẳng lặng nghe, lẳng lặng cười. Cô cảm thấy may mắn thay cho Lý Hách, anh có những nhân viên thật lòng thật dạ với mình nhưng chẳng qua cũng là vì anh đã rất chân thành

Thế giới này rất công bằng, anh đối xử tốt thì bọn họ sẽ tận tâm với anh, anh không có lòng với cô thì cô sẽ rời xa anh...

- Dương Dương, Lý Hách thật lòng yêu em, anh chưa bao giờ thấy cậu ấy để ý đến ai như vậy

Giang Quốc Tân nói như chém đinh chặt sắt

- Đúng thế, chị dâu, sau khi chị rời đi, luật sư Lý trông rất tội nghiệp, ngày nào anh ấy cũng nghĩ đến chị. Sếp hối hận muốn chết, anh ấy yêu sai cách nên mới khiến chị hiểu nhầm là anh không yêu

Tiểu Triệu dùng khổ nhục kế

- Đúng vậy, đúng vậy, người Lý luật sư yêu là chị mà, ngày nào anh ấy cũng mang tiểu thuyết chị viết đi làm, rảnh là lại đọc, chẳng biết đọc bao nhiêu lần rồi. A Hưởng nói rất thật

- Lần trước nghỉ trưa, sếp nằm mơ mà cứ gọi tên chị mãi

Tăng Tiểu Muội học theo phim Hàn mà nói.

Bọn họ ai cũng nói Lý Hách yêu cô, bỗng nhiên cô cảm thấy không chắc chắn, nếu bọn họ không nói những lời nói dối có thiện ý thì... năm tháng qua cô đang làm gì?

Hàng tháng Tăng Tiểu Muội đều tăng lương cho Lý Hách, cô nói:

- Thêm được luật sư Quốc Tân là tốt lắm rồi

Bởi vậy tháng này anh lĩnh 10 vạn tệ.

Theo quán tính, anh chia tiền lương vào vài chiếc phong bì, phần tiền nên để dành để gửi tiết kiệm thì cho vào ví, sau đó ngồi taxi đến trung tâm thương mại.

Lần này anh mua âu phục, áo khoác, giày boot, túi xách và một chiếc mũ đội đầu rất đáng yêu. Không biết Hà Lan có tuyệt không nhưng anh muốn đưa món quà này cho Dương Dương

Buổi tối, anh thu xếp hành lý xong xuôi, đặt trên vali một chiếc loa phóng thanh lớn rồi đặt hộ chiếu và vé máy bay trên bàn, trong hành lý còn có một bức ảnh cười nhe nhồm của bọn họ.

Lý Hách đi ngủ sớm, đặt đồng hồ báo thức, thậm chí đặt cả điện thoại di động, anh không muốn bị lỡ chuyến bay

Anh chuẩn bị rất cẩn thận nhưng chẳng qua người tính không bằng trời tính, nửa đêm, anh bắt đầu phát sốt

Anh lơ mơ giờ lên máy bay, lúc dậy cả người u mê như đang đi trong sương mù, đứng cũng không vững. Anh lảo đảo đi ra phòng khách, uống liền mấy cốc nước nhưng sức quay về giường cũng chẳng còn, ngã thẳng lên sofa mà mê man.

Tệ nhất là mọi người trong văn phòng luật hay người nhà đều cho rằng anh đã đi Hà Lan, không ai cảm thấy kì quái vì sự mất tích của anh

Lý Hách ốm liên miên nhưng chẳng có sức ra ngoài gặp bác sĩ. Anh bị sốt, chảy nước mũi, ho khan, toàn thân đau nhức. Có vài lần trước khi chìm vào giấc ngủ, anh mơ mơ hồ hồ nghĩ, có cần gọi 119 không?

Cuối cùng, anh không gọi điện, không phải vì không quan trọng mà vì chẳng còn sức lực nữa

Anh ngủ rồi tỉnh, tỉnh rồi ngủ, may mà trong tủ vẫn còn thuốc Dương Dương chuẩn bị, anh dựa vào Vitamin C này mà chống đỡ qua ngày

Ngày thứ tư, tinh thần hơi tốt lên một chút, tuy rằng vẫn ho rất nhiều, vốn định gọi cho văn phòng nói hai ngày sau sẽ đi làm nhưng nghĩ lại lại thôi. Khó lắm mới có cơ hội nghỉ phép, hưởng chi cảm chưa khỏi hẳn lại lấy sang người khác thì thật đáng trách.

Anh gọi điện đặt thức ăn nhanh, ăn xong lại ôm tiểu thuyết của Dương Dương mà đọc, đọc xong lại ngủ, tỉnh lại gọi đồ ăn, ăn xong lại đọc tiểu thuyết, đọc xong lại ngủ

Bởi vì Dương Dương không ở đây nên anh chẳng có tinh thần gì, anh chẳng muốn làm gì, chỉ muốn nằm yên ở đó, không bị quấy rầy mà nhớ nhung Dương Dương của mình.

Sau khi nhận được điện thoại của Tăng Tiểu Muội, Trình Tâm Di suy nghĩ cả đêm cuối cùng quyết định về Đài Loan.

Bởi vì cô phải xác định một chuyện, phải xác định xem rốt cuộc trong lòng anh, cô là gì? Ân nghĩa hay tình yêu?

Năm tháng, ngày nào anh cũng gửi mail cho cô, anh muốn dùng sự kiên nhẫn để chứng minh điều gì?

Cô không hiểu sao anh phải mang theo loa phóng thanh đến Hà Lan. Giữa bọn họ còn gì chưa nói rõ? Có gì còn nhập nhằng? Nếu vì cảm giác áy náy này thì cũng không cần thiết. Nếu đúng như mọi người nói, anh có tình cảm với cô... cô thực sự không tin...

Nhưng là Lý Hách mù quáng đi Hà Lan khiến cho cô lại có thêm chút dũng khí, đi xác định lại một lần

Vì thế cô trở về, lúc đặt chân lên Đài Loan, cô có cảm giác muốn khóc, bỗng nhiên hiểu được lời Chu Dự Dân: “Trở về Đài Loan, không khí bụi bặm khiến cho phổi của tôi được sống lại...” là cảm giác gì.

Ngồi trong taxi, cô nhìn cảnh vật bay lướt qua xung quanh, dần trở nên lo lắng

Năm tháng, hơn một trăm năm mươi ngày, chẳng có ngày nào cô quên, khuôn mặt của Lý Hách, sự ôn nhu của anh, nụ cười của anh, những câu nói anh yêu em... Cho dù cô sớm đã chẳng còn tin vào câu nói đó

Năm tháng khiến nỗi nhớ trong cô càng thêm sâu đậm, cô nhớ anh, mỗi khi đêm về, mỗi khi bình minh lên

Cô nhớ khi anh còn ngái ngủ anh cũng không bao giờ quên hôn buổi sáng cô, cho dù đêm qua hai người vừa mới cãi nhau, anh chẳng bao giờ giận dữ quá lâu

So với cô, anh tốt tính hơn nhiều, cẩn thận nghĩ lại, cô cũng chẳng dám tự nhận mình là dịu dàng nữa, đem mọi tội lỗi khiến hôn nhân thất bại đổ lên đầu Lý Hách, không công bằng chút nào

Khẽ thở dài, cho rằng chuyện đã lâu nhưng chẳng biết do thời gian không đủ dài hay tâm tình chưa đủ bình ổn mà tình yêu của cô vẫn không thể thay đổi. Làm sao đây?

Nếu là tiểu thuyết, cô chỉ cần dùng hai ngàn chữ là đã viết ra kết cục, chẳng qua đây là cuộc đời của chính mình, hai ngàn chữ... chẳng đủ để nói hết lòng cô.

Lý Hách đọc được một đoạn văn, Dương Dương viết: “Nếu mỗi cuộc tình đều có hạn sử dụng thì có bao nhiêu người nguyện mạo hiểm vì tình yêu?”. Câu cuối cùng dùng dấu chấm hỏi để kết thúc

Anh hiểu, cô có cảm giác không an toàn với “yêu”

Luôn luôn cho rằng mình hiểu cô nhưng đến khi đọc những tiểu thuyết của cô, xâm nhập vào thế giới nội tâm của cô thì anh mới hiểu, mình chẳng hiểu nhiều về cô như anh nghĩ. Cũng như Dương Dương, cô luôn cho rằng cô hiểu anh nhưng sự thật chứng minh, cô không biết rằng tình yêu của anh cũng chẳng phải chỉ là nơi chót lưỡi dao môi.

Xem ra bọn họ không đủ hiểu nhau

Vì sao? Bởi vì anh dành phần lớn thời gian cho công việc, còn cô vì công việc của anh mà không thể không cố gắng kiếm tiền. Bọn họ như hai cỗ máy không liên quan, tự vận hành, chỉ đến khi một cỗ máy dừng lại thì cỗ máy kia mới hiểu tình thế nghiêm trọng cỡ nào.

Quốc Tân nói đúng, nếu anh dùng hết sức để kinh doanh cuộc hôn nhân này thì đã không xuất hiện vấn đề ngày hôm nay. Anh đồng ý, anh và Dương Dương rất ít khi nói chuyện, thấu hiểu nhau mà chỉ qua phỏng đoán, đều cho rằng mình rất hiểu đối phương nhưng trên thực tế lại chẳng hiểu gì

Khi mới kết hôn, anh thường ôm cô, hai người nằm trên sofa nói chuyện phiếm, anh sẽ kể cho cô nghe những chuyện ngốc nghếch hồi bé của mình, nói mình đã khiến cha mẹ giận dữ thế nào, anh thực sự là “nghiệt tử” tiêu chuẩn dưới ngòi bút của các tiểu thuyết gia

Cô sẽ kể về cha mẹ mình cho anh nghe, nói cha mẹ cô rất yêu cô, cô là con một, tuy nhà không khá giả nhưng cũng vẫn cho cô cuộc sống như công chúa, cô cho rằng tình yêu đó sẽ kéo dài mãi mãi nhưng đến một ngày. Àm! Trái đất không vỡ tan, thế giới không kết thúc nhưng cha mẹ cô, tình yêu cô có được đã biến mất.

Bởi vậy, cô nói cô tin rằng trên đời có tình yêu, chỉ là rất yếu ớt, không cẩn thận là sẽ đánh mất

Anh nói anh không tin vào tình yêu bởi vì lòng người thường thay đổi, mà tình cảm còn dễ thay đổi hơn lòng người

Cô nói không đúng, tình yêu là vĩnh hằng, tựa như cha mẹ, yêu nhau cho đến lúc chết

Anh hỏi cô có dám chắc chắn rằng cô sẽ yêu anh cả đời này

Cô không chút do dự gật đầu, cô thề, cô chỉ yêu thương mình anh suốt cuộc đời này.

Mà anh lại dùng tốc độ nhanh nhất mài mòn đi tình yêu cả đời của cô... anh là gã đàn ông thối nát

Đến Hà Lan tìm Dương Dương, chỉ dựa vào trực giác và sự ngu xuẩn

Anh không phải là tiểu thuyết gia nhưng lại bắt đầu có khả năng tưởng tượng viển vông. Anh ảo tưởng rằng Tăng Tiểu Muội sẽ tìm được Dương Dương, Lý Vi tìm được Dương Dương rồi nói tin anh đến Hà Lan tìm người, sau đó cho dù cô không có ở Hà Lan thì cũng nguyện ý bay đến Hà Lan, tìm người đàn ông dùng loa phóng thanh đang la hét rằng: Anh yêu Dương Dương.

Lý Vi từng nói: “Chị dâu vẫn luôn không tin anh yêu chị ấy. Chị ấy cố chấp nhận định anh chỉ là cảm kích chị, có tình nghĩa nhưng đó không phải là điều mọi người con gái mong muốn

Cô sai rồi, anh đã cố gắng giải thích với cô nhưng cô không đọc thư của anh cho nên anh phải làm một số chuyện, làm cho cô hiểu rõ tim anh. Nhưng anh lại bỏ lỡ mất chuyến bay...

Đứng ở trước cửa phòng, tay nắm chìa khóa hơi run run, cô hoảng sợ, rõ ràng muốn quay về tìm đáp án nhưng một khắc này cô lại có suy nghĩ muốn trốn chạy.

Lần thứ một ngàn cô tự nói với mình: Lý Hách không ở nhà, anh đi Hà Lan, cô cũng có đủ thời gian chuẩn bị sẵn sàng, đến khi anh quay về rồi đối diện với nhau...

Thở sâu, nhét chìa khóa vào ổ khóa, xoay hai vòng, cửa bật mở, lại đổi chìa khóa, đây là chìa khóa mới, sau khi nhà bị trộm, vì an toàn của cô nên anh thay ổ khóa nhập khẩu đắt đỏ. Người thay khóa đã vỗ ngực cam đoan, trừ phi dỡ cửa xuống chứ nếu không trộm không thể bẻ khóa được (Nhờ có ngày cần phải phá khóa thì vui :)))

Cắm chìa khóa vào, xoay hai vòng, đẩy cửa vào phía trong một chút, lại xoay một vòng, cửa bật mở

Đẩy cửa ra, trong tích tắc, cô choáng váng đứng ngơ ngác nơi đó không hề nhúc nhích

Ngẩn người, không phải vì nhà cửa bừa bộn mà vì bức tường phía sau sofa kia... Cô mặc áo cưới trắng như tuyết, mỉm cười hạnh phúc nhìn chính mình...

CHƯƠNG 08

Không biết đứng bao lâu, Trình Tâm Di mới lấy lại tinh thần, đi vào trong phòng.

Tầm mắt chậm rãi dời đi, cô phát hiện mỗi bức tường, mỗi ngăn tủ, mỗi nơi cô nhìn thấy đều có rất nhiều ảnh của mình, có thể là ảnh đơn hoặc ảnh đôi, bức ảnh nào cô cũng cười rất vui vẻ

Tất cả đều là Lý Hách chụp, anh ấy luôn thích dùng di động chụp ảnh cô ở mọi lúc, mọi nơi.

Cô cảm thấy mình không đủ xinh còn Lý Hách thì lại quá tuấn tú, cô thường ôm anh hỏi: “Nếu em nuôi anh béo thêm 10kg thì những người nói anh là bông hoa nhài cắm trên bãi phân trâu là em có phải là sẽ ít đi không?”

Anh nghe xong, không những không an ủi cô mà còn nói: “Dựa vào khả năng nấu nướng của em, nuôi anh béo thêm được 10kg là một việc làm có tính khiêu chiến cao đấy”

Anh đang cười nhạo cô nấu cơm khó ăn nhưng mỗi người đều có sở trường, sở đoản của mình. Cô không biết nấu ăn nhưng biết viết tiểu thuyết. Nhưng Lý Hách... hình như không có gì là anh không làm được?

Việc nhà, nấu cơm, sự nghiệp, quan hệ xã giao... được rồi, anh không quá giỏi việc kiếm tiền... không đúng, gần đây anh đã chứng minh, đối với việc kiếm tiền, anh cũng rất có khả năng.

Anh chưa từng nói cô xinh đẹp nhưng anh chụp rất nhiều ảnh của cô, rất nhiều, rất nhiều, nhiều đến độ có thể chứa đầy thẻ nhớ 8GB

Anh nói mỗi khi tâm tình không tốt, vụ án không thuận lợi, chỉ cần mở điện thoại, nhìn khuôn mặt tươi cười của cô thì mọi chuyện sẽ thật dễ dàng. Nghe câu nói đó, cô liền tự an ủi mình, không thể làm công chúa trong mắt người khác cũng không sao, cô có thể giúp anh quên đi phiền muộn là được.

Cô chậm rãi bước qua, nhìn mỗi bức ảnh chụp, trong ảnh mình đang cười, cười rất vui vẻ, cười rất hạnh phúc. Thì ra trong cuộc hôn nhân này, ngoài cãi cọ, oán trách thì cô cũng có rất nhiều khoảnh khắc vui vẻ. Chỉ là mọi người thường nhớ chuyện xấu mà quên đi những kỉ niệm đẹp

Đi một vòng, cô quay lại phòng khách, thấy vali của Lý Hách và chiếc loa phát thanh, anh... còn chưa đi?

Cô cầm vé máy bay và hộ chiếu của anh lên, vé máy bay đã quá hạn, là chuyện gì đã cản trở hành trình của anh?

Nhưng Lý Vi, Tăng Tiểu Muội không lừa cô, anh thực sự dự tính đến Hà Lan tìm người, theo bản năng, cô mở vali của anh ra.

Lý Hách không biết sắp xếp hành lý, mỗi lần đi công tác, nếu để tự anh sắp đồ thì nhất định sẽ quên cái này cái nọ. Vali vừa mở ra, quần áo chỉ có một góc nhỏ, quả nhiên không mang kem đánh răng, bàn chải... nhưng, áo khoác nữ, quần áo nữ, giày, boot, túi xách và mũ len nữ lại kín valì. Đang làm gì đây? Anh ấy xuất ngoại sao lại mang theo những thứ này, chẳng lẽ anh định đổi nghề làm lái buôn?

Cô cầm quần áo, nhất nhất kiểm tra, giữa hành lý, cô còn tìm được ảnh chụp chung của bọn họ và hai cuốn tiểu thuyết của cô. Vì sao lại mang những cái này? Đầu óc cô có chút hỗn loạn, cô không hiểu được anh đang làm gì?...

Như là nghĩ đến điều gì đó, cô vội vã mở cặp laptop của mình, lấy máy ra, mở hòm thư điện tử, tìm mail cuối cùng Lý Hách viết

“Dương Dương, ngày mai anh bay sang Hà Lan tìm em

Quà cho em đã mang theo, ảnh của chúng ta cũng mang theo, sách của em cũng mang, loa phóng thanh cũng mang, hộ chiếu, vé máy bay cũng mang. Anh vừa đóng valì, tưởng tượng khi em nhận được những món quà này, có khi nào giống những cô bé trong TV mà nhảy dựng lên ôm chầm lấy anh rồi hôn anh, sau đó chúng ta như chưa từng cãi nhau

Có nhớ anh đã từng nói, chờ khi nào anh kiếm được nhiều tiền thì sẽ dẫn em sang Châu Âu du lịch, đến phòng gương của lâu đài Versailles soi gương, đến Provence ngắm cánh đồng hoa oải hương lớn nhất thế giới, lại đến Italy xem những người Di-gan du mục... Kết quả, em không kiên nhẫn chờ, tự mình đi trước, bỏ lại anh cô đơn ở Đài Loan.

Cho nên gặp được em rồi, anh dự định sẽ mắng em một chút rồi lạnh lùng nói: “đi thôi, mặc kệ em đã chơi đùa ở đâu, không có anh bên cạnh sẽ chẳng có ý nghĩa gì, chúng ta sẽ đi du lịch Châu Âu lại một lần”

Anh tưởng tượng em sẽ nhú mồm nói: “Không cần đi nữa, tốn kém lắm, chúng ta dành tiền, chỉ cần có 100 vạn là có thể sinh baby rồi”

Chờ em nói xong, anh sẽ bắt chước mấy gã trong TV mà vung tay, thoải mái nói: “Sợ gì, chồng em giờ giá trị con người hàng mấy trăm triệu, muốn sinh bao nhiêu con chẳng được, chúng ta cứ thoải mái đi chơi thôi, nếu vui vẻ, chưa biết chừng sẽ mang theo ba baby về Đài Loan”

Sau đó anh muốn xem em đỏ mặt, thẹn thùng trốn vào lòng anh, giống như trước kia vậy... Sau đó, anh muốn em cần nhần mọi chuyện với anh.

Anh muốn nói: Trước kia nhà là nơi thoải mái nhất, cuối cùng anh lại tự biến mình cực kỳ mệt mỏi mới chịu về nhà. Giờ nhà trở nên tĩnh mịch, anh lại biến thái, vừa tan tầm là đã vội về nhà, bởi vì anh sợ những bức ảnh của em cũng cô đơn như anh...

Anh muốn nói: anh hay nói chuyện với những bức ảnh của em, có phần hơi giống bệnh nhân tâm thần phân liệt nhưng không nói chuyện với những bức ảnh của em thì anh sẽ rất cô đơn. Anh phát hiện, thành công của mình nếu không có người chia sẻ thì chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Anh muốn nói với em, nguyên tắc không nhận những vụ ly dị là đúng. Không phải anh lấy cớ, anh có một đàn anh chuyên giải quyết những vụ ly hôn, kết quả anh ấy ba lần kết hôn là ba lần ly hôn. Thấy không, anh vừa nhận lời giúp Nghiêm Hân ly hôn thì em đã rời bỏ anh. Cho nên nhận những vụ ly hôn đúng là sẽ phải chịu báo ứng

Lý Vi mắng anh ngốc, nói em có lẽ đã không còn ở Hà Lan nữa, đương nhiên anh biết, anh chỉ là tinh thần phân liệt, không phải chỉ số thông minh giảm sút nhưng nếu anh không làm gì, chỉ ở nhà tưởng tượng, năm tháng nữa, mỗi năm năm tháng, anh đều chẳng được gặp em... Anh cảm thấy anh sẽ điên mất. Không chỉ bị điên mà còn phải suy nghĩ cho hành xóm nữa, anh phải đi Hà Lan một chuyến, cho dù không tìm thấy em thì anh vẫn sẽ dùng loa phóng thanh kêu to – Dương Dương, anh yêu em

Ngày mai thời tiết có đẹp không?”

Xót xa dâng lên khiến mắt cô nheo lại, nước mắt dâng đầy, khịt khịt mũi, cô lấy mu bàn tay lau đi nước mắt, lại mở một mail khác.

“Dương Dương, trước kia mỗi lần cãi nhau, anh đều nói: “Em sai rồi!”

Thấy em càng bức bối, về sau anh đều cố né mấy chữ này nhưng bây giờ anh muốn trình trọng nói với em: “Em sai rồi!”. (Rất câu à? Hoan nghênh em bay về Đài Loan mà đánh anh, vé máy bay anh trả)

Anh không nói bấy lâu, em thực sự sai rồi. Anh không yêu Nghiêm Hân, anh yêu em!

Nếu những lời này anh nói khi 23 tuổi thì em có thể thoải mái đánh anh, anh chẳng những không né mà còn sẽ nói “cứ đánh mạnh vào” bởi vì nói dối là việc sai trái

Nhưng bây giờ, anh thực sự không yêu Nghiêm Hân, anh yêu em! Đây là điều thiên chân vạn xác, là thật lòng thật ý, là lời nói thật không gì có thể bẻ cong được.

Anh yêu em, mặc kệ em có xinh đẹp bằng Nghiêm Hân không, anh yêu em, không phải vì tiền hàng tháng em kiếm cho văn phòng, anh yêu em, không phải chỉ vì một tờ giấy chứng nhận, một đoạn hôn nhân, mà bởi vì... Anh không thể không yêu em

Anh không thể không yêu em, nhìn em ngủ gật trước máy tính mà tim anh đau nhói. (Nhìn thấy Quốc Tân mệt mỗi ngủ gật anh lại chỉ nghĩ tiền lương mình bỏ ra thật đáng giá). Nhìn em nhũn mày, không ngừng nói không sao mà tim anh như bị ngàn đôi tay bóp chặt

Em không vui vẻ luôn khiến anh đau lòng, có nhớ ngày đó ở bệnh viện, em nói anh luôn đối xử tốt với bạn hơn với vợ, cho nên em muốn làm bạn chứ không muốn làm vợ anh

Những lời này khiến anh không thở nổi...

Em đi rồi, không do dự mà rời khỏi thế giới của anh, mỗi ngày, mỗi đêm, mỗi giờ mỗi phút, như thể có chiếc cối đá nghiền nát tim anh, nặng nề khiến anh không thể chịu được

Anh tự hỏi: Yêu em vất vả như vậy, có cách nào để không thể yêu em?

Xin lỗi, anh chẳng có cách nào cả, bởi vì em cũng biết rồi đó, tim là cơ trơn (??? Hix, đâu có đâu à)

Em luôn phê bình tình yêu của anh chỉ là nói miệng nhưng nếu anh không nói thì sao em biết anh yêu em? Em cũng không thông minh như anh, không biết cách quan sát người khác mà có những phán đoán chính xác, cho nên anh nhất định phải nói, đến khi nào em chịu hiểu rằng anh yêu em thì mới thôi.

Không ngờ, nói ra còn càng không đáng tiền, đến cuối cùng ngay cả niềm tin cũng chẳng có

Em tuyệt đối không thể hiểu anh hối hận cỡ nào, có lẽ anh nên bớt nói “anh yêu em”, có lẽ anh nên dùng nhiều hành động để biểu đạt tình yêu chứ không chỉ nói miệng, có lẽ trong mắt em anh đã thành kẻ nói nhiều, chỉ biết nói suông, nhưng Dương Dương à, em sai rồi, anh yêu em.

Là em đuổi Nghiêm Hân ra khỏi lòng anh, là em khiến cho anh tìm lại được tình yêu ngọt ngào, ấm áp, em không thể thay đổi thất thường như Trái đất được, cho mọi người mùa hạ ấm áp rồi lại vụt mùa đông giá rét lại đây. (Hiện tại ở Hà Nội mọi người đều mong đông đến thì phải :)).

Bởi vì anh yêu em cho nên em cũng phải yêu anh, cho dù anh từng làm sai nhiều chuyện nhưng “Buông bỏ đồ đao, lập địa thành Phật”, tha thứ cho anh đi, hơn nữa, tình yêu của em đã khiến anh thay đổi, sẽ không thể thu hồi tình yêu của anh, cũng không được trả lại hàng đâu”

Cô thoải mái mỉm cười

Thật bá đạo, cho dù anh buông đao đồ tể, hiểu được nói yêu rồi không được rút lại thì cô sẽ phải chấp nhận sao?

Cho dù thế, cô vẫn lại mở một bức thư khác ra, từng bức mail đều mở ra đọc... Mãi đến khi nước mắt mờ hồ, trái tim chìm trong sự cảm động...

Đột nhiên, một trận ho khan nổi lên, ngay sau đó, cửa phòng mở ra, lúc này Trình Tâm Di mới nghĩ ra, Lý Hách vẫn còn ở trong nhà

Cô choáng váng, từ sau khi xem trộm vali của anh thì đã ngây người, bối rối, giờ xem xong 158 mail của anh, cô đúng là ngốc không thể tính nổi

Cô ngây ngốc quay đầu, ngây ngốc nhìn bóng người lưng cong cong kia, nhìn anh đi thẳng vào bếp, không nhìn qua phòng khách một lần

Lý Vi không lừa cô, anh gầy, gầy đến độ vai cũng sụp xuống, cô không nhận được oán trách, gầy như vậy, sao có thể mặc vừa âu phục cô mua cho anh

Hơn nữa chẳng phải anh cũng nấu ăn rất giỏi sao, sao lại tự ngược đãi mình, chẳng lẽ anh không biết, cho dù giận dữ, cho dù muốn lấy lại tình cảm với anh thì nhìn anh như vậy cô vẫn sẽ đau lòng?

Đúng, anh không biết cô sẽ đau lòng

Cô chưa bao giờ nói yêu anh, chưa bao giờ nói thật lòng với anh, cô không nói mình cô đơn, chỉ biết không ngừng cãi cò, sau đó là nói những lời giận dữ, đến cuối cùng, anh cho rằng cô tính tình nóng nảy, đến kì sinh lý, chỉ quen dùng chuyện chia tay mà ép người... Nhưng trước nay chưa có lúc nào anh nghiêm túc nghe những lời thật tình của cô.

Cô rất tệ, bởi vì mình không nói ra lời nên coi những lời yêu của anh thành những lời dối trá, còn lớn miệng mà nói: “Lời luật sư nói không thể tùy tiện tin”.

15. Chương 15

Cô luôn nói cô hiểu anh nhưng ngay cả chính mình cô cũng chưa nghiêm túc hiểu qua, thật là xấu hổ. Cô có khả năng văn vẻ tốt như vậy nhưng không thể nào khiến anh hiểu lòng mình. Anh có khả năng nói tốt như vậy nhưng cô lại chẳng chịu tin tưởng. Cô đó... Hôn nhân thất bại, cô cũng phải chịu trách nhiệm một phần

Cô rời khỏi sofa, đi về phòng bếp, đứng trước cửa phòng, chờ anh xoay người

Anh đang ho khan, ho rất nhiều, người này chắc chắn lại không đi khám bác sĩ, anh không hiểu bây giờ virus rất biến thái, động một tí là sẽ mất mạng người sao? Cô muốn mắng anh dẫn độn nhưng lời nói đến miệng lại mới nghĩ ra, vì sao không nói cho anh rằng cô quan tâm anh, lo lắng anh, không nỡ thấy anh tự hủy hoại thân thể?

Cô đó, luôn dùng những lời trái lương tâm rồi đem mọi lỗi lầm đổ lên người anh, cô đúng là người phụ nữ xấu xa, bá đạo.

Lí Hách uống hết nước, không rời phòng bếp, lại nhìn bức ảnh dán trên tủ bếp mà nói:

- Dương Dương, nếu anh bảo Tăng Tiểu Muội gọi cho em, bảo với em là anh bị bệnh sắp chết thì em có để ý đến anh không?

Nói xong, anh tự cười giễu hai tiếng:

- Bệnh cũ lại tái phát rồi, em không phải là luật sư quân địch, em là vợ anh, anh không thể cứ dùng mưu kế với em mãi được

Sau đó lại liên tục ho khan.

Anh quay người, tầm mắt dừng lại ở bóng người đột nhiên xuất hiện trước cửa bếp kia, anh cười, lắc đầu, định lắc đi ảo ảnh trước mắt, nhưng mà... ảo ảnh không biến mất, anh dụi mắt, không chắc chắn mà bước lên vài bước, gơ tay chần chừ xoa mặt cô. Không chỉ nhìn nhầm, đến tay anh cũng có ảo giác?

- Dương Dương?

Anh đảo mắt nhìn

- Vâng

- Dương Dương?

Anh vẫn không dám chắc chắn, chưa biết chừng Virus cúm này có ảnh hưởng đến thần kinh của con người. Cô mỉm cười, nắm tay anh nói:

- Là em, em đã về.

Là Dương Dương! Không phải ảo ảnh! Lý Hách mỉm cười, cười thật lớn, ra sức ôm cô vào lòng, vòng tay thật chặt như chỉ sợ vừa buông tay cô sẽ lại biến mất

- Dương Dương! Dương Dương! Dương Dương!...

Anh gọi liên tiếp vài lần.

Cô thở dài, ôm eo anh, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng anh

- Dương Dương... anh rất nhớ em...

Như muốn xác định lại lần nữa, anh đẩy cô ra rồi nhìn cẩn thận một lần. Không sai, là Dương Dương của anh.

- Sao em lại trở về? Sao em biết mà về? Mệt mỏi à? Công việc rất vất vả? Em đi tắm trước đi, anh đi mua đồ ăn. Em thích ăn gì... À, đúng rồi là cua đúng không, nói cho em biết, giờ anh có nhiều tiền lắm, chúng ta có thể sống xa xỉ một chút, mua ốc nhé, ốc Hokkaido nhé...

Cô mỉm cười, ai nói tình yêu của anh chỉ là dùng miệng nói, tình yêu của anh còn thể hiện ở việc luôn săn sóc, chăm lo cho cô từng bữa ăn, từng món ăn, chỉ là cô chưa từng cẩn thận nhìn nhận

- Không cần đâu

Cô lắc đầu, nhìn chăm chú khuôn mặt anh, khuôn mặt này... đã xuất hiện trong những giấc mộng suốt năm tháng qua của cô

- Không thích ăn ốc Hokkaido sao? Vậy tôm hùm đi, anh sẽ làm salad tôm hùm... đúng rồi, đầu tôm hùm nấu canh, ngon lắm

- Không cần

Cô cười từ chối

- Cũng không cần sao, thế em muốn ăn gì?

Anh vẫn rất hưng phấn

- Anh đi tắm đi

- Anh? Em muốn nấu sao?

Anh chỉ về phía mình rồi hỏi. Không cần đâu, cô nấu ăn thực sự... Ấy dà...

- Em đưa anh đi khám

- Không cần đâu, giờ anh khỏe lắm rồi, chẳng qua là vitamin C trong tủ phải mua thêm thôi, sắp hết rồi...

- Anh không đi khám thì em sẽ lo lắng

Cô rũ mắt nhìn xuống, không giận dữ mắng mỗ, không khó chịu mà rất cố gắng, cố gắng nói một câu thật lòng.

Nụ cười đã tắt của Lý Hách trong phút chốc lại nở rộ, anh vội ôm chặt cô, sau đó chạy như bay về phòng.

Cô nói lo lắng, cho nên cô định tha thứ cho anh, cho nên cô đồng ý cho anh cơ hội hoãn thi hành hình phạt, cho nên bọn họ còn có thể, cho nên... Anh sẽ vô cùng vô cùng cố gắng tranh thủ hạnh phúc nửa đời sau của mình.

Nhìn bóng lưng của anh, Dương Dương cười nhắc nhở mình, trong vali còn quà sinh nhật của anh, nhớ phải tặng.

Sau đó, 24h Lý Hách đều dẫn Dương Dương ở bên cạnh, trong văn phòng luật anh cũng sắp xếp một bàn làm việc cho cô. Anh nói: “Về sau chúng ta cùng đi làm, cùng tan tầm. Sau khi tan tầm thì không được nói chuyện công việc nữa”.

Viết tiểu thuyết vốn là công việc không giới hạn thời gian nhưng cô cũng không từ chối bởi vì cô thấy được, anh đã rất cố gắng “sửa sai”

Anh thu dọn hết quần áo cũ của cô, thay vào đó là toàn bộ quần áo mới, lãng phí đến độ khiến cô rất xót ruột.

Vốn định đổi trả hàng nhưng anh lại nói:

- Giờ em cũng là ... rồi, tất nhiên là phải ăn mặc trau chuốt một chút

Anh mua cho cô quần áo, túi xách, giày dép và mỹ phẩm dưỡng da, chỉ riêng đồ trang điểm mà phụ nữ cần nhất thì lại không mua bởi vì anh nói:

- Anh yêu là khuôn mặt của em, nếu em sáng tạo thành người khác thì anh yêu sao nổi

Anh đưa cho cô một tấm chi phiếu 100 vạn đồng, nói đó là quỹ sinh con, sau đó lại đưa cho cô túi hồ sơ giá trị kinh người, nói:

- Không cần tiết kiệm nữa, bằng không anh sẽ nghi ngờ em tiết kiệm tiền để nuôi bọn mặt trắng bên ngoài đấy

Anh không còn luôn miệng nói anh yêu em nhưng anh làm rất nhiều chuyện chứng minh rằng anh thực sự yêu cô

Anh đưa cô về nhà để cho cô và Lý Minh vào thư phòng nói chuyện, Lý Hách lại nói gì đó với mẹ ở phòng bếp, sau đó cô phát hiện, thái độ của mẹ chồng với cô cải thiện rất nhiều. Lần trước lúc hai người về nhà, bà thậm chí còn nói:

- Con mau sinh cháu cho mẹ đi, không có thời gian chăm con thì mẹ giúp, trừ khi con khinh thường cách thức giáo dục của mẹ.

Thái độ của mẹ chồng cải thiện rất rõ ràng, dù nói ngọt nhưng vẫn mạnh mẽ áp đảo thì chính là mẹ chồng của cô. Cô cười nói:

- Sao con có thể khinh thường phương thức giáo dục của mẹ được, mẹ dạy dỗ Lý Hách, Lý Vi tốt như vậy, có bao nhiêu người hâm mộ đó.

Nói đến đây xem như đã chính thức mở ra đề tài lớn giữa mẹ chồng nàng dâu hai người. Bà lấy ra ảnh hồi nhỏ của Lý Hách và Lý Vi, lần đầu tiên thao thao bất tuyệt mà chia sẻ với cô chuyện từ nhỏ của hai người, mỗi năm xảy ra chuyện gì, tất cả thuộc như lòng bàn tay. Người mẹ thương con như vậy, ai mà lo lắng khi trao con cho bà chứ?

Thấy cô quay về, người vui nhất đương nhiên là Lý Vi.

Cô vẫn đang đấu tranh với gia đình nhưng cô tin cha mẹ sớm muộn cũng chấp nhận anh chàng nghèo của mình. Đúng thế, kết hoạch kết hôn của cô, cha mẹ không đến, anh trai và chị dâu đương nhiên là người quan trọng nhất rồi

Mọi người trong văn phòng luật cũng rất vui cho Lý Hách, như lời Giang Quốc Tân nói:

- Không cần nhìn vẻ mặt chả nóng chả lạnh như người chết của Lý Hách, tâm tình thoải mái lên bao nhiêu

Tăng Tiểu Muội thì khoa trương vỗ ngực nói:

- Sếp cuối cùng cũng cười rồi, chị không biết năm tháng qua em sống thế nào đâu. Mỗi lần sếp nhìn em cứ như thể em tham ô tiền vậy, hại em lần nào cũng phải tính đi tính lại vài lần rồi mới dám báo cáo

A Hưởng nói:

- Văn phòng? Đó là văn phòng sao? Đó rõ ràng là mộ cổ Minh triều, mỗi lần đi vào lưng tôi đều ớn lạnh, lo lắng không biết liệu có cương thi nhảy bật ra mà cắn cổ tôi không nữa

Bọn họ tranh nhau nói chuyện, tuy rằng đều không nói rõ anh yêu cô nhưng đã đủ khiến Dương Dương hiểu, câu nói đó là thật – cô không có ở bên, tâm tình anh không thể thoải mái

Ngẩng đầu khỏi màn hình máy tính, Dương Dương nhìn Lý Hách một cái, phát hiện anh đang xem án, vẻ mặt rất chuyên chú, anh quả thực là một luật sư rất giỏi, hiệu suất làm việc rất cao.

Thật ra, bất kể là phương diện nào thì anh cũng đều rất năng suất. Về nhà được hai ngày, phòng làm việc của vị trí của cô, đến nhà thứ ba, nhà cha mẹ chồng có vị trí của cô, đến ngày thứ tư, anh dùng rất nhiều cách chứng minh rằng, trong lòng anh, cô giữ một vị trí rất quan trọng.

Nếu trước kia chia tay chỉ là hiểu lầm thì cô hẳn nên sớm kết thúc sự hiểu lầm này, đem mọi chuyện quay về vị trí ban đầu

Chỉ là phụ nữ rất tham lam, nếu mọi thứ trước mắt là ưu đãi của phụ nữ trước khi tái hợp với chồng thì cô thực sự không muốn nhanh chóng hợp lại, tuy rằng như vậy thực sự có chút quá đáng với người đàn ông đã thành tâm sám hối kia.

- Đẹp không? Lý Hách đột nhiên nói

Nếu là trước kia thì cô sẽ nghĩ một đằng nói một nẻo “còn lâu” nhưng bây giờ cô quyết định thuận theo lòng mình:

- Rất đẹp, đẹp đến độ khiến em tự ti. Cô nói rất thật.

- Không đúng, em không nên tự ti mà phải kiêu ngạo mới đúng. Bởi vì người đàn ông phong lưu anh tuần này trong mắt chỉ có mình em

Nếu là trước kia thì cô sẽ đáp: “Vậy anh phải đi khám mắt đi” nhưng giờ cô lại nói:

- Đúng thế, em sẽ tập kiêu ngạo.

Anh cười nói:

- Chờ anh 5', anh sắp xong rồi!

- Anh cứ từ từ, em định viết xong chương này đã

Cô thử thay đổi, thay đổi cách nói chuyện để anh có thể hiểu rõ cô hơn

- Được!

Sau đó, hai người lại vui đùa vào công việc của chính mình. Cô thích cảm giác hai người cùng cố gắng, anh cũng thích trong không khí của mùi hương của cô.

Nửa tiếng sau, cô hoàn thành công việc của ngày hôm nay, anh cũng gọi xong cuộc điện thoại cuối cùng.

Trò chuyện xong, anh thu xếp lại cặp tài liệu, đi đến bên cô, ôm eo cô nói:

- Đi thôi, hôm nay là ngày hẹn hò của chúng ta, em muốn đi đâu?

Anh có tính cách đặc thù của một luật sư: làm việc gì cũng chú trọng trật tự.

Phòng khách nhà bọn họ, đến ngày thứ sáu cô về đã xuất hiện một tấm lịch làm việc, tóm tắt cụ thể, thứ sáu là ngày hẹn hò cố định của bọn họ.

Lý Hách nói:

- Anh không cho phép mình giẫm lên vết xe đổ, ngã ở đâu thì sẽ đứng lên ở đó

Vì thế anh sắp xếp một tấm lịch làm việc, lên kế hoạch công việc.

Trên lịch viết, trước khi đi ngủ, bọn họ phải nói chuyện phiếm với nhau nửa tiếng

Nửa tiếng này là vì anh biết Chu Dụ Dân, biết mình khiến Dương Dương cô độc đến độ phải gọi điện thoại lung tung mà nói chuyện với người xa lạ. Anh hận mình quá kém cỏi. Nửa tiếng này là vì, năm tháng qua anh cô đơn, cô cũng cô đơn, anh nhớ cô mà cô cũng nhớ anh. Năm tháng đó, cả hai người đều chẳng dễ chịu gì

Lịch làm việc cũng quy định, bọn họ ngày nào cũng phải cùng ăn tối, lúc anh nấu cơm thì cô phải ở bên cạnh giúp đỡ, lúc cô rửa bát thì anh phải lau bát.

Tay nghề bếp núc của cô vì thế mà ngày càng tiến bộ, cho dù không nhiều nhưng ít nhất cũng có thể ăn được. Nghe anh cười nói sau này cô có viết một cuốn sách dạy nấu ăn, cô nghiêm túc nghĩ nghĩ, thật đúng là cũng có thể lắm.

Trong lịch làm việc còn ghi rõ, bọn họ phải cùng xem phim, cho dù rất nhàm chán nhưng cũng nên thảo luận một chút về tình yêu.

Cho nên khi bọn họ xem phim “Con dâu trưởng”, cô biết anh ghét nhất là anh chàng đẹp trai dụ dỗ vợ người, còn cô thì lại ghét nhất là nam chính luôn không do dự dứt khoát. Phụ nữ và đàn ông quả thực rất khác nhau.

Nhưng anh cũng rất cẩn thận, lịch làm việc không hề có nội dung “làm việc tình yêu”, anh hiểu nên cho cô thời gian, không gian, không quá cưỡng ép cô nhanh chóng phải chấp nhận mình

Dương Dương nhìn anh ngày nào cũng phải nhẫn nại, tự ép mình cầm gối ra ngoài phòng khách ngủ mà có chút đau lòng cũng có chút không nỡ. Mùa đông lạnh như vậy...

Nhưng cô tin, với thái độ này thì cuộc hôn nhân này hẳn sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn nữa

- Nghĩ ra muốn đi đâu chưa?
- Muốn về nhà.

Dương Dương trả lời.

Lý Hách mỉm cười, vợ anh không thích lãng phí tiền, không tham hư vinh, chỉ vui đầu làm kinh tế, nghĩ cách tăng thu giảm chi (có tích cực cầm nhầm hem :v). Không mời cô làm Bộ trưởng tài chính thì đúng là tổn thất lớn của chính phủ

- Tốt lắm, vậy chúng ta đi mua đồ ăn

Cô lắc đầu:

- Không phải là nhà đó
- Em muốn đến nhà mới? Cũng được, nhưng mà nghe nói hai hôm nay đang sơn, mùi hơi nặng.

Anh lấy trong sổ bất động sản của cha một căn nhà ở gần văn phòng luật, chỉ cần đi mười phút là đến. Nơi đó rộng 100m², có thể đón ánh mặt trời, cũng trồng rất nhiều cây cối, gần đây anh bắt đầu tiến hành trang hoàng, thỉnh thoảng bọn họ sẽ đến nhà mới đi dạo.

- Không phải, về nhà cha mẹ
- Vì sao?
- Vì muốn nịnh mẹ
- Nịnh mẹ? Có ý gì? Mẹ lại bắt nạt em, nói năng khó nghe gì à? Không được, anh đưa em về nhà đã, anh sẽ về nói rõ với mẹ!

Trước kia anh nghĩ rằng dù sao cũng là người nhà, bất luận thế nào, mẹ thương anh thì nhất định cũng sẽ chấp nhận Dương Dương, mà Dương Dương yêu chồng sâu sắc như vậy cũng sẽ cố gắng cải thiện quan hệ của hai người, không ngờ quá trình này lại lâu như vậy. Dương Dương hết lần này đến lần khác chịu tổn thương mà còn phải cố gắng tươi cười.

Không được, Dương Dương đã không chịu nổi, vì thế tránh được một lần, anh không thể để sai lầm tiếp nối được

Nhìn anh như chim sợ cành cong, cô vội bịt miệng anh lại, không cho anh nói tiếp.

- Lý Hách, em không phải là giấy, mẹ sẽ không dễ dàng xúc phạm đến em đâu, huống chi anh cũng tận mắt chứng kiến rồi đây, lúc này mẹ thực sự rất cố gắng hòa hảo với em. Em nói nịnh mẹ là vì muốn mẹ

giúp em trông em bé. Anh cũng biết sinh con vất vả cỡ nào, hơn nữa em cũng không hiểu rõ chuyện nội trợ, hơn nữa, em cũng rất tiếc cái biệt danh “tác gia mỹ nữ” nên...

Sự chú ý của anh vẫn chỉ dừng lại ở mấy chữ “trông em bé”.

Em bé... cho nên đây là ám chỉ, ám chỉ anh không cần ngủ lại sofa, không cần vào phòng tắm dội nước lạnh, ám chỉ bọn họ có thể khôi phục quan hệ vợ chồng bình thường?

Ha ha, anh không nhận được mà cười lớn, miệng ngoác ra... ha ha... anh không biết mình cười trông rất ngu ngốc...

Nhìn anh ngẩn người mà cô cũng cười theo, chồng ngốc như vậy sao cô còn nỡ bắt nạt? Nắm chặt tay anh, cô trịnh trọng nói:

- Xin lỗi
- Xin lỗi cái gì? Anh rất hoang mang, vội ngừng cười
- Em trách nhầm anh, nghĩ anh thích người khác
- Ừm, đúng là anh rất oan uổng
- Nhưng mà anh thực sự khiến em không thể không nghi ngờ
- Anh biết, anh bị mọi người mắng thảm thương lắm rồi, anh không nên phá nguyên tắc mà giúp Nghiêm Hân, không nên đến vườn bách thú, không nên tùy tiện mềm lòng. Tăng Tiểu Muội nói, mềm lòng với nhầm người chẳng những sẽ gây hiểu nhầm mà còn làm tổn thương người khác
- Ngoài chuyện đó, em càng giận là vì đáng lẽ anh nên nói thật với em chứ không nên lừa gạt em

Cô kéo tay anh đặt lên lưng mình, nhẹ nhàng dựa vào lòng anh, trong lúc mơ hồ, cô nghe anh thở dài thỏa mãn

- Anh sợ em biết thì sẽ giận

Lý Hách ôm chặt cô. Cảm giác hẹn hò chốn vắng phòng... thật không tệ.

- Nhưng nếu em biết chuyện từ người khác thì sẽ càng giận
- Xin lỗi, sau này sẽ không có chuyện này nữa
- Còn có một việc em nói dối
- Chuyện gì?
- Không có chuyện chẳng sao cả. Em rất để ý vì sao khi trong nhà có trộm anh lại không ở bên em, vì sao người chờ ở ngoài phòng phẫu thuật lại là Chu Dụ Dân chứ không phải anh, em lại càng để ý sau khi tỉnh lại, người đầu tiên gặp lại vẫn không phải là anh
- Xin lỗi em!

Anh thề, không nhận điện thoại của cô, sai lầm đó khiến anh mất đi con, cũng suýt mất đi cô, đó là một bài học quá đắt

- Em thực sự rất tức giận, giận đến độ muốn giết chết anh nhưng những lá thư của anh khiến em phải nhìn nhận lại bản thân, em chỉ nhìn thấy sai lầm của anh chứ không nghĩ mình cũng có chỗ không đúng. Em quên mất tình yêu phải là từ hai người, hôn nhân cũng vậy, phải dựa vào sự cố gắng của hai người mới có thể gắn bó lâu dài, cho nên... xin lỗi, em đã thấy sự cố gắng của anh, em cũng sẽ cố gắng thay đổi bản thân.

Lý Hách càng cười càng đắc ý. Rất giỏi đúng không, mắt anh rất tinh đúng không, tuy rằng bọn họ chỉ hẹn hò ba tháng đã kết hôn nhưng anh chọn rất chuẩn được một người con gái biết suy nghĩ vì mọi người, gặp chuyện gì cũng tỉnh táo hơn người khác rất nhiều

Cúi đầu, cuối cùng không nhận được sự vui mừng, anh hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Đôi môi cô vẫn ngọt ngào như trong trí nhớ, sự dịu dàng của cô cũng giống như trong những giấc mộng... Anh hôn cô, dây dưa với cô, lưỡi vờn lưỡi, ngọn lửa giữa hai người càng lúc càng nóng...

Đột nhiên, anh buông cô ra, nhìn cô thở dốc, hai má ửng hồng, anh vội kéo tay cô nói:

- Đi, chúng ta về nhà

Cô nhất thời không đuổi kịp, mãi đến khi anh cầm túi của hai người thì cô mới nghĩ ra, kéo tay anh nói:

- Không thể về nhà ngay được, em phải mua quà đã

Anh cười, nâng mặt cô lên, dùng sức hôn lên một cô

- Chúng ta không về nhà đó

- Vậy... là đi xem nhà mới à?

Mặt cô ửng hồng, biểu cảm này rõ là đang giả ngu mà.

Anh càng cười, sau đó lại hôn cô một trận, hôn từ trán đến khoe môi

- Không phải, là về nhà chúng ta đang ở

- Vì sao?

- Thứ nhất, anh đã sắp không nhìn được nữa rồi, anh cũng không muốn lần đầu tiên hợp lại lại là ở chỗ mất vui này, thứ hai, có con trước rồi mới đi nịnh bà nội của con thực tế hơn, thứ ba, anh phải nói thêm vài nguyên nhân khác nữa thì mới có em bé được...

Anh kêu một tiếng rồi lại hôn cô một nụ hôn nóng bỏng

Quái lạ! Đi nước Pháp là cô chứ đâu phải là anh mà sao anh lại học được nụ hôn nồng nhiệt đúng chuẩn của Pháp?

Nhưng thực ra cô cũng không cần phải oán trách bởi vì khi cô được hôn đến choáng váng thì anh đã càng khoa trương mà bế thốc cô lên, đi ra khỏi văn phòng

Nhanh lên, nhanh lên, nhanh lên... Anh không đuổi theo tàu hỏa vì nó cũng không gây án mạng được nhưng việc này... xảy ra án mạng mất...

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/danh-buong>